

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANGEROUS TEMPTATION

usa today bestselling author

GIANA DARLING

Tehlikeli Ayartma

Karanlık Düşler Düet

Giana Darling

OceanofPDF.com

*Dışlanmışlar, bu sizin için.
Hiç kimse bir aileyi ve kendine ait bir evi hak edemeyecek kadar farklı ya
da kötü değildir.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Epigraf

Çalma

Listesi

Kötü Rüya

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm

Tehlikeli Ayartma

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On

İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Sonsöz

Midnight Dynasty

Hakkında Giana Darling

Hakkında Telif Hakkı

OceanofPDF.com

"Ama dikenî kavramaya cesaret
edemeyen, gülü asla arzulamamalı."
-Anne Brontë

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

"The Night We Met"-Lord Huron
"Power"-Isak Danielson "bad
guy"-Billie Eilish
"Castle"-Halsey
"Üzerimdeki Güç"-Dermot Kennedy "9
Suç"-Damien Rice
"Put It On Me"-Matt Maeson
"Feel Again"-Kina, Au/Ra
"Out of the Darkness"-Sleep Thieves
"Violent"-carolesdaughter
"Let Me Down Slowly"-Alec Benjamin "He
Don't Love Me"-Winona Oak
"Go Fuck Yourself"-Two Feet
"Lips On You"-Maroon 5
"Body"-SYML
"Feels"-WATTS, Khalid
"To Build A Home"-Cinematic Orchestra
"Splintered"-Aisha Badru
"Bir Savaş Başlat"-Klergy & Valerie Broussard

OceanofPDF.com

KÖTÜ RÜYA

KÖTÜ RÜYA'yı ayrı olarak okuduysanız, [TEHLİKELİ](#) BAŞLANGIÇ'a geçebilirsiniz. Tiernan'ın hikâyesine yeniyseniz, okumaya başlamak için sayfayı çevirin.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bianca

O sıcak güney gecesinde annemin kapısına başka bir adamın gelmesiyle hayatımın değişeceğinden şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Her şey Belcante evindeki diğer Cuma geceleri gibi başlamıştı. Annem Aida, banyosunda saçlarını pembe bigudilerle toplamış, eski evimizden kurtarabildiğimiz Hollywood tarzı makyaj masasının yansımada yüzünü gösteriyordu. Pembe küvetinin kenarına tünemiş cılız pikaptan Frank Sinatra yüksek sesle mırıldanıyordu. Tüm şarkılarının sözlerini ezbere biliyordum ve onlardan bıkmıştım.

En sevdiği aşk şarkılarından bıktığım kadar, sayısız sevgili rotasyonundan da bıkmıştım.

Sonuncusunu kapı dışarı edeli tam bir ay olmuştu ama yeni bir adamla çıkmaya başlamıştı bile.

Kırk beş yaşında olmasına rağmen annem alışılmadık derecede dikkat çekiciydi. İtalyan babasının hediyesi olan derin bronzlaşmış zeytin tonlarındaki teni, kıvrılmış sarı saçları ve koyu mavi gözleriyle birleştiğinde anında dikkat çekiyordu. Bir de vücudu vardı. Botticelli'nin ünlü tablosundaki Venüs gibi kıvrımlı olan Aida Belcante, küçüklüğünden beri güzel vücudunu ön plana çıkaracak şekilde giyinirdi ve orta yaşı onun tarzını daha da mükemmelleştirmişti.

Küvetin kenarındaki plak çaların yanına oturdum ve kabarık bir fırçayla yanaklarına pudra sürmesini izledim, hayatında kaç saatini erkekler için kendini güzelleştirmekle geçirmiş olabileceğini merak ediyordum ama hesap yapmaya üşendim.

"Brandon bugün bir nöbet geçirdi," diye hafifçe hatırlattım, çünkü sözlerimde bir "ton" sezerse, ters konuştuğum için bana mantıksızca kızardı. Her iyi İtalyan kızı arkadan konuşmanın ailevi bir şey olduğunu bilir.

Küfürle eşdeğer. "O gerçekten zayıf. Bence bu gece evde kalıp onunla Marvel filmleri izlemek istersen çok sevinir."

Annem güldü, hafif ve kadınsı, her bir bileğine ve boynundaki nabız noktasına azar azar sıktığı Chanel parfümündeki notalar kadar zarıftı. Bu, babamın ona verdiği şişenin sonuncusuydu ve çoktan cesaret edebildiği kadar sulandırmıştı.

"Bianca, *cara mia*, işte bu yüzden hayatında sen olduğun için çok şanslı," diye dramatik bir şekilde övdü, yüzüme doğru yarım bir dönüş yaptı, pembe boyalı dudakları bana bir öpücük verirken büzüldü. "Sen tam bir azizesin."

Bir Cuma gecesi idi, on yedi yaşımdaydım ve yedi yaşındaki erkek kardeşimle evde bir akşam daha geçiriyordum. Tüm hayatımı Brandon'a kendi çocuğummuş gibi bakarak geçirmemiş olsaydım, bu durum beni o kadar da üzmezdi. Bana pek bir şey vermeyen bir hayatta, Tanrı ya da onun gibi bir şey bana dünyanın en iyi kardeşini vermeyi uygun görmüştü.

Bu yüzden anneme bana yine bebek bakıcılığı görevi yüklediği için kızgın değildim.

Brandon'ın birkaç hafta içinde ikinci kez nöbet geçirmesini umursamadığı için ona kızgındım. Bu nöbetler giderek daha sık oluyordu ve onu bir uzmana götürmemiz gerekiyordu ama bunun için paramız yoktu.

"Bazı geceler evde kalırsan, lokantada daha iyi saatler geçirebilirim," diye önerdim. "Yeni elbiseler alabiliriz, belki bir şişe daha Chanel alırız."

Ve bir uzmana gitmem gerektiğini yüksek sesle söylemedim.

Aida durakladı, bunu yapacağını biliyordum. Para ve güzel şeyler kadar ilgisini çeken başka bir şey yoktu.

İlk kez değil, hatta bininci kez, babamın onda güzel yüzünün ve şeklinin ötesinde ne gördüğünü merak ettim. Kendisi de çok kusurluydu ama en azından özü sözü bir adamdı.

"Endişelenme *Cara*, kırıksıklıkların olacak. Ayrıca, her şey kontrolüm altında. Görüştüğüm adam çok zengin."

Aynaya dönüp saçlarını bigudilerden dikkatlice açmaya başladığında gözlerimi devirdim, ballı sarının kalın kısımları dolgun göğüslerinin etrafına düşüyordu.

Her zaman sorunlarımızı, kaçınılmaz olarak onu şımartacak, bir süreliğine sevecek ve sonra onu bir kez daha kalbi kırık ve yoksul bırakacak bir adamla takılarak çözmeye çalışıyordu.

Açık bir yaranın üzerinde bir dizi bandaj vardı.

Lokantada çalışmak ve Brando'ya bakmak arasında ders çalışmak için fazla zamanım yoktu, ama notlarım hep A'ydı ve Habitat for Humanity'de gönüllü çalışıyordum, böylece bir üniversiteden burs alma şansım çok yüksekti.

Sonunda hiçbir erkek sorunlarımızı çözemeyecekti. Ben çözecektim.

"Zengin olması bu zenginliği bizimle paylaşacağı anlamına gelmiyor," dedim başparmağımdaki yontulmuş lacivert ojeyle karıştırırken.

Aida yine güldü; sesi sanki aptal kızını yatıştırıyormuş gibi hoşgörülüydü.

İkimiz arasında aptal olan ben değildim ama yine de onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. Babamla tanışmadan önce de hayatını aynı kalıplar içinde yaşıyordu. Artık değişim beklemek boşunaydı.

"Kendisi New York'lu," diye devam etti telaşlı ve nefes nefese bir şekilde. "*Çok sayıda* Fortune 500 şirketinin sahibi ve iş için sık sık buraya geliyor."

Kaşlarımı çattım. Teksas haritasındaki ıslak bir nokta ile aynı büyüklükte ve alakada bir kasabada yaşıyorduk. Petrol ve gaz endüstrisi ile ilgili olmadıkları ya da buradan geçmedikleri sürece kimsenin burayı ziyaret etmesi için bir neden yoktu.

Bu adamın bölgede iş yapıyor olmasının pek mümkün olmadığını biliyordum çünkü şehir tek bir şirketin hâkimiyetindeydi.

Ve bu şirket Konstantin İmparatorluğu'na aitti.

Ve Aida, uçarılığına rağmen, zengin ve müsait olsalar bile başka bir Konstantin'le asla çıkmazdı.

Son Constantine hayatını mahvettikten sonra olmaz. Kapı çalındı.

Tahtaya üç sert, kesik kesik vuruş, bana bir ölüm çanı gibi geldi.

"*Cara*, buna benim için cevap verir misin?" Aida saçlarını kabartırken mırıldandı, ardından ipek bornozunu çıkarıp eski ama özenle bakılmış bir elbise giydi.

en koyu kırmızı *La Perla* korse ve çorap seti için. "Onu içeri davet et."

Kendini tüm makyajlı ihtişamıyla ortaya çıkarmadan önce beklentiyi arttırmak için erkeklerini biraz daha bekletmeyi sevdiğini bana söylemesine gerek yoktu. Bu, babam beş yıl önce öldüğünden beri yaptığımız bir şarkı ve dansı.

Yine de dişlerimi gıcırdatarak onun emrini yerine getirmek için topuklarımın üzerinde döndüm ve nefesimin altında mırıldandım. Annemin sevgililerinden birini daha içeri almak için mutfağın ön kapısını açtığımda, kanımda laktik asit gibi yükselen öfke ellerimin titremesine neden oldu.

Bu yüzden beni bekleyen manzaraya hazırlıklı değildim.

Ön verandamızın ışığı aylardır sönük olduğu ve kimse ampulü değiştirecek kadar umursamadığı için gölgeye bürünmüş bir adamın görüntüsü. Karanlığı geniş omuzlarının üzerinde bir manto gibi taşıyordu, bir yeraltı dünyasının kralı gibi. Manşetlerinde elmaslar, bronzlaşmış bileğinde yüzüne mücevherler gömülmüş ışıltılı gümüş bir saat ve dövme bir elinde tek, zarif bir kırmızı gül vardı. Sert, kabaca yontulmuş yüz hatlarındaki ifade muhteşem, soğuk ve mağrurdu. Şahine benzeyen burnuyla bana bakıyordu, sanki bir ölümlü olan beni varlığıyla onurlandırmaya tenezzül ediyormuş gibi, ama bundan hiç memnun değildi.

Kalın kalın yutkundum, hayatımda ilk kez bir erkek gördüğüm için dilsiz kalmıştım.

Bunu yapan güzelliği değildi, zeytin tonlarındaki teninin altındaki güçlü yüz hatlarının, boyunun ve hatırı sayılır cüssesinin, kalın, ustaca karıştırılmış siyah saçlarının bir ressamı ağlatacak kadar güzel olduğuna şüphe yoktu. Aida daha önce de güzel erkeklerle çıkmıştı ve hiçbiri beni bu kadar güçlü etkilememişti.

Soluk yeşil gözlerindeki o bakıştı.

"*Günah işlemeye cesaretin var mı?*"

diyen bir bakış.

En karanlık arzularınızı karşılayan bir bakış.

İçime işleyen ve beni bir adım daha yaklaştıran bir bakıştı bu; böylece kokusunu alabilecektim -dumanlı ve sıcak- böylece sol kulağından ağzının köşesine kadar uzanan yara izinin izini sürebilecektim.

"Hiç kişisel alan diye bir şey duydu mu?"

Gözlerimi kırptım, bir an için sessiz ve dilsiz kaldım, onun görüntüsü diğer tüm duyularıma hükmediyordu. Bu yüzden zehirli bir küçümsemeyle dolu sesiyle bana hakaret ettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Ağzım şok olmuş bir "O" ile kapanırken tekrar gözlerimi kırptım.

"Affedersiniz?" Mürekkep rengi kaşlarından biri kalktı, kalın ve kesikti, böylece yüzünde sürekli bir aşağılama ifadesi vardı. Konuştuğunda, yavaş ve aşırı

sanki bir embesile hitap ediyormuş gibi telaffuz etti.

"Per-son-al sp-ace." Dövmeli ellerinden biri, parlak saatli olanı, bedenlerimizin arasında umursamaz bir hareket yaptı, parmak eklemleri göğsüme değdi. Düz ağzında öyle bir gerginlik vardı ki, bunun görüldüğü kadar tesadüfi olup olmadığını merak ettim.

Meme uçlarım kapüşonumun altında boncuk boncuk olmuştu ama kumaş beni ele vermeyecek kadar kalındı.

Öfke gecikmiş bir fitil gibi kanımda kıvılcımlandı, kalbimden çıkan ısı tüm bedenimi ateşe verdi. Geri çekilmedim. Hatta cesurca bir adım daha yaklaştım ve ellerimi kalçalarımdayumruk yaptım. Uzun boylu canavar adamla göz teması kurabilmek için başımı garip bir açıyla geriye doğru ittim ama umurumda değildi.

Bu ahmak annemle çıkmayacaktı.

Ona dişlerimi gösterdim. "Kız arkadaşının ailesini normalde böyle karşılıyorsan, annemle tanıştığında hala bekar olmana şaşmamalı ve bu gecedden sonra neden tekrar bekar olacağına daha da az şaşmalı."

Yavaş bir sırtış, hesaplı hareketinden dolayı bir şekilde daha gaddarca, yakışıklı yüzünü ele geçirdi ve onu keskin bir şekilde güzelleştirdi. "Aida'nın senin fikirlerini ilişkimizi bitirecek kadar önemsedliğini varsayarak hareket ediyorsun çünkü seni bana asılırken yakaladığım için utanıyorsun."

Ağzım önce açıldı, sonra kapandı. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum, nefes nefese kalmıştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kaba ve korkunç bir adamla karşılaşmamıştım.

"Sana asılıyor muyum?" Neredeyse öfkeyle ayağımı yere vuracaktım ama kendimi tutmayı başardım. "Kapımıza gelip bir genç kızla böyle mi konuşuyorsun? Ne tür bir adam kendini büyük hissetmek için küçük bir kızı aşağılamaya ihtiyaç duyar, hmm?"

"En azından küçük bir kız olduğunu kabul ediyorsun," dedi sahte bir gururla. "Hakkımda ne düşündüğün zerre kadar umurumda değilse beni affet. Ben annenle çıkıyorum. Seninle değil." Neredeyse doğal olmayan bir şekilde parlayacak kadar açık yeşil olan soluk bakışları içime işliyor gibiydi. Koyu mavi gözlerimi geçip doğrudan beynime giriyor, düşüncelerimi bir X-ray cihazının kemikleri okuması gibi okuyordu. "Yine de, her şeyin farklı olmasını dilediğin çok açık."

Öfke göğsümde çatırdıyor, ciğerlerim buğulanıyor, kaburgalarım kalbimdeki ateşli öfkenin üzerine çökme tehdidiyle gıcırdıyordu.

Aida Belcante olmadığımı bilsem de oldukça yakışıklı bir kızdım. Yine de, o bakmıyorken yeterince erkek arkadaşı bana asılmıştı. Mısır gevreği kasesine uzanırken kışımı avuçladılar, havuzda bana şehvetle iltifat ettiler, duştan çıktığımda odama doğru yürümemi izlediler. Hepsi aynıydı, bir kadının kendilerini kral gibi hissettirmesi için can atıyorlardı. Bu yüzden yaptığı yorum beni olması gerekenden daha fazla kızdırdı.

Annemin hayatında sayısız erkekle uğraşmıştım ama *onun* gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Üç aylık kiradan daha pahalı bir takım elbise giymiş bir iblis.

Kendimi toparladım, 1.80 boyuma yükseldim ve onu öldürme gücüne sahip olmayı şiddetle dilediğim bir bakışla kıstırdım.

"Gezegendeki son erkek olsan bile senin gibi bir ahmakla çıkmazdım."

Bana baktı, hiç etkilenmemişti, mükemmel, aptal yüzü bir simetri çalışmasıydı. "Ben küçük kızlarla çıkmam. Benimle ne yapacağını bilemezsin ve benim de beceriksiz bakirelere bir şeyler öğretecek sabrım yok. Şimdi bir işe yara ve gidip anneni getir bana."

"Anneme bana bu şekilde davrandığını söyleyeceğimi biliyorsun," diye dişlerimin arasından uyardım.

Göz kırpması karakterimin ağır çekim bir kınamasıydı. "Evet. Küçük kızların gevezelik etmesini beklerim."

"Oh, buradasın," diye seslendi annem nefes nefese kalmış ses tonuyla arkamda bir yerden. "Bianca, zavallı adamı soğukta bırakma."

Kutup tundrası kadar soğuk ve solgun gözlere bakarak tereddüt ettim ve annemin benden ne tür bir canavarı evimize davet etmemi istediğini merak ettim.

"Bianca!" diye azarladı.

On yedi yaşımdaydım, özgürlüğüme dokuz ay kalmıştı ama olgunlukta yaşıtılarından yıllar ilerideydim çünkü küçük kardeşime dört yıl önce epilepsi teşhisi konulduğu andan itibaren çocuk olmayı bırakmıştım. Doğduğundan beri Brando'nun birincil bakıcısı bendim çünkü Aida pek anaç sayılmazdı ve ben gençken olduğu gibi bir bakıcı tutacak paramız da yoktu ama yasalar onun daha büyük olduğu için, bizi vajinasından çıkarmak için birkaç saat harcadığı için, çoğu gün farkına bile varmadığı iki hayat için yaşam tercihleri yapmayı hak ettiğini söylüyordu.

Bu yüzden ergenliğe girip Brando ve kendim için sorumluluk almam gerektiğini fark ettiğimde ona kafamda "Anne" yerine "Aida" diye hitap etmeye başlamıştım.

Bizi hiç düşünmeden hayatımıza erkekleri soktu.

Bana asılan erkekler. Brando'nun bazı nöbetlerinden sonra altına işediği için onunla alay eden erkekler. Aida'ya güzel bir çöpmüş, sahip olunacak ve nezakete ihtiyaç duymadan kullanılacak bir şeymiş gibi davranan erkekler.

Sinir bozucu ve son derece adaletsizdi. Ama buna alışmıştım.

Bu yüzden, kapımızdaki adamın soğuk ve kibirli yüzüne kapıyı çarpmak istememe rağmen onunla tartışmadım çünkü içimde o his vardı. Bir şeylerin ters gittiğini anladığınızda karnınızın alt kısmında hissettiğiniz türden, bir fırtına inmeden dakikalar önce havada elektrikli bir vuruş olduğunda ensenizdeki tüyleri diken diken eden türden.

Son fethine bir bakış daha attım ve evimize girmesine izin vermek için kenara çekildim.

Hayatımıza.

Bana attığı sırtış, sert dudakların arasındaki beyaz dişlerin kısa ve parlak bir parıltısıydı. Zafer kazanmış gibiydi. Alçakça. Yağmalamak istediği köye sıcak bir şekilde davet edilen bir yağmacının gülümsemesi.

Bir ürperti sırtımın alt kısmına vahşi dişlerini geçirdi ve omurgamı sarstı. "Aida," dedi, odağını benden anneme kaydırarak, tüm yüzü yeni bir sıcaklıkla doldu. "Çok güzel görünüyorsun ama neden bu kadar şaşıırıyorum. Her zaman nefesimi kesiyorsun."

Dönüp ona yaklaşmasını, iki yanağından nazikçe öpmesini, dövmeli ellerinden birini kalçasına hafifçe koymasını izledim. Mürekkepli eller onun diğer medeni görünümüyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki, siyah mürekkep desenlerini ayırt etmeye çalışırken gözlerimi onlardan alamıyordum. Benim için net olan tek görüntü

Sol elinin ortasına dikilmiş enfes bir gülün, annem için bir gül tutan aynı elin.

Aida onun övgüsü karşısında küçük bir kız çocuğu gibi kızardı. "Sen tehlikeli bir adamsın.

Eğer dikkatli olmazsan, kompleks geliştireceğim."

Tepkimi engelleyemeden homurdandım ve dikkatlerini üzerime çektim.

Aida kaşlarını çatarak bana baktı, sonra hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirerek erkek arkadaşına seslendi. "Bana gül mü getirdin?"

Aralarındaki tek sapı kaldırdı, iki parmağının arasında döndürdü, böylece lamba ışığı kadife yaprakları yakaladı ve kan gibi parlamalarını sağladı.

"Mükemmel bir kadın için mükemmel bir gül." Bir öksürükle tıkaçımı kapattım.

Annem yemedi.

"Bianca, uslu bir kız ol ve gel Tiernan'dan gülü al. Ben ceketimi alırken onu suya koy," diye beni yönlendirdi ve eşyalarını toplamak için uzaklaştı.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye karşı savaştım ve neredeyse savaşı kaybediyordum. Gülü almak için ilerlerken dilimin arkasını acılık kapladı.

Tiernan'dan.

Tiernan.

Daha sonra bu garip ismi araştırdığımda, *lord* anlamına geldiğini öğrendim. Tabii ki öyleydi.

Çiçeği almak için elimi uzattığımda burnunun ucuyla bana buyurgan bir şekilde baktı. Bir an için çiçeği bana vermeyeceğini düşündüm.

"Aklına bir şey gelmesin küçük kız," dedi sessizce, sesi annemin koridorun ilerisinde keyifle mırıldanırken duyamayacağı kadar sertti. "Bu benden alacağın tek hediye olacak. Babalık sorunlarını tatmin etmek için başka yerlere bakman gerekecek."

Öyle keskin bir nefes aldım ki hava boğazımı bıçak gibi deldi. "Seni kibirli, kendini beğenmiş pislik."

Alçaldı, kokusu karanlık, neredeyse dumanlı bir koku bulutu halinde üzerime yayıldı. Yanan ormanların ve gökyüzünden gümüş yağmuru gibi düşen küllerin görüntülerini çağırıyordu.

"Benim kibirli olduğumu düşünüyorsun çünkü senden daha iyi olduğumu biliyorsun ve bu senin gururunu incitiyor. Senden daha zenginim, daha çekiciyim, daha güçlüyüm.

olmayı hayal bile edemezdım. Sahte bir alçakgönüllülüğün arkasına saklanmayı reddettiğim için kibirli olduğumu düşünüyorsun." Daha da alçaldı, öldürmek için alçalan yırtıcı bir kuş gibi. Konuştuğunda nefesi kulağıma sıcak geliyordu. "Merak etme ufaklık, beni tanıdıkça daha da gelişıyorum. Bu fırsatı bulamayacak olman çok kötü."

Çekilirken ona bakakaldım, sonra gevşekçe uzattığım elimi kavrayıp parmaklarımı zorla gülün sapına dolayınca sarsıldım. Acı etime yayıldı. Sıkılı dişlerimin arasından bir tıslama çıktı.

Gülün boynuzlarını koparmamıştı.

Birleştirilmiş ellerimize baktım, adamın derin bronz teni Latince yazılmış koyu siyah yazı çizgileriyle ikiye ayrılmıştı. Küçük olan kendi elim, onun kavrayışının genişliği tarafından neredeyse tamamen tüketilmişti. Yavaşça, kırmızı kan parmaklarımızın arasından sızdı ve bileğimden aşağı yuvarlandı.

Bakışlarım onunkilere

kaydı. Gülümsüyordu.

Sırıtmaktan çok bıçak yarasına benzeyen ince, alaycı bir ifade.

"Neden böylesin?" Kendimi tutamadan usulca sordum.

Yaralı güzelliği ile bariz zalimliği arasındaki absürt tezattan çok etkilenmiş, şok olmuşum ve soğukkanlılığımı koruyamadım.

Acımasız gülümsemesi kısa bir süreliğine genişlerken beyaz dişleri bana göz kırptı, sonra da çöktü. "Çünkü Bianca Laney Belcante, *kimse beni durduramayacak.*"

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Bianca

Önümüzdeki üç ay boyunca Tiernan'ın soyadını bilmediğim aklıma gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, umurumda da değildi. O hayatımda karanlık bir noktaydı, kütüphanede ne kadar zaman geçirmeye çalışsam da, lokantada çalışsam da ya da Brando'yu atari salonuna götürsem de kaçamadığım bir gölgeydi.

Hayatımıza sızmıştı.

New York'ta yaşamasına rağmen, neredeyse her hafta birkaç günlüğüne ziyarete geliyor, geceyi Aida ile şehirde geçirdikten sonra Brando ve benim mışıl mışıl uyumamızı engelleyecek kadar gürültü yaptıkları odasına dönüyordu.

İlk yatıya kaldığı gecenin ertesinde ikimize de kulak tıkacı aldım.

Onu düşünmemeye çalışıyordum çünkü ona bu zevki tattırmak istemiyordum. Beni rahatsız etmekten, annemin ya da çoğunlukla görmezden geldiği ağabeyimin dikkatini çekmeden olabildiğince acımasız davranmaktan zevk alıyor gibiydi.

Sadece benden nefret ediyordu.

Nedenini bilmiyordum ve umurumda değilmiş gibi davrandım. Daha önce hayatımda hiç kimse benden nefret etmemişti.

Okulda, partilere ya da ders dışı etkinliklere ayıracak vaktim olmadığı için içime kapanıktım ama tüm sınıfla arkadaşım ve asla arkadaş özlemi çekmezdim.

Lokantadaki insanlar beni severdi, ben de onları severdim, sahip olduğum topluluğa en yakın şey onlardı.

Kasabadaki herkes için Bianca Belcante, otobüs durağında hayal kurmaya ve insanları su israf ettikleri ya da geri dönüşüm yapmadıkları için azarlamaya eğilimli, sessiz, çalışkan bir kızdı.

Tiernan'a göre ben Deccal gibiydim.

Ama haklıydı, Aida erkek arkadaşından nefret etmemi umursamıyordu. Sadece dilini şaklattı ve beni ölmüş babama aşırı sadık olmakla suçladı.

"Ben bir kadınıym," derdi her seferinde. "İhtiyaçlarım var. Anlayacaksın bir gün büyüdüğünde."

Sanki on yedi yaşında bir kadın değil de bir çocukmuşum gibi. Bakire olabilirdim ama ihtiyaçlarım vardı.

Uyluklarımın arasında ıslaklık hissetmenin, karnımın alt kısmında uyarılmanın tik taklarını hissetmenin, vücudumda sadece sert ellerin bana hediye edebileceği bir şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyordum.

Geceleri uyanık kalıp Tiernan'ın yatak odamın karşısındaki odada taleplerini sıralayan kısık sesinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştığımı bilmiyordu. Ne kadar sık başarısız olduğumu ve parmaklarımı bacaklarımın arasında oynatma dürtüsüne boyun eğdiğimi bilmiyordu.

Bunun utancı ruhumda delikler açıyordu ama kendimi açıklanamaz bir şekilde Tiernan'ın alçaklığından etkilenmiş buldum. Birbirimize karşı duyduğumuz nefret kadar güçlü olan dikenli kelimelerimizde, aramızda çatırdayan soyut bir kimya vardı. Aida'nın önünde takındığı kibar tavrın altında duygusuz ve acımasızdı. Onun bir canavar olduğunu görüyordum, o halde nasıl ondan etkilenebilirdim?

Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmadığımı itiraf etmek zordu. Yaşlıydı, güçlüydü, yanağındaki yara izine rağmen o kadar çekiciydi ki kapımıza her gelişinde ağzımda biriken salyaları yutmak zorunda kalıyordum. Onun gibi bir varlıkla başa çıkabilecek kadar dünyevi değildim. Öfkeyle içimi dışıma çıkarıyor, sapkın merakıyla başımı döndürüyordu. Baştan çıkarıcı ve tiksindirici tehlikeli bir kokteyldi.

Bir gece geç saatlerde mutfakta Lucky Charms gevreği alıyordum çünkü Aida'nın kapalı yatak odasından gelen sesler yüzünden uyuyamıyordum. Birinin benden bu sesleri çıkardığını hayal ederek kendime dokunmak için duyduğum sapkın arzuya yenik düşmeyi reddettim.

Kulaklıklarımın müzik, hoparlörlerden Billie Eilish'in dumanlı sesi geliyordu. Kalçalarımı ritme göre salladım, diğer elimle mısır gevreğini bir kâseye doldururken parmaklarım tezgâhın üzerinde tempoya uygun olarak sessizce vuruyordu. Gözlerim kapalı, ağzım açık bir şekilde kötü çocuklarla ilgili şarkı sözlerini söylerken, kolumu sıkıca kavrayan şeye tamamen hazırlıksızdım.

İrkilerek mısır gevreği kutusunu havaya fırlattım, küçük şekerli iyilik parçaları açık üstten bir topun konfetisi gibi döküldü. Parçalar saçlarıma ve uyumak için giydiğim eski siyah spor sütyeninin açıkta bıraktığı derin dekolte yarığına takıldı. Beni yakalayan adamla yüzleşmek için döndüm, nefes nefese kalmıştım ve korkudan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Ve orada durdu.

Beni uykudan alıkoyan canavar.

Tiernan bana kayıtsızca baktı, dağınık saçlarımı, yıpranmış spor sütyenimi ve bol eşofmanlarımı sanki yolundaki sıkıcı bir engelmışim gibi inceledi.

"Ödümü kopardın," diye suçladım nefes nefese, bir elimi nefes nefese göğsüme bastırırken diğer elimle kulaklıklarımı çıkardım. "Gecenin bir vakti gizlenerek ne yapıyorsun, ha?"

Kırmızı ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Bana doğru uzanıp, göğüslerimin arasındaki kıvrıma hafifçe sıkışmış olan şekerlenmiş mısır gevreğinden bir parça koparıırken kaşlarımı çattım. Cüretkârlığı karşısında şaşkınlık ve öfkeyle soludum ama sert parmak eklemlerinin göğsümün kabarıklığına sürtünmesiyle meme uçlarım sert tepeler halinde kıvrıldı. Gözleri o kadar berraktı ki, düşüncelerinin dibini görebilmem gerektiğini düşündüm, ama tamamen anlaşılmazdı. Sadece don kadar soluk bir renk.

Çapa şeklindeki mısır gevreğini ağzına götürüp dilinin üzerine yerleştirmesini kalbim boğazımda atarak izledim. Çıtırdattıktan sonra yuttu, adem elması bronzlaşmış, güçlü boynunda sallanıyordu.

Karnımda bir sıcaklık birikti ve bir öfke patlamasıyla çocuk gevreği yemeyi nasıl seksi hale getirdiğini merak ettim.

"Canım gece yarısı bir şeyler atıştırmak istedi," dedi sonunda, benden bir parça daha koparıırken, sağ kulağımın üzerindeki saça dolanmış dört yapraklı yonca lokumu. "Ama bu zehri yememelisin. Şeker seni öldürür."

Ellerimi saçlarımda gezdirip Lucky Charms'tan arta kalanları temizlemek için uzandığımda, "Biraz tatlandırıcı kullanabilirsin," diye hoş bir teklifte bulundum. "Neden sana bir kâse hazırlamıyorum?"

Boğazından kakhaha ya da alaycı bir homurdanma gibi bir şey olabilecek sessiz bir ses çıkardı. Ben yerdeki pisliği temizleyip çöpe atarken onun tezgâha yaslanışını göz ucuyla izledim. Gövdesinin uzun, V şeklindeki geniş kısmı çıplaktı, siyah

Her iki kolunda da ellerinden omuzlarına doğru kalınlaşan mürekkep, gövdesinin şurasında burasında kelimeler ve ana hatlarıyla resimler oluşturuyordu. Lüks bir kumaştan yapılmış siyah bir eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, göbeğinden kasıklarına kadar uzanan hafif bir kıl kümesini ortaya çıkarıyor, dışarıdaki sokak lambalarından sızan loş ışıktaki bel bandının üzerindeki dövme zar zor görünüyordu. İpli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup karın kaslarını mükemmel bir şekilde üst üste dizilmiş kutulara dönüştürürken kalın bir şekilde yutkundum.

Birdenbire mısır gevreğine değil, daha karanlık bir şeye açlık duymaya başladım. "Yatma vaktin geçmedi mi?" diye sordu bana. "Küçük kızların uykuya ihtiyacı vardır." "Aynı şeyi yaşlı erkekler için de söyleyebilirim," diye karşı çıktım burnumu çekerek.

Kaseye biraz daha mısır gevreği doldurdu ve yulaf sütü almak için buzdolabına gitti. "Bu arada ben on yedi yaşımdayım ve yedi yaşımdan beri sokağa çıkma yasağım olmadı. Brando doğduğu andan itibaren gece boyunca Aida'dan daha sık beslenme görevindeydim."

"Ne kadar iyi bir kız," dedi bunu kötü bir şeymiş gibi gösteren bir sesle. "Sağlıklı ve sorumluluk sahibi. Bunu nereden aldığını merak ediyorum... belki de babandan?"

Ona ters bir bakış fırlattım ama o soğuk bakışlarıyla beni süzüyordu. "Babam iyi bir adamdı."

Sadece onu incelediğim için sert yüz hatlarını büzen gerginliğin parıltısını yakaladım. Sadece yarım saniye, ama babama duyduğu nefreti ifade etmeye yetti.

Kaşlarımı çattım. Aida ile olan ilişkisinde, onun ölmüş sevgilisini ve bebeğinin babasını kıskanmak için biraz erkendi.

"İyi sıkıcıdır," diye teklif etti ve aniden çok yaklaştı, beni tezgahın köşesine sıkıştırdı.

Kollarını laminant parkeye dayayarak beni içine hapsetti. Erkeksi kokusu etrafımı sararken, onun yakınlığı karşısında donup kaldım. Bakışlarını göğsüme indirdi ama elini hareket ettirdiğinde bu bana uygunsuz bir şekilde dokunmak için değildi. Onun yerine boynuma taktığım ağır madalyonu parmaklarının arasına aldı ve bakışlarına doğru kaldırdı.

"Bu da ne?"

Yutkundum ve elimi zincirin etrafına dolayarak zinciri onun elinden çekip almaya çalıştım. Aida'nın sevgilisinin sahip olduğum en değerli şeye dokunması bana yanlış geliyordu.

"Seni ilgilendirmez."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, bu z gibi kalkanların ardında bir şeyler çalışıyordu. "Sanırım sen de benim işim *olduğunu* anlayacaksın küçük kız." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Lavaboda su doldurmak için dolaptan bir bardak almak için. "Tiernan, ne demek istediğini sordum."

Uzun bir su içti, boğazı çalışıyor, karnı sıkılıyordu. Bakışlarımı kaçırdım, çenemi sıktım.

Bardağı boşaltıp lavaboya koyduktan sonra sinsice, "Neden annene sormuyorsun?" diye önerdi. "O uyandı ve ben gidiyorum."

"Gecenin bir yarısı."

Kibirli bir gülümseme ağzını eğdi, yara izi bronz tenine karşı parlak bir beyaza dönüştü. Korkunç ve çirkin olmalıydı ama bu sadece onun güzelliğini biraz daha uhrevi kılıyordu.

"Özel bir uçağa sahip olmanın avantajları."

"Özel uçaklardan kaynaklanan fosil yakıt emisyonları sadece Avrupa'da son beş yılda yüzde otuz bir oranında artmıştır. Dört saatlik bir uçuşun ortalama bir insanın bir yılda saldığı kadar emisyonu neden olduğunu biliyor muydunuz?" Bana sadece kayıtsızca göz kırptığında, ben de öfkeyle baktım. "İğrençsin," dedim çocukça olmasına rağmen.

Elimde değildi.

Onun yanında olmak derimin altında binlerce arının vızıldaması gibi hissettiriyordu. Sıcak ve sinirliydim, açıklanamayan nedenlerden dolayı ikimize de kızgındım.

Kalın, kara bir kaşını bana doğru kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

Az konuşan bir adam olduğunu öğreniyordum. Acımasızca, ki bu benim doğama aykırı, milyar dolarlık işlerini yönetecek kadar yüksek bir IQ'ya sahip olup olmadığını merak ettim.

"Neden annemle birliktesin?" diye sordum, sonra hafifçe irkildim çünkü sanki annemin onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyordum gibi göründü, oysa gerçekte tam tersiydi.

Bir elini kaldırıp başparmağını alt dudağına sürttü. Bir hipnozcinun sarkacı gibi ileri geri, ileri geri.

"'Merak kediye öldürür' diye bir söz duydun mu hiç?"

Baykuş gibi göz kırptım. "Beni... tehdit mi ediyorsun?"

O da hemen göz kırptı.

Korku kalbimi sertçe göğsüme vurdu, ama onun altında, derimin ve kemiklerimin altında, beynimin sinapslarının derinliklerinde, entrika

Kanımı kaynatan garip bir şehvetle karıştı.

Ona yaklaştım, mısır gevreği kasede vıcık vıcık olmuştu ve unutulmuştu. "Ondan ne istiyorsun?"

Ağzının yaralı tarafı küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Bir erkek bir kadından ne ister?"

"Vücudu," diye tahmin ettim, onun basitliği karşısında sönmüştüm.

"Onun sırları," diye düzeltti, bir şekilde aynı zamanda kültürlü olan o kaba törpüyle.

Otomatik olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir elim tuttuğu madalyona uzandı, gümüş hala onun dokunuşundan sıcaktı. Bakışları oraya kaydı, kaşları gerildi ve gözlerinin üzerine onu neredeyse iskelet gibi gösteren gölgeler düştü.

Şeytani.

"Endişelenme küçük kız," dedi, sözleri etime derinlemesine saplanan buz sarkıtlarıydı. "Merakımı hak edecek kadar ilginç olmak için çok gençsin."

Dönüp akıcı bir şekilde odadan çıkarken bir an ona bakakaldım, güçlü omuzlarının arasındaki deride uzun siyah çetele izleri vardı.

"Ve sırlarımı bulsan bile anlamlandıramayacak kadar yaşlısın," dedim gecikmeli olarak, yanaklarımda renk yükseliyordu çünkü benden daha iyi olmaya devam ediyordu.

Yumuşak kıkırdaması bir duman şeridi gibi koridorun aşağısından bana doğru geliyordu.

Öfkeyle sütlü mısır gevreğimi ve bir kaşık alıp odama geri götürdüm. Şekerli lapanın tadına bakmadan yedim ve Tiernan'ın çıkarken çıkardığı sesler koridorda yankılanana kadar bekledim.

Boş kâseyi komodinin üzerine koydum, ikiz yatağımdan kayarak çıktım ve Aida'nın kapısını çalmadan önce birkaç şey almak için koridordan çamaşır dolabına doğru yürüdüm.

"Tiernanny?" diye tatlı tatlı seslendi.

Tiernan'ın kendisine böyle iğrenç bir lakap takılmasına izin vermesini hayal bile edemediğim için bu lakap karşısında öğürdüm.

Onu bir daha gördüğümde bu isimle çağıracağıma yemin ettim. Kapıyı iterek açmadan önce, "Benim, anne," diye seslendim.

Pencereler açıldı, Tiernan'ın erkeksi kokusundan geriye hiçbir şey kalmaması diye tatlı bir esinti odaya yayılıyordu. Dağınık yatağın ortasında yan yatmış, bir bacağını poposunun yuvarlaklığını göstermek için yukarı kaldırmış, bir eli dantel geceliğinin kenarıyla oynayan tatlı, çiçek kokulu Aida'ydı her şey. Beni görünce bir tutam saçını gürültüyle yüzüne savurdu ve yıpranmış pembe ipek yastıklarına yaslandı.

"Tanrı'ya şükür," diye bağırdı dramatik bir şekilde, bir kolunu alnına atarak. "O adamla daha fazla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Anne, lütfen onunla cinsel yaşamın hakkında konuşma..." Ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Ön kolunun altından bana bakarak, "Şu uzun boylu, esmer ve yakışıklı, soğuk su mu içiyor?" diye sordu.

Ona alaycı bir bakış attım. Aynı anda kıkırdamaya başladık.

"Buraya gel, tatlı güvercin," diye seslendi rüya gibi gülümsemesiyle, sayısız erkeği kendisine aşık eden aynı gülümsemeyle.

Ben de farklı değildim.

Kusurları, benmerkezciliği ve her zamanki ihmalkârlığı ne olursa olsun, bana o film yıldızı gülümsemesini attığında annemi sevmekten başka bir şey yapamazdım. Babamın bana küçük bir kızken verdiği sevgi sözcüğünü kullanması da yardımcı olmuyordu.

Kollarımdaki çarşafları daha yükseğe kaldırdım. "Çarşafları değiştirmeden yatağa yaklaşmayacağım."

Aida'nın keyifli kahkahası odada çınladı, gümüş bir flütten çıkan müzik kadar yüksek ve netti. Ona sııttım ve çarşafları yüzüne fırlattım. Çarşafları yüzünden iterken dramatik bir şekilde kustu, sonra soluk pembe çarşafların arasından fırlayıp bana doğru hamle yaptı. Bana çarpıp geriye doğru tökezlediğinde irkildim. İki koluyla gövdemi sararak beni düzeltti ve bir an için beni o kadar sıkı kavradı ki nefes alamadım. Burnunu saçlarıma bastırduğunda hareketsiz kaldım, beni içine çektikten sonra yumuşak ve hülyalı bir iç çekti.

"Güvercinim," diye mırıldandı, beni sıkıca kavrayarak. "Benim tatlı, duyarlı kızım. Sensiz ne yapardım ben?"

Doğrusu bazen ben de aynı şeyi merak ediyordum. Yıl sonunda mezun olacaktım ve umarım istediğim okula kabul edilirdim.

Yıllardır hayalini
kuruyordum. New
York Üniversitesi.

Ünlü bir Sanat Tarihi programına ve Stern Business School'da ciddi anlamda havalı bir Sürdürülebilir İşletme programına sahiptir.

Altı yaşımdan beri bu benim hayalimdi ve babam ziyaretlerinden birinde bana mor bir NYU kapüşonlu sweatshirt getirmişti. Sekiz yaşındayken, birlikte çıktığımız nadir bir tatilde beni Houston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'ne götürdüğünde, sanat koruma uzmanı olmak istiyordum. Önemli bir adamdı, bu yüzden bir konservatör tarafından işlendiğini ilan eden bir afişin bulunduğu boş bir çerçeveye merakımı ifade ettiğimde, hemen o bölüme girmemizi sağladı.

Burnuma gelen keskin vernik ve terebentin kokusunu, bir Gustav Klimt tablosunun üzerine eğilmiş adamın dikkatli ve sabit ellerini hâlâ hatırlayabiliyordum. Adamın eski tuvalin üzerindeki kir katmanlarını ve zamanın patinasını dikkatle sıyırmasını ilgiyle izlemiştim. Bir tarafı donuk ve gri-kahverengiydi, diğer tarafı ise yavaş yavaş ilk yapıldığı zamanki gibi canlı renklerle canlanıyordu.

Sihir gibiydi.

Şimdiye kadar gördüğüm en saf haliydi.

O zaman da şimdi olduğu gibi bir şeyler beni etkilemişti. Dikkatli bir adanmışlıkla, yıllar süren acımasız aşınma ve yıpranmadan sonra bile en gerçek benliğinizi ortaya çıkarabileceğiniz fikri.

Bana umut verdi.

Bir de sürdürülebilirlik ve çevre bilimleri üzerine yoğunlaşarak işletme okumanın daha pragmatik çekiciliği vardı. Babamla birlikte Teksas kırsalını gezerek saatler geçirmiş, ailenin petrol ve gaz şirketi olarak geçmişi hakkında her şeyi öğrenmişim, ama aynı zamanda onun bir değişiklik yapma arzusunu da öğrenmişim. Hayatım boyunca küresel ısınmanın feci etkilerini görmezden gelmek imkansızdı, bunu görmezden gelmeye çalışan petrol devletinde bile. Crosby kimya tesisi yangını, 2020'de binlerce kişiyi aç ve susuz bırakan alışılmadık kış donu, Meksika Körfezi'nde patlayan boru hattı, *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* Sauron'un gözü kadar cehennem gibi görüldüğü için basının uygun bir şekilde "Ateş Gözü" adını verdiği devasa bir okyanus yangınına neden oldu.

Bunlar beni etkiledi çünkü babamı etkilemişlerdi ve düşünebildiğim ilk andan itibaren onu idol olarak gördüm.

Lisemde geri dönüşüm girişimleri organize ettim, Two Rivers Kampı'nda boru hattını protesto ettim ve daha pek çok şey yaptım, aynı zamanda sığır çiftliklerinden kaynaklanan karbon emisyonları üzerine araştırma projemle eyalet çapında bir bilim fuarı kazandım.

Dünyayı yeşil bir yer haline getirmek babamın hayatının sonundaki misyonu oldu.

Ve böylece benim oldu.

Birbirinden son derece farklı iki hayalim vardı ve ikisi arasında nereye düşeceğimi pek umursamıyordum, çünkü ikisine de asla tutkusuz kalmayacağımı biliyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, New York Üniversitesi'ne girecek ve tam burs alacak kadar şanslı olursam, ikisinden birini sürdürme fırsatından vazgeçmek istemediğimdi.

Aida için değil.

Belki Brando için bile değil.

Hayatımda ilk kez kendim için bir şey istedim.

Evet, Aida'nın bensiz ne yapacağını merak ediyordum, çünkü şüpheleniyor olsa da olmasa da o zaman geliyordu.

"İyi olacaksın," diye güvence verdim ona, yumuşak, solgun saçlarını okşayarak. "Ben doğmadan önce de iyiydin."

"Baban vardı."

Hafifçe irkildim, çünkü bu doğruydı. Aida kendine bakmakta iyi ya da mutlu olan bir kadın değildi.

"İşte bu yüzden Tiernan'ı bulduğum için çok minnettarım," dedi o hüzünlü haliyle. "Bizi New York'a taşımak istiyor."

"New York!" Şok içinde annemden geri çekildim, ağzım kafatasımdan geçen bir kurşun deliği kadar yuvarlaştı. "Anne, ciddi olamazsın. Adamı sevmiyorsun bile."

Bana kaşlarını çattı, sonra kırıksıklıklardan endişelendiği için kaşlarının arasındaki kırıksıklığı parmağıyla düzeltti. "Bana 'anne' deme, sevgilim. Tabii ki ciddiym. Onun parası var. Bir *sürü* parası. Ve bana iyi davranıyor. Ondan hoşlanmadığını biliyorum çünkü babanın anısına karşı bir tehdit olduğunu düşünüyorsun." Uzun bir iç çekiş için durakladı. "Ama o bizim bir aile olmamızı istiyor."

"Seni yatağında, Brando'yla beni de tavan arasında gözlerden uzak bir yere kilitlemek istiyor," diye karşı çıktım, bu fikir karşısında ürperdim.

"Her zaman aptalca bir hayal gücün vardı."

"Eğer aptalsam, bunu senden aldım," diye tersledim, sonra Aida'nın geniş, mavi gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim.

Benden uzaklaşıp, burnunu çekerek yaptığı sarsıntılı hareketlerle yatağındaki çarşafı sırıtırırken iç çektim.

"Üzgünüm," dedim, çünkü öyleydim. İlişkimizde daha çok yetişkin rolünde olduğumu uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı; merak ve tatlılıkla çocuk gibiydi, memnun etmek için heyecanlıydı ve şefkat ve ilgi için hevesliydi. *Asla* kötü bir niyeti yoktu ve bu yüzden ona kızmak bana kabalık gibi geliyordu.

Doğasını değiştiremezdi.

Babam denediği halde onunkini değiştirememişti.

İnsanların değişimden aciz olduğunu söylemek yanlış olmazdı ve her zaman ideal olmasa da bununla yaşayabilirdim.

Annem yeni çarşafın bir ucunu yatağın altına sokmak için eğilirken arkasından yaklaştım ve kollarımı ona doladım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ipek kaplı sırtına doğru. "Keşke ne kadar güzel ve yetenekli olduğuna bilseydin. Sana, bize bakmak için bir erkeğe ihtiyacın yok." Alt dudağımı çiğneyerek durakladım. "Bunu yeterince iyi yapmıyor muyum?"

Doğruldu ve kollarımı karnına daha da sıkı dolayarak onlara sarılabildi. "Sen harika bir kızsın. Ama bizi bir erkek gibi güvende tutamazsın. Bir erkeğin yapabileceği gibi bizi zengin ve güvende kılamazsın, tatlım. Bu kadar basit."

Onu ikna edemeyeceğimi bildiğim halde, "Artık 1950'lerde değiliz," diye homurdandım. "Bizi zengin edebilirim."

"Sanat muhafazakârlığı okuyarak mı?" diye sordu kolumu okşayarak. "Hayır, tatlım. Sen hayallerinin peşinden koş, ben de erkeklerin peşinden koşayım, tamam mı? Yaptığım her şeyi sen mutlu olasın diye yapıyorum. Tiernan seni ülkenin en iyi okullarına sokabilir."

"Sürdürülebilir iş eğitimi alabilirim ve girmek için onun yardımına ihtiyacım *yok*." Bu fikir beni çok kızdırdı.

"New York Üniversitesi'nin eğitim masraflarını karşılayabilir," diye ikna etti ve yüzümü ellerinin arasına alabilmek için bana doğru kayd. "Çalışmayı bırakıp derslerine odaklanabilirsin... belki bu sana biriyle çıkmak için zaman bile kazandırır. Yüzün sürekli bir ders kitabının arkasına saklanamayacak kadar güzel."

"Mali yardım var." Tiernan'dan isteyerek para almamın imkânı yoktu. İçimden bir ses her bir doların şartlara bağlı olduğunu söylüyordu.

Aida kuşkulu bir iç çekti. "Gerçekten Bianca, ondan nefret etmeye o kadar kararlı mısın ki hayatlarımızı nasıl değiştirebileceğini göremiyorsun? Bu şekilde yaşamayı seviyor musun? Maaştan maaşa. Brando'nun bir dahaki sefere hastaneye yatmasını karşılayıp karşılayamayacağımızı mı merak ediyorsun?" Tiradında duraksadı, istemeden verdiğim tepki karşısında gözleri kısıldı.

Benim için önemli olan tek şeyi bulmuştu.

Brando ve onun iyiliği.

Yavaş bir gülümseme yanaklarına tereyağı sürülmüş gibi kaygan bir şekilde yayıldı. "Brando için en iyi doktorların, en iyi tedavilerin parasını ödeyebilir. Ve *bağlantıları* var. Eminim ona en son tedavileri uygulayabilecek birini tanıyan birini tanıyor." Durakladı, yıllar boyunca onunla paylaştığım araştırmalardan bazılarını hatırlamaya çalışırken yüzü düşünceli bir hal aldı. "Belki lazer tedavisi bile olabilir."

"Lazer interstisyel termal terapi," diye otomatik olarak düzelttim ama içimdeki mücadele bitmişti.

Brandon'a daha küçük bir çocukken epilepsi teşhisi konmuştu. Grand mal nöbetlerinin sıklığını azaltmak için bir ilaç kokteyli ve ketojenik bir diyet uyguluyordu, ancak yine de ayda yaklaşık iki kez oluyordu. Okulundaki öğretmenler durumla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı, ancak bir nöbetten sonra o kadar uykulu ve halsiz oluyordu ki ya Aida ya da ben onu alıp eve götürmek için işten ya da okuldan ayrılmak zorunda kalıyorduk. Ne zaman onunla ilgili bir telefon alsam, kendini geri dönülmez bir şekilde yaraladığı bir olay olmasından endişe ediyordum. Bir keresinde kaşını sehpaye çarpmıştı. Başka bir seferinde, mutfığa giderken merdivenlerden düşmüştü. Tek katlı bir evde yaşamamızın ana nedeni buydu.

Diyet ve ilaçlarla epilepsisini kontrol altına alabildik.

Ameliyatla -pahalı ve yeterince tehlikeli, ancak en iyi doktorla ilerlemek konusunda rahat hissedebiliriz- Brando'nun hastalığı tamamen ortadan kaldırma şansı vardı.

Küçük kardeşimin korku ve endişeden uzak bir hayatı olabilirdi. Kalbim göğsümde yanıyor, isteksiz bir umutla alev alev yanıyordu.

Tiernan Brando'nun huzurunu satın alabilseydi, ona istediği her şeyi verirdim.

Sanki düşüncelerimiz tarafından çağrılmış gibi, küçük kardeşim kapıda belirdi, gözleri lamba ışığına karşı o kadar kısıktı ki, parlak mavi irislerini göremiyordunuz. Sarı bukleleri birbirine karışmış ve aşırı uzamıştı, alnına dökülüyor, garip açılarla yukarı kalkıyordu.

Ona bakarken gözlerimin arkası yaşlarla doldu, aşk boğazımda sert bir düğüm oldu.

Evet.

O çocuk için her şeyi yaparım.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı, bir yumruğunu bir gözüne sürterken diğerinde çok sevdiği Iron Man aksiyon figürünü taşıyordu.

"Üzgünüm, dostum." Yanına yaklaştım ve onu kollarımın arasına aldım. Yaşına göre küçüktü, artık uykusu gelmediği ya da nöbet geçirmediği sürece buna izin vermeyecek kadar büyümüş olmasına rağmen hâlâ kolayca taşınabiliyordu. Burnumu kulağının üzerindeki buklelere soktum ve tatlı kokusunu içime çektim. "Yatıya kalırsınız diye düşünmüştük."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı kısık sesle, gözleri kocaman açılmıştı. "Pijama partilerine bayılırım."

Güldüm. "Biliyorum. Annem ve ben yatağı yeni yaptık, böylece sen de içeri."

Hiç tereddüt etmeden kollarımdan sıyrıldı ve arabanın içine atladı. uykulu, küçük bir kıkırdama ile temiz çarşaflar. Aida onu pişmanlık ve şefkat karışımı bir duyguyla izledi. Babama beyin rahatsızlığı olan bir oğul verdiği için duyduğu utancı hiçbir zaman üzerinden atamamıştı.

Brando'ya babamın ölümünden üç ay sonra teşhis konmuştu, bu yüzden neden bu konuya bu kadar odaklandığını anlamadım. Babam onun büyümekte olan, meraklı, akıllı, öğrenmeye ve keşfetmeye hevesli bu küçük adamı çok severdi.

Tıpkı babam gibi.

Aida gözle görülür bir şekilde melankoliden sıyrıldı ve onunla birlikte yatağa girdi, vücudunun kıvrımlarına sıkıca sarıldı ve tombul yanaklarından birine ahududu üfledi. Adam ciyakladı ve onun kucağında kıvranmaya başladı.

Onları izlerken kalbim ağrıyordu ve omuzlarım o kadar ağırlaşmıştı ki hareket edemiyordum.

İkisine de dünyayı vermek istiyordum. Aida'nın annemiz olması ve benden yirmi sekiz yaş büyük olması önemli değildi. Brando'nun oğlum değil de kardeşim olması önemli değildi.

Onlar benim ailemdi ve benim sorumluluğumdaydı.

Bu yüzden, içimi sızlatsa da Tiernan'a gerçek bir şans vermem gerektiğini biliyordum çünkü o ikisini de şu anda benim yapamayacağım şekilde mutlu ve güvende kılabilirdi.

Bu bir riskti ama her zaman almaya hazır olduğum bir riskti çünkü Aida ve Brando'nun stresten, endişeden, kıtlıktan ve hastalıktan uzak bir hayat yaşaması için ruhumu satabilirdim.

"Gel bize katıl, tatlım," diye seslendi Aida yumuşak, küçük bir gülümsemeyle, bu seferki biraz çarpıktı. Bu sadece çocukları için kullandığı bir gülümsemeydi. "İki bebeğimle birlikte uyumak ne büyük bir zevk."

Ağzımda titrek bir gülümseme belirdi ama bir saniye daha durakladım. Bu gece ve bu anla ilgili bir şey, Tiernan'la birlikte New York'a taşınma olasılığımızın bilgisi, bir bölümün kapanışı gibi son hissi veriyordu.

Babamın ölümünden sonra hayatımız geri dönülemez ve korkunç bir şekilde değişmişti ve o zaman olduğu gibi şimdi de yeniden değişeceğini hissediyordum. Tek umudum bunun en iyisi olmasıydı.

Pembe çarşafların içindeki küçük aileme katıldım, Aida'nın sırtına kıvrıldım, kollarımı ona doladım, böylece Brando'nunkilere dolayabildim, ikimiz de onun vücuduna yaslandık. Eksikliklerine rağmen ikimiz de annemizi seviyorduk.

Fazla seçeneğimiz yoktu.

Elimizde kalan tek şey oydu.

Bensiz ne yapacağını bilmese de ben de onun için aynı şeyi hissediyordum. İnişli çıkışlı hayatımda Aida Belcante benim tek değişmezim oldu.

Ve orada, hızlı ve derin bir uykuya daldıklarında tüm evrenimdeki en değerli iki insanı yakınımda tutarak, ne olursa olsun onların değişmezi olacağıma yemin ettim.

Hayallerimden vazgeçmek anlamına gelse bile.

Tiernan'ı evimize temelli davet etmek anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bianca

Uyandığımda Aida'nın parfümünün yumuşak çiçek kokusu burnumdaydı çünkü saçları yüzümdeydi. Haftalardır ilk kez derin ve dinlendirici bir uykudan uyanırken gülümsedim. Bacağım vücudunun alt kısmına yayılmıştı, ellerimden biri karnının üstünden geçerek Brandon'ın kalçasının kıvrımına sokulmuş başının üzerinde duruyordu.

Nadir ve güzel bir hoşnutluk içimde uğuldadı.

Küçüklüğümden beri New York'a taşınmak istiyordum ve ailemle birlikte gitme fırsatı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bu yüzden Tiernan'a ve annemden istediğini söylediği sırlara karşı hâlâ temkinliydim ama aynı zamanda kararlıyım.

Her zaman yaptığımız gibi durumdan en iyi şekilde yararlanacaktık.

Uykuya dalmaya hazırlanırken anneme doğru kıvrıldım. Bugün Pazar'dı ve bu haftaki tek izin günümde biraz daha dinlenebilirdim.

Aida'nın bana karşı ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Kan dolaşımı zayıftı ama Brando ve ben, ağır yorganın altında ona karşı sıcak bedenlerdik. Onu kontrol etmek için bir gözümü araladım.

Sırt üstü uzanmış, bir kolunu Brando'ya dolamış, diğerini başının üzerine atmıştı. Yüzündeki ifade yumuşak ve tatlıydı, güzelliği göğsümü sızlatacak kadar keskindi. Yanağımı göğsüne yaslamak için hareket ettiğimde gözlerim tekrar kapandı.

Hareket etmediğini fark etmem bir anımı aldı.

Göğsünde hafif bir nefes alıp verme yoktu.

Kaburgalarının arkasında atan kalbinin sessiz gümbürtüsü yok.

Hiçbir şey yoktu.

Vücudumun her bir zerresi dondu.

Gözümü kırpmadım. Nefes

almadım.

Sanki annemin vücudunun hareketsizliğini taklit etmek daha az endişe verici olacaktı gibi.

İşe yaramadı.

Zihnimin bana bağırdığı şeyden başka bir şey olarak geçemeyecek kadar soğuk, çok hareketsizdi.

Öldü.

Yaşadığım şokun ardından panik tüm sistemimi sardı. Yatakta dizlerimin üzerine çöktüm, Aida'nın üzerine eğilip iki parmağımla boğazındaki nabızı kontrol ederken Brando'yu uyandırmayacak kadar bilinçliydim.

Hiçbir

şey.

Bileği mi?

Hiçbir

şey.

Panik içinde bir feryat boğazıma düğümlendi.

Teni soluk sarıydı, sıcaklıktan arınmıştı. Dokusu soğuk ve pürüzsüzdü, sanki cansız bir şey gibiydi. Bembeyaz dudaklarına hafifçe dokunduğumda parmaklarım titredi.

Çaresizlik içimi kemiriyor, endişe kol ve bacaklarımı kemiriyor, öyle ki şiddetle titreyerek yatağı sarsıyorlardı.

Acımasız, sonsuz bir an boyunca ne yapacağımı bilemedim.

Çocuksu bir yanımla tekrar uzanıp uyumak, kendime tüm bunların kötü bir rüya olduğunu ve uyandığımda daha iyi olacağımı söylemek istedi.

Ruhumun bir başka, bağlanmamış parçası Aida'ya öfkelenmek, uyanana kadar omuzlarını sarırmak istiyordu. Cehennem. Cehennem. Uyanana kadar! Çünkü ona ihtiyacımız vardı, bunu bilmiyor muydu? Üstlendiğim tüm sorumluluğa rağmen benim sadece bir kız, Brando'nun da sadece bir çocuk olduğunu anlamıyor muydu?

Bizi nasıl bırakabilir?

Ama sonra Brando uykusunda hafifçe kıpırdandı ve bir metre uzunluğundaki plastik Demir Adam heykelciğini kolunun kıvrımına daha sıkı soktu.

Boğazım, içime saplanan acının etrafında kapandı. Eğer parçalara ayrılırsam Brando'nun ölü annesinin yanında uyanacağını ve sonsuza dek yara alacağını hatırlayana kadar boğulacağımı sandım.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve dilimde Aida'nın parfümünün tadını hissedince irkildim.

Bu durumla başa çıkmak için benden başka kimse yoktu.

Bu yüzden, görüşüm durana kadar derin nefes aldım ve yavaşça, tüm bunların ağırlığıyla çökeceğimden korkarak ayağa kalktım.

Nefesime odaklanırken kendime her seferinde bir adım dedim. İçeri ve dışarı.

Yatağın etrafında döndüm.

Sonra kollarımı nazikçe küçük kardeşime doladım ve onu kollarıma aldım. Uykusu ağırdı ama onun ağırlığını, bana karşı sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Bir sonraki nefesimi onun mis gibi kokan saçlarına verdim.

Onu bir gecede ölüm odasına dönüşen yatak odasından dikkatlice çıkarıp koridordan kendi odasına taşıırken bu beni rahatlattı. Onu süper kahraman arşıflarının içine soktuğumda neredeyse hiç kıpırdamadı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve gözlerimi yakan bir yoğunlukla ona baktım. Kendimi durduramadan parmaklarım boynundaki nabzı buldu. Beni ateşlemek için o kalp atışının yankılanmasına ihtiyacım vardı.

Mutfağa geçip 911'i aramak için sabit hattı açtığımda onu düşündüm. Onlara Aida'dan bahsederken Formika tezgâha, sonra da nabzını ölçmek için odasına gitmemi söylediklerinde kalçama vurdum.

Vücudunun üzerinde duraksadım, parmaklarımı uzattım ve solgun boynuna tekrar dokunmak için kendimi zorlarken titriyordum. Soğuk ve sertti, taş gibi pürüzsüzdü.

Boşluk, Brando'nun göğsümdeki nabzının yerini aldı ve içimde yankılandı. Boş göğsümde kabaran umutsuzluğâ karşı savaştım, kederle zonklayana kadar içimdeki her şeyi yedim, ama bu kaybedilmiş bir savaşı.

Acil durum operatörü yardımın yolda olduğunu söylediğinde, Aida'nın odasının köşesine kıvrılmış, ıslak yanağımı duvara dayamıştım.

"Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordu kadın operatör yumuşak bir sesle. "Bir aile üyesi mi?"

Dudaklarımın arasından hıçkırıklı bir hıçkırık patladı ve gözyaşlarım ıslak bir şekilde yere düştü. Hıçkırıklarım boğazımdan aşağı inerken gözyaşlarımın düştüğü yere baktım.

"Hayır," diye fısıldadım sertçe. "Sadece annem, küçük kardeşim ve ben varız.

O sadece yedi yaşında."

"Bir arkadaşâ ne dersin?" diye sordu. "Sana yardıma gelebilecek biri."

Gözlerimi kapattım, başımı sallarken alnımı duvara yaslayıp ileri geri salladım. Yakın arkadaşlarımız yoktu. Aida birileriyle çıkmakla çok meşguldü, kaçınılmaz olarak ayrılıp onları da kaybedene kadar her gördüğü erkeğin arkadaşlarını kendine çekiyordu. Ben de işte, okulda ve evde Brando ile çok meşguldüm, bu yüzden bu haberin büyüklüğü karşısında arayabileceğim kadar yakın kimsem yoktu.

Brando çekici ve güzeldi. Bir sürü arkadaşı vardı ama yedi yaşındaki bir çocuğu yardım için arayamazdım ve onları sadece okuldan ve tek tük oyun buluşmalarından tanıdığım için ailelerini aramaktan çekinirdim.

Aida'nın odasının köşesinde otururken hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, annem yatağında ölmüştü, erkek kardeşim koridorun sonunda her an cevaplayamadığım sorular ve meraklarla uyanabilirdi.

Kısa, korkunç bir an için ben de ölmüş olmayı diledim.

"Hanımefendi," diye seslendi operatör, bilmeden yanımda yere düşürdüğüm telefon dan .

Uyuşmuş parmaklarımı plastik telefonun etrafında kıvırmaya ve yanağıma götürmeye zorladım. "Evet."

"Arayabileceğin biri var mı?" diye tekrarladı. "Okuldan bir öğretmen, bir arkadaş ya da bir erkek arkadaş bile olabilir mi?"

Erkek

arkadaşım.

Belki...

Tiernan.

Seçim yapmakta zorlanırken başım dönüyordu. Dolgun ağızlı ve acımasız gülümsemeli dövme mi milyarder i çok az tanıyordum. Aida'yla sadece üç aydır çıkıyordu ve sempatik olmak bir yana, herhangi bir kalbi barındıracak türden bir adama benzemiyordu. Annemin öldüğünü ve Brando ile benim yetim kaldığımızı söylemek için aradığımda nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum.

Ama gerçekten başka seçeneğim var mıydı?

Aida gitmişti. Babam ölmüştü. Ve kurtuluş için tek umudum, bin dolarlık takım elbise giymiş bir iblis olduğundan emin olduğum bir adamda yatıyor gibiydi.

Operatöre cevap vermeden komodine doğru süründüm ve Aida'nın eski iPhone'unu aldım. Tiernan en son aradığı kişiydi.

İsmine bastığımda terli parmağım camda bir leke bıraktı. Üç uzun, sarsıcı zil sesinden sonra kaba bir ses cevap verdi.

"Tiernan Morelli konuşuyor."

Soyadını tanıyamayacak, az önce kim olduğunu ilan ettiğini tam olarak fark edemeyecek kadar kederliydim, aksi takdirde bunu takip eden kabusların hiçbiri yaşanmayabilirdi.

Bunun yerine, trajediden aptallaşarak fısıldadım, "Tiernan? Ben Bianca Belcante. Biz... Yani," Boğulan bir kadın gibi nefesimi içime çektim. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Gelir misin?"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

*Yardıma
ihtiyacım var.*

Tiernan Morelli

Iniquity'deki penceresiz ofisimde, şehrin kalabalık sokaklarının üç kat altında oturuyordum ve Bianca Belcante'nin tatlı, hafif güney aksanlı sesi masamın üzerindeki hoparlörden duvarlara çarparak çınlıyordu.

Yardıma ihtiyacım var.

Sözler basitti ama anlamı derindi.

Bunun en büyük nedeni, bu gezegende geçirdiğim otuz yıl boyunca hiç kimsenin benden yardım istemediğini fark etmemdi. Sekiz kardeşli ailemde dört kardeşten üçüncüsüydim. Küçük kardeşlerim tavsiye almak için Lucian'a ya da korunmak için Leo'ya giderlerdi. Bana değil.

Şiddet ya da intikam içermediği sürece yardım için gidilecek türden bir adam değildim.

Morelliler parlak ve temiz değildi ve rakiplerimiz Constantine ailesi gibi davranmıyorduk.

Ne kadar sıkıcı.

Morelliler çatlaklarını ve yarıklarını, günahlarını ve ardından gelen kaçınılmaz tövbeyi severlerdi. Kumları ve gölgeleri, hafif kırıklıkları.

Kusurları onları New York'un yüksek sosyetesinde karanlık bir güç haline getirdi.

Ama Morelliler için bile sıra vardı.

Bryant ve Sarah Morelli'nin üçüncü oğulları Tiernan Morelli sadece biraz kırık değildi.

Onarılamaz şekilde hasar
görmüştü. Kara koyun.

Karanlık at.

Ailesi için ne kadar önemsizse onlar için de o kadar tehlikeliydi çünkü onu anlamıyorlardı. Anlayamazlardı.

Akıllı Morellis son derece disleksik bir adamla nasıl ilişki kurabilirdi?

Muhteşem Morellis böyle yaralı bir adamın yüzüne nasıl bakabilirdi?

Mavi kanlı Morelliler, ailesinin yıllarca toplumdan saklamaya çalıştığı bir şüphe bulutu altında doğan bir adamı nasıl kabul edebilirdi?

Ben bir *öteki*dim ve Morelliler gibi bir ailede uyumsuzluğa, bireyselliğe yer yoktu. Ya onlardan biriydin ya da değildin.

Hayatımın son otuz yılını kendimi onlara kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Teknik olarak en büyük ağabeyim Lucian geçen yıl şirketin başına geçmiş olmasına rağmen hâlâ aileyi gölgelerden yönetmeye çalışan babam Bryant'a. Ve belki de, çarpık bir şekilde, büyük kardeşlerim Lucian ve Leo'ya. Hiçbir ilişkimiz yoktu. On ikinci yaş günümde Bryant tarafından akla hayale gelmeyecek bir şey yapmaya zorlandığım için mi? Ya da ondan önce bile benim hakkımda hep fısıltılar olduğu, gözlerimin gölgesi yüzünden ailedeki varlığımı çevreleyen bir gerilim olduğu için mi? Sebep ne olursa olsun, yakın değildik. Umursamamaya çalıştım ve başaramadım.

Morelli kahverengisi değil. Annemin McTiernan grisi bile değil. Ama güneşte ağarmış yeşim taşı gibi parlak, soluk bir yeşil.

O gözler beni hemen ayırmıştı ama diğer kusurlarım bu ayrımı daha da pekiştirmişti.

Ben de kendimi aile için değerli kılmak için elimden geleni yaptım. Lucian aile imparatorluğu Morelli Holding'i yönetiyordu.

Leo emlak işinde kendi yan kuruluşunu yönetiyordu. Başarılı ve daha da önemlisi yasal işadamlarıydılar.

Peki ya ben?

Kirli işlerin yapılması gerektiğinde Bryant'ın gittiği kişi bendim. Ailemizin daha karanlık çıkarlarını kontrol eden kişiydim, bir yandan da kendi sağlıklı girişimlerim vardı.

Ailem beni aydınlıkta istemediğinde, gölgeleri kontrol etmemden çok mutlu oluyorlardı. Karanlıkta, New York Şehri'ni tıpkı babam ve kardeşlerimin kendi bölgelerini yönettikleri gibi yönetiyordum. Onların gözünde kısa çöpü çekmiş olabilirdim, ama şehrin bel altını seviyordum, suçluların şiddeti ve kurnazlığı kendi yaralı kalbime sesleniyordu.

Hırslarını ve dürtülerini anlıyordum. Aynı acı ve nefreti damarlarımda hissettim ama bunu kendi başarıyı körüklemek için kullandım.

Aşmaktan korktuğum hiçbir çizgi, güç ve kabul görme hırslımın hiçbir sınırı yoktu.

Bu yüzden Bianca Belcante'nin tatlı, genç sesi beni yardıma çağırdığında, kelimeler boş kalbimin boş odalarında değil, içimin derin, karanlık merkezinde yankılandı.

Bu bir fırsattı.

Aida Belcante'yi baştan çıkarmak için üç dayanılmaz ay harcamıştım ve benimle New York'a taşınmasını sağlamaya *bu kadar yaklaştım*. Constantine ailesine diz çöktürme planımın ikinci aşamasını başlatmaya ve tüm sosyetenin buna şahit olmasını sağlamaya.

Çünkü Aida sadece eğlenmek için oynadığım güzel, boş bir biblo değildi.

Hiç eğlenmedim.

Bir amacım vardı.

Ve yaşlı kadınla olan amacım basitti.

Hukuk büromuz Lombardi & Ghorbani'nin özel dedektifi Ricardo Stavos, kadının Constantine ailesiyle olan ilişkisine dair kanıtlarla bana geri döndüğünde ne yapacağımı biliyordum.

Lane Constantine'in metresini, dul eşi Caroline Constantine'e ve onun tüm zavallı çoluk çocuğuna karşı kullan. Çünkü o kaltağın nefret ettiği bir şey varsa, o da halkın önünde küçük düşürülmekti.

Aida'nın ölümü planlarımı bozabilirdi ama kızı, sorumluluk sahibi, şehit olmaya meyilli, küçük Bianca benden yardım istiyordu.

Kendini bir doğum günü hediyesi gibi fiyonkla güzelce sarılmış bir şekilde kucağıma bırakıyordu.

Ben olsam alırdım.

O sadece on yedi, kardeşi ise sadece yedi yaşındaydı.

Anlayabildiğim kadarıyla yakın akrabaları yoktu, bu yüzden her iki çocuk da koruyucu aileye verilecekti, muhtemelen ayrılacaklardı çünkü bu tür durumlarda çocuklar genellikle ayrılırdı, özellikle de aralarında bu kadar büyük bir yaş farkı varken.

Beyaz atıma atlar ve onları kendim için toplardım. Zor olmazdı. Karun'dan daha fazla paranız ve polis teşkilatının, siyasetin ve iş dünyasının her köşesinde bağlantılarınız varsa, iki veledin velayetini almak çocuk oyuncağı olurdu.

İki çocukla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu daha sonra düşünebilirdim. Onlar doğmadan önce başlayan bir oyunun piyonlarıydı.

Ve onları kontrol edecektim. Constantine'ler Lane'in küçük kirli sırrını öğrenip onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmadan önce saldıracaksam zaman çok önemliydi.

Caroline olası bir aile skandalının kokusunu ülkenin öbür ucundan alabilirdi.

"Elbette," dedim Bianca'ya, çoktan avukatımın bilgilerini alıp ona durumla ilgili mesaj atmaya başlamıştım. "Sana yardım edeceğim, küçük kız. Ama bilmelisin ki, paranı geri almayı bekleyeceğim."

Telefondan boğuk bir ses geldi; acı, şok ve aynı zamanda öfke dolu bir ses. Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Onun kekelemesinden ve kızarmasından, zeytin rengi teninin yanaklarının ve boğazının kıpkırmızı olmasından zevk alıyordum.

Bianca'da yapmacıklık yoktu. Zarafet ya da öğrenilmiş çekicilik yoktu. Lucky Charms gevreği yer ve Cuma geceleri küçük kardeşiyle Marvel çizgi romanları okurdu. İklim değişikliği konusunda tutkuyla tartışır, özel jet kullandığım ve tek kullanımlık plastikler kullandığım için neredeyse kafamı koparır, çevreciliğin dünyayı yöneten büyük paralı büyük adamların yöntemlerini değiştirmek için yeterli ekonomik değere sahip olmadığını anlamazdı. Ufukta beliren şafağın bulutları alacalı pembeye çevirişine bakarken düşünce akışını kaybetti ve kütüphanedeki sanat kitaplarından baktığı resimlerin görüntülerine bakarak iç geçirdi. Onu kahvaltıda yiyebilecek bir adamın yanında, sanki benim yanımda güvendeymiş gibi, kalçalarını sıyıran büyük boy gömlekler ve göğsünü açıkta bırakan spor üstler giyiyordu.

Clueless ve naïf.

Onu manipüle etmek Aida'dan bile daha kolay olurdu.

Gençliğine ve saflığına rağmen Bianca'nın iradeli ve zeki olduğuna şüphe yoktu. Aida kızının iyi notlarıyla sürekli övünürdü, ama bunun ötesinde bir şeydi bu. Bianca'nın *cesareti vardı, ki bu* çoğu kadının benim yaralı yüzüm ve soğuk tavırlarımla karşılaştıklarında eksikliğini hissettikleri bir şeydi.

Onu manipüle etmek annesi kadar kolay olmayacaktı ama içimdeki karanlık ve aç bir şey bundan heyecan duyuyordu. Bir meydan okuma istiyordum. Bianca'nın inatçı çenesinin gözyaşlarıyla titrediğini ve onu kanatlarımın altına alırken gözlerinin parladığını görmek istiyordum. Benim kontrolüm altında.

Zavallı küçük şey, ona sunmaya niyetlendiğim tek şey mahvolmakken, benim onun kurtuluşu olduğumu düşündü.

"Benim hiç param yok," diye belirtti. "Brandon ve benim... hiçbir şeyimiz yok... Kimsemiz yok."

Hayır, ama yaparlardı.

Onlara dünyamı gümüş bir tepside sunar ve dünyamın onları yalayıp yutmasını dikkatle izlerdim.

"Sus," diye mırıldandım, içimde karanlık bir sevinç tohumu filizleniyordu. "Her şeyin icabına bakacağım. Polisi aradın mı?"

"Yoldalar. Brando'ya henüz söylemedim. Hâlâ uyuyor. Onu benden almaya çalışacaklarından endişeleniyorum."

"Bunun için endişelenmeyin. İkinizi alıp otele götürmek üzere biri kısa süre içinde orada olacak." Ortağım Ezra Feck'e onları alması ve yerleştirmesi için mesaj atmıştım bile. Resmi unvanı korumam olsa da, gerçekte o daha çok bir infazcıydı. Ayrıca sırlarımın büyüklüğü konusunda güvendiğim tek kişiydi. Elena Lombardi, avukatım ve Morelli işinin daha pis taraflarını emanet ettiğim tek kadın, önümüzdeki birkaç saat içinde orada olacaktı. "Gelebildiğim zaman orada olacağım."

"Ne zaman yapabilirsin?" diye aptalca tekrarladı. "*Annem-kız arkadaşın* -Sadece öldün ve tüm söyleyeceğin bu mu?"

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Şimdi çocukça davranmanın sırası değil Bianca. Kardeşin için güçlü olmalısın."

"Ben güçlüyüm," diye karşılık verdi, bir Chihuahua'nın bir Danua'yı hırlaması gibi. "Ama annem daha yeni öldü, Tiernan. Bu senin için bir şey ifade etmeyecek kadar soğuk musun?"

Sağ elimdeki yüzüğe baktım; Bianca'nın iri gözlü bakışlarıyla aynı renkte, iri, kare bir safirin etrafına oyulmuş ağır, süslü gümüş. Bu, nesiller boyunca en büyük erkek çocuğa verilen McTiernan yüzüğüydü.

Annem Sarah, ben dokuz yaşındayken Bryant'ın unutulmuş bir suçtan dolayı bana yumruk atmasının ardından kırık parmağımın üzerine itmişti. Cehennem ateşi gibi acıtmasına rağmen metal çıkıntı yapan kemiğe takıldığında çığlık atmamıştım. Gözlerindeki bakış beni sabit tuttu, gri renk kasvetli bir yoğunlukla taşa dönüşmüştü.

"*Benden başka kimseye ait değilsin.*" *Elini dalgalı siyah saçlarımın üzerinde gezdirdi, sonra parmaklarını ensemden kenetleyerek bana bir*

küçük bir sarsıntı. "Bryant hepsine sahip olabilir ama sen benim Tiernan'ımsın, evimin efendisisin."

Daha sonra, parmağımdaki yüzük, üstündeki kırık kemiğimin etrafındaki şişmiş et kütlesi tarafından tabana sıkıştırılmıştı, babam beni salonda köşeye sıkıştırmıştı, gözleri gümüşe sabitlenmişti.

Her zaman yaptığı gibi, beni istemese, sevmese ve benimle asla gurur duymasa bile, yine de istediği gibi davranabileceği biri olduğumu hatırlattı.

Sağ elimin diğer parmaklarını da kırmıştı.

Ailemden biri ölseydi cenazelerine gitmezdim.

Yani...

"Hayır." Sesim düz ve soğuktu. "Öyle değil. Ölüm hayatın bir parçasıdır. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar çabuk büyür ve akıllanırsın."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı ama sesi görüşmemizin başında olduğundan daha güçlüydü. Benden nefret etmek ona kararlılık veriyor, fırtınalı işkencesinde bir dayanak noktası oluyordu.

Bilgisayarımdan ping sesi gelip vesayet sözleşmesi gelen kutumda belirdiğinde, "Şüphesiz," diye onayladım. Elena hızlıca çalıştı. "Yine de benden yardım istedin ve ne ekersen onu biçeceksin."

Arka planda siren sesleri duyuluyordu.

"Arayacak başka kimsem yoktu," diye itiraf etti usulca ve onu karanlık bir köşede otururken hayal edebiliyordum, şafak ışığı yüzünün klasik güzellikteki düzlemlerinde kırılıyordu, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslak mavi kadife gibi koyuydu.

Üzüntüsüyle, gülümsemesiyle olduğundan daha güzeldi.

Trajediyi anlayabilirim.

"Tanıdığın şeytanı aradın," diye tahmin ettim, adamım Henrik Basso kapıdan içeri adım atıp çenesini bana doğru salladığında masamdan kalktım. "İşe dönmem gerekiyor Bianca, ama senin için geleceğim. Geldiğimde de bunu senin istediğini unutma."

Küçük bir duraklama. Bir tereddüt hıçkırığı.

Sonra sesi inançla titreyerek, "Elinden **gelenin** en kötüsünü yap. Hiçbir şey bu kadar kötü olamaz."

İçimde dolaşmasına izin vermek için bir an ayırarak karanlık kıkırdamamı kapattım. Sık sık gülmek için bir nedenim yoktu ve bu his hoşuma gidiyordu.

"Efendim?" Henrik sordu, yüzüne yansıtmayacak kadar iyi bilmesine rağmen gözlerinde şok vardı.

Ona sıırttım, yüzümdeki ifade bıçak sırtı gibi keskindi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana ulaşılamayacağını uygun kanallardan duyurun."

Belcante kardeşlerle ilgili planımı uygulamaya koymadan önce ailemin geri kalanının bunu öğrenmesi iyi olmazdı. Kendini beğenmiş pislik Lucian araya girip zaferin kendisine ait olduğunu iddia ederken, yeni aşık olmuş ve bu konuda yumuşak davranan Leo, Caroline'la tartışmamam konusunda beni uyarmaya çalışabilirdi.

Bryant bu durumu Morelli Holding'in kontrolünü Lucian'dan geri almak için kullanmaya çalışacak, Bianca'yı Constantine'lere ve kendi ailesine karşı bir koz gibi kullanacaktı.

Onlar için çok kötü.

Bu benim zaferimdi, onların değil.

Onlara yıllarca süren alaylarından, saygısızlıklarından sonra Morelli adının başarısını ve gücünü en az onlar kadar hak ettiğimi gösterecektim.

Belki daha da fazla.

"İş mi?" Henrik sordu.

"Evcil hayvan projesi. Benim yoğun ilgimi gerektiren bir proje," diye düzelttim.

Paralarını ayaklarımın altına sermeyi seven tüm zengin enayiler için şehir merkezinde işlettiğim kumarhanenin zeminine doğru kapıdan çıkarken adımlarımda neredeyse lanet bir sıçrama vardı.

Yıllarca araştırdıktan, ülke çapında müfettişler görevlendirdikten ve doğru insanların kulaklarına tohumlar ektikten sonra, sabrım nihayet meyvelerini veriyordu.

Constantine ailesinin çöküşü, düşmanlarımı alaşağı etmek için onu nasıl acınası şekillerde kullanacağımı bilmeyen güzel, masum bir sarışın kılığında kucağıma düşmüştü.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bianca

Daha önce hiç cenazeye gitmemiştim. Babamınkine belli nedenlerden dolayı davet edilmemiştim... yani annemin onun metresi olmasından dolayı. Belcante ailesi Aida, Brandon, ben ve Brando'nun ilk doğumundan beri görmediğimiz bir amcadan oluşuyordu. Küçük topluluğumuz bir üyesini kaybetmeyi göze alamazdı. Yine de o soğuk Salı öğleden sonra annemizi gömüyorduk.

Brandon yanımda burnunu çekti, Aida'nın son istirahatgâhı olacak topraktaki esneyen yaranın yanında durduğumuzda terli eli benimkilerden birine kenetlendi.

Doğup büyüdüğü, babamla tanıştığı ve beni doğurduğu New York'a değil de buraya, Teksas'ın bir kasabasının kenar mahallesindeki bu rastgele mezarlığa gömülmekten nefret edeceğini bilmek acı veriyordu. Memleketinde beyaz, sivri çatılı bir kilisenin arkasında, babam ve Aida'nın bir gün birlikte gömülmeyi planladıkları küçük, şirin bir mezarlık vardı. Boş bir hayaldi. Elbette babam Bishop's Landing'de, ailesinin nesillerinin de kendisiyle birlikte gömüldüğü devasa bir mermer dikilitaşın altına gömülmüştü. Ama Aida, babam yanında olamasa bile aşk hikayelerinin doğduğu yerdeki o şirin mezarlığa gömülmek isterdi. O, en mutlu anılarının arasına gömülmek isteyecek türden bir romantikti.

Bunun yerine, sekiz yıl önce zorunluluktan taşındığımız bu Allah'ın belasası kasabanın toprağına gömülüyordu.

Yine de yaralı toprağın ve pırıl pırıl tabutun etrafında tahmin ettiğimden daha kalabalık bir yas grubu vardı. Birkaç eski sevgili, hepsi üzgün gözlerle ve nemli yüzlerle, çünkü Aida sizin için yanlış olduğunu anlasanız bile sevmeye devam ettiğiniz türden bir kadındı. Komşularımız, sokağın karşısında yaşayan dört küçük çocuklu Dabrowski ailesi, sütlü kataraktlarıyla yaşlı Bayan Rhodes, yakışıklı motorcu,

Brick, Aida'nın yıllarca baştan çıkarmaya çalıştığı ama başaramadığı kişi. Okuldan arkadaşlarım Zoey ve Hitchcock da aileleriyle birlikte Brando'nun arkadaşları ve onların aileleriyle birlikte oradaydı. Aida'nın alışveriş merkezindeki güzellik salonunda birlikte çalıştığı birkaç kişi ve lokantadan bazı arkadaşlarım da oradaydı.

Ve tanımadığım bir adam.

Yas tutanların oluşturduğu halkanın dışında, siyah bir trençkot giymiş ve boynunun altına kırmızı bir fular sıkıştırmıştı. İlk başta onu Tiernan sandım ama daha kısa ve genişti, ellerinde dövme yoktu. Gözlerini üzerimde hissettiğimi sandım, ama ne zaman baksam başka bir şeye odaklanmıştı.

Tiernan yoktu.

Aslında sürpriz olmamalıydı, çünkü bir pislik olduğunu kanıtlamıştı, ancak katılmaması beni utanç verici bir şekilde incitti.

Kendisiyle New York'a taşınmasını istemesine rağmen Aida'yı gerçekten umursamıyor muydu?

Çalkantılı bir kederin ardında bıraktığı çocukları için gerçekten hiç sempati duymuyor muydu?

Aida'nın odasının zemininden onu aradığımda, benden neyin yanlış gittiğini anlatmamı istedi ve ben kelimeleri kekeleyerek söylerken sessizce dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde, açıklanmayan bir ücret karşılığında sorunu halledeceğini söyleyip telefonu kapattı ve beni şaşkın, kızgın ve acı verici bir şekilde yalnız bıraktı.

Ama bir şeyler olmuştu.

Polis ve acil yardım ekibi gelmişti.

Tabii ki Brando uyandı ve ben de olanları açıklamak zorunda kaldım.

Beni şaşırttı çünkü ağlamadı. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, konuşurken sesi sanki uzun bir hıçkırık festivalinden çıkmış gibi cızırtılıydı ama tek bir damla gözyaşı dökmedi. Bunun yerine elimi sıkıca tuttu, diğer eliyle de Iron Man'ini kavradı ve ben polisler ve sağlık görevlileriyle konuşurken evin içinde beni takip etti.

Sonra Çocuk Koruma Servisi geldi ve Brando ile beni gece için ayırmak istedi. Bizi götürmeye çalışan adama bağırıp çağırdığımı, beni zorla sakinleştirmeye çalışan polise çılgılık attığımı itiraf etmekten utanmıyorum.

Bir adam gelmişti.

Belki de "adam" demek hafif kalır.

Yunan mitolojisinden fırlamış bir dev gibi iriydi. Bir eliyle bütün kafamı avuçlayabilirdi. Polisler bile durmuştu, üstün bir avcının önünde kaçmaya hazır bir av gibi.

Ancak sonradan adının Ezra olduğunu öğrendiğim adam sadece CPS ajanının yanına gitti ve ona bir yığın kağıt verdi. Adam sağırdı ve birlikte sessizce konuşurlarken küçük bir tabletle iletişim kuruyordu.

On dakika sonra, isteksiz ajan kağıtları aldı, bize endişeli bir bakış attı ve gitmek üzere arabasına geri döndü.

Birden, keşke CPS ile gitseydik diye düşündüm.

Ancak Ezra tabletini kullanarak kendini tanıttı ve bizi durgun su kasabamızdaki tek güzel otele götürmeden önce çantalarımızı toplamamız için eve geri götürdü.

Brando ve ben çift kişilik yataklardan birinde kıvrılmış oturuyorduk, küçük kardeşim ise uyukluyor ve burnunu çekiyordu.

Kapı çalındı ve kalbim nihayet Tiernan'ın gelip gelmediğini merak ederek sendeleyerek uçmaya çalıştı.

Değildi.

Onun yerine, Vogue reklamlarındaki gibi giyinmiş, koyu kıızıl saçları salondan gelen sarı ışıktaki yakut gibi parlayan bir kadın kapıyı açtı. Güzel ve varlıklı olduğu belliydi, Ezra'ya bir şeyler imzalarken gözleri odayı tararken ifadesi boştu.

Ve sonra bizi gördü.

Ve o çarpıcı yüz sempati ile açıldı.

Hayatım boyunca insanların yüzünde bu ifadeyi görmüş ve bundan nefret etmişim ama bize yaklaşıp tokalaşmamız için elini uzatışında acıma duygusundan yoksun bir şey vardı.

Elena Lombardi Tiernan'ın avukatıydı ve cenaze düzenlemelerini ve uygun bir vasiye yerleştirilmemizi kolaylaştırmak için oradaydı.

Sakindi, etkiliydi ve boğucu olmadan nazikti. Onunla konuşmak içimde düğümlenen gerginliğin bir kısmının gevşemesini ve yumuşamasını sağladı.

Yıllar önce ortadan kaybolan yozlaşmış amcamızın izini bulabileceklerinden şüpheliydim, bu yüzden muhtemelen koruyucu ailelerin yanına ya da en iyi ihtimalle evlat edinmek isteyen iyi bir çiftin yanına yerleştirilecektik. Brando'dan ayrılmayacağıma yemin ettiğimde Elena sadece hafifçe gülümsemiş ve manikürlü elini battaniyenin altından bacağıma koymuştu.

"Bunu yapacağınızı bir an bile düşünmedim," diye güvence verdi. "Ben senin iyiliğini düşünmek için buradayım. Merak etme Bianca."

Ama endişeliydim.

O gece karanlıkta yatıp Brando'nun kabuslarında inlemesini dinlerken endişeliydim, uykusuzluk beni rahatsız ediyordu çünkü o sabah annemi bulduğum gibi kardeşimi de yanımda ölü olarak bulacağım hissinden kurtulamıyordum.

Endişelendim çünkü Tiernan iyi bir adam değildi. İçimdeki her şey bana bir iblisle anlaşma yaptığımı haykırıyordu, şartlarını bilmiyordum.

Ertesi gün cenaze müdürü ve CPS ile görüşmelerimiz olduğu için gelmediğinde ya da bir sonraki gün çiçekleri ve Aida'nın gömüleceği kıyafetleri seçtiğimizde, endişemiz daha da arttı.

Uyuyamadım.

Rahatlayamadı

m.

Bilinmeyen tarafından, yaptığımız anlaşmanın kaçınılmaz sonucu tarafından takip edildiğimi hissettim.

Tiernan, Brando ve bana ihtiyaç duyduğumuz anda yardım etmek için ne tür bir ödeme talep ederdi?

Tabutun toprağa inerken çıkardığı mekanik gümbürtü dikkatimi tekrar o ana çekti, gözlerim tabut inerken parlak siyah ahşaba sabitlendi.

Brando yanımda inledi, sanki Aida'nın toprağa düşüşünü izlemek için çok küçükmüş gibi başını kolumun içine soktu. Kolumu ona doladım ve bu acıyı ondan alabilmeyi içtenlikle dileyerek onu kendime çektim. Kabaca yutkunurken boğazım kuru ve acılıydı.

"Amin," diye seslendi Rahip

Tanrı'ya. Herkes "Amin," diye

yankılandı.

* * *

Cenazeden sonra bir resepsiyonumuz yoktu, bu yüzden insanlar Brando ve bana saygılarını sunmak için sıraya girdiler. Elena, Ezra ile birlikte arkamızda duruyordu, ikisi de bizi izleyen nöbetçilerdi. Tiernan için bizi *izliyorlardı*.

Hangi cehennemdeydi?

Yeni bir kasabada rastgele bir ailenin yanına verilip bir daha tanıdığımız hiç kimseyi göremeyecek miydik?

Kalbim öyle bir çarptı ki nefes alamadım.

Kurduğum tüm hayallerin Aida ile birlikte yok olduğuna inanmak zordu.

Aile yok. New York yok.

Muhtemelen NYU'ya gidemeyecektim. Altı ay sonra on sekiz yaşına girdiğimde bir işe girecek ve Brando'nun velayetini almak için başvuruda bulunacaktım. Üniversitedeyken hem çalışıp hem de ona bakamazdım. Zeki ve becerikliydin ama Brando bana ne derse desin, ben Harika Kadın değildim.

"Çok üzgünüm Bianca," diye mırıldandı Hitchcock, avucumu iki iri, kara elinin arasında tutarken kara gözleri sempatiyle sıcacıktı. "Keşke bir şey yapabilseydim... Keşke kalmanı sağlayabilseydim."

Gülümsemem eski gazoz kadar düzdü ama çabam için kendime A verdim. "Bunu söylemen çok hoş."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve derin bir nefes aldı. "Fırsatım varken söylemek istedim... bunu bilmiyorsun, seni izledim ve anlamadığımı söyleyebilirim ama güzelliğin ve nezaketin iz bırakıyor. Bende bir iz bıraktılar ve bunu unutmayacağım."

Göz kırptım.

Hitchcock ve ben şehirdeki ilk haftamdan beri arkadaştık. O da yeni çocuktu, kafeteryada birkaç çocuğun alay ettiği ağır bir aksanla kusursuz İngilizce konuşan Hindistanlı bir göçmendi. Hemen yanına oturmuş, diğer masayı görmesini engellemiş ve kıkırdamaları arasında onunla konuşmuştum.

Zorbalık hakkında konuşmadık.

Sanırım onun yerine Amrita Sher-Gil'in hipnotik otoportreleri hakkında konuştuk. Zoey küçük grubumuza birkaç hafta sonra en iyi arkadaşı taşındığında katılmıştı. Okulda öğle yemeklerinde ve hafta sonları seyrek olarak takılıyorduk çünkü Brando'ya bakmam gerekiyordu, parlak Hitchcock'un yerel bir gaz şirketinin bilgi işlem departmanında işi vardı ve

Zoey

okulun yüzme takımındaydı.

Arkadaştık ama şimdiye kadar onlara ne kadar değer verdiğimi bilmiyordum. Ya da onların bana ne kadar değer verdiğini.

"Teşekkürler, Hitch," diye mırıldandım ve öne eğilerek yanağından öptüm.

Omzumdaki bir ağırlık beni sıkıştırdı ve arkadaşımın kucağından geri çekti. Bir ürperti yapışkan bir fermuar gibi omurgamdan aşağı indi,

tüm bedenimi sarsıyor.

Omzumun üzerinden bakmadan, beni kimin tartakladığını biliyordum. Çünkü bunu yapan tek bir adam vardı.

Ama aynı zamanda serin Eylül öğleden sonrasının atmosferde titreşen bir fırtına gibi elektriksel bir niteliği vardı.

Tiernan gelmişti.

"Saygılarını sunan herkesi öpüyor musun?" Sesi soğuktu, sırtımdan aşağı buzlu su gibi süzülüyordu.

Omzumu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştığımda parmakları daha sıkı kıvrıldı ve beni gövdesine doğru çekti. Soğuk tenime değen ani sıcaklığı beni yeniden ürpertti.

Ona bakmak için başımı kaldırıp geriye doğru eğdim. Solgun gözleri ağır, çatık kaşlarının gölgesinde parlıyordu, yanağını ikiye bölen yara izi gerginlikten bembeyaz olmuştu.

"Peki ya yaparsam?" Çenemi öne doğru sallayarak karşı çıktım.

Hafifçe homurdandı, sıcak nefesi yüzümde gezindi. "Eğer annenin cenazesini erkek tavlama için kullanmak istiyorsan, sanırım bu senin ayrıcalığın."

Ona bakakaldım, kalbimin olduğu boşlukta öfke alevlendi ve her soğuk santimimi alevle aydınlattı.

"Bu ne cüret?" Sertçe fısıldadım.

"*Bu* ne cüret?" diye karşı çıktı ve beni hızla bırakarak öne doğru bir adım attı ve Hitchcock'un babasının elini kabul etti. "Başsağlığı dilemeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bay Khatri kalın gözlüklerinin arkasından ona göz kırparken, Mrs. Khatri onun yanında usulca kıkırdadı.

"Reyanş," diye fısıldadı. "Genç bir Cary Grant'a benziyor."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Khatri ailesi Alfred Hitchcock filmlerine takıntılıydı, dolayısıyla tek oğullarının adı da buradan geliyordu.

"Eğer yaralı ve kaba saba biri olsaydı, belki," diye izin verdim nefesimin altında. Hitchcock bana sırtıttı. Annemin erkek arkadaşı hakkında her şeyi duymuştu. *Eski erkek arkadaşı, diye* tahmin ettim.

Yine de oradaydı, aniden Brando ve benim yanımda durdu, cenazeden gelen taziyeleri kabul ederken bir tür aileymişiz gibi

müdavimleri. Tüm cazibesi ve yumuşak mutsuzluğuyla mükemmel, kalbi kırık bir erkek arkadaş gibiydi.

Onu izlemek beni hasta ediyordu.

Daha da kötüsü, bizi ondan başka sığınacak kimsemiz olmadan bıraktığı için Aida'dan nefret etmeme neden oldu.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Brando elimi çekiştirerek bana sordu, ben de onun yanına doğru eğildim.

Boğazımda bir hıçkırık patladı ve sertçe yutkundüğümde orada sıkıştı kaldı.

"Unutma Brando, eve dönemeyiz." Teknik olarak eve geri dönebilirdik ama Elena'nın şirketi Aida'nın yüklü kredi kartı borçlarını ödemek için evi çoktan satışa çıkarmıştı. Bize *biraz* para kalacaktı çünkü babamın son parasını da evi satın almak için kullanmıştık ama fazla değildi. Bir zamanlar parayı hafife aldığımı düşünmek komikti. "Annem gitti ve yeni bir ev bulmamız gerekiyor."

Tekrar.

Ben öyle bir şey demedim.

Brando, babam öldüğünde, Dallas'ta sahip olduğu güzel malikaneden bu küçük kasabadaki küçük eve taşınarak neredeyse bir gecede nasıl zenginlikten paçavraya döndüğümü zü hatırlayamayacak kadar küçüktü.

"Tiernan bizi eve götürebilir," diye teklif etti Brando, bana bakarken iri gözleri yaşlarla parlıyordu. "Değil mi?"

"Onunla gitmek istemezsin," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "O kötü, yaşlı bir adam."

Alt dudağının alttan yuvarlanışını ve sallanışını izledim. Konuştuğunda sesi titrekti. "Ama başka nereye gideceğiz? Bizi kim götürecektir?"

Umutsuzluk içimde bir hayalet gibi dolaşüyor, ardında derin bir ürperti bırakıyordu.

Bilmiyordum.

Benim hiçbir cevabım yoktu ve Brando sadece bir çocuktü, tek sahip olduğu sorulardı. Kız kardeşi olarak, onun tek ailesi olarak, kendimi nasıl rahatlatacağımı bile bilmesem de onu rahatlatmakla sorumlu hissettim.

"Benimle geliyorsun," dedi Tiernan aniden önümüze geçerek, yas tutanların geri kalanı arabalarına doğru dağılmıştı, birkaçı yollarına devam etmeden önce mezarlıkta saygılarını sunmak için kalmıştı.

"Yaşasın!" Brando kollarını Tiernan'ın alt bacaklarına dolayarak ağladı ve yaşlı adam bu hareketten dehşete düşmüş gibi görünse de ona sıkıca sarıldı. "Biliyordum."

"Ne?" Tiernan'ın sakın iddiası karşısında nefesim kesildi.

Ondan yardım istemiştım ama en çılgın hayallerimde bile bunu teklif edeceğini düşünmemiştim.

Sanki bir aptalmışım gibi ürkütücü derecede solgun gözlerini bana dikti. "Sen.

Geliyorum. Benimle birlikte. Benimle."

Dişlerimi birbirine geçirdim, ellerimi yumruk yapıp kalçalarımaya dayadım. Ayağımı yere vurma arzusu güçlüydü. Bunun yerine, yorgun siyah ayakkabılarımın (Aida'nın döküntüleri) topuklarını çimlere vurdum.

"Hiç sanmıyorum."

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," dedi kolayca, Brando'nun omzunu beceriksizce okşadıktan sonra sanki bitlerden korkuyormuş gibi üç parmağını omzuna götürerek onu dikkatlice itti. "Tamamdır."

"Bitti mi?" Bitmiş olamaz. Bu işler zaman alırdı. Biliyordum çünkü konuştuğumuz CPS ajanı bana işlemler sırasında sabırlı olmam gerektiğini söylemişti. Kalıcı bir yerleştirme bulana kadar muhtemelen farklı koruyucu aileler arasında mekik dokuyacaktık. "İmkânı yok."

Kurt gibi sırtıyordu. "İşin içine para girirse ya da doğru isim doğru kulağa fısıldanırsa her zaman bir yol olduğunu öğreneceksiniz. Neyse ki siz ikiniz için, bende ikisi de var. Benimle New York'a geliyorsunuz."

Sağıma soluma çılgınca baktım, bulamayacağımı bildiğim bir kaçış kapısı arıyordum.

"Doğru," dedi Elena arkamdan ve onu, Ezra'yı, Tiernan ve Brando dışındaki herkesi unuttuğumu fark ettim. "Hızlandırılmış duruşma bu öğleden sonraydı ve yargıç ona geçici velayet verdi."

"Bu sadece geçici bir durum," diye onayladım rahatlamış bir iç çekişle. Hâlâ bundan kurtulabilirdik. Çok geç değildi.

Herkes Tiernan'dan daha iyiydi.

Zengin ve yakışıklıydı, ama bu nitelikler çürümüş kalbinin üzerinde sadece ince bir kaplamaydı. Kokusunu alabiliyordum, çürümüşlüğünü ve yeşil gözlü bakışlarının ardında gizlenen günahı görebiliyordum.

Kimse beni başka türlü ikna edemez.

"Deneme süresi," diye onayladı, aynı zalim sırtış ağzının yaralı tarafını kıvrarak. "Sadece hiçbirimizin birbirimizi öldürmeyeceğini kanıtlamak için."

Elena ve Brando güldüler.

Ben gülmedim.

İçimde bir savaş verirken bakışlarım Tiernan'ınkilere kilitlenmişti. Ona güvenmiyordum. Ondan *hoşlanmıyordum* bile.

Brando'nun bakımı için ona nasıl güvenebilirdim? Sadece Aida'ya mı güvenmişim? Hayır. Ben onun annesi ve babası, kız kardeşi ve en iyi arkadaşı, bakıcısı olmuştum. Onu ben doğurmamış olabilirdim ama diğer her yönden onun ebeveyniydim ve bundan gurur duyuyordum. Brando'ya elimden geldiğince iyi bakıyordum.

Eğer Tiernan koruyucumuz olsaydı, elimde daha fazla kaynak olurdu.

Hatta belki de Brando'ya nöbetlerden ve bunların uzun süreli sonuçlarından uzak bir yaşam sağlayabilecek bir ameliyat.

O da zekiymiş. Sınıfındaki çoğu çocuktan daha zekiymiş. New York'a taşınırsak, onun için daha iyi bir okul *-en iyi okul-* bulabileceğimize emindim. Büyüyünce doktor ya da avukat, çizgi roman sanatçısı ya da dünya çapında bir fırıncı olabilirdi. Büyüdüğünde ne yapacağı umurunda değildi, sadece oraya sağlıklı, mutlu ve başarılı olmaya hazır bir şekilde gittiğini görmek istiyordum.

Belki Tiernan, Brando için en iyi seçimdi.

Ama benim için en iyi seçim miydi?

Onda beni heyecanlandıran bir şey vardı, her şey bulanık, bilinmez ve belli belirsiz tehdit edici görüne kadar ruhumun dibindeki pisliği tarıyordu. Onun yanındayken kim olduğumu, onu kızdırmak için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmemek hoşuma gitmiyordu. İki zıt kutuplu mıknatıs gibiydi. Çocukken her bir mıknatısın benzer kutuplarını birbirine karşı zorlamaya, aralarında titreşen, buluşamayan ama gerilimle titreşen sert enerjiyi hissetmeye bayılırdım.

Tiernan'la gidersem bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma dair içimde acı veren bir his vardı.

Tiernan bana kazanmaya alışmış birinin belli belirsiz eğlenen kibriyle baktı. Direncimi basmakalıp, neredeyse komik buluyordu.

Neden zahmet ettim ki? Bakışları sorar gibiydi.

İçimi çektim ve milyonuncu kez babamın orada olmasını diledim. O her zaman ne yapacağını bilirdi ve yapmaması gereken zamanlarda bile bizi hep kollardı.

Ama o orada
değildi. Aida orada
değildi.

Bana güvenen bir çocukla yalnızdım ve Tiernan'la gitme ya da yaygara koparma kararını verebilecek tek kişi bendim, yollarımızı ayırmamıza izin vereceklerdi.

"Deneme süresi," diye yavaşça kabul ettim, yeni gardiyanıma ters ters bakarak. "Üç ay içinde seni öldürmezsek, daha uzun süreli konaklamayı düşünürüz."

Memnuniyet ağzının sert kenarlarını yumuşattı ve gözlerini parlattı. "Mükemmel. Bu taraftan o zaman."

Kendisinden önce gelmemizi işaret etti, Elena Brando'nun elini tutup Ezra'yla birlikte ilerleyene kadar bekledi, sonra elini bileğime doladı.

"Önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak istiyorsan, beni hırpalamayı bıraksan iyi edersin," diye onu uyardım.

"Eğer önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak istiyorsan, küçük kız," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve kıvrımlı ama niyeti tamamen yırtıcıydı. "Bana *borçlu* olduğunu hatırlarsan çok iyi olur. Peki ya fiyatı?" O kadar uzundu ki bana yaklaşmak için eğilmek zorunda kaldı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "İtaatin."

"İtaat mi?" Yankılandım, bu talep beni şaşkına çevirmişti.

Ona itaat etmek mi? Ne amaçla?

Geniş ve utanmazca sırtırken görebildiğim tek şey beyaz, kare dişleriydi. "*İtaat*. Bana baba demek dışında, söylediğim her şeyi tıpkı baban gibi yapacaksın."

"Bunu aklından bile geçirerek onun anısına leke sürme," diye tükürdüm ve tenimi bir kibritin kâğıdı yakması gibi yakmasına rağmen onu tuttuğu yerden çekip çıktım. "Onun yerini asla dolduramayacaksın."

"İstemem," diye söz verdi, sanki babam bu ülkenin gördüğü en iyi adamlardan biri değil de bir pislikmiş gibi. "İstediğim tek şey Bianca, sana her emir verdiğimde dudaklarından çıkan 'evet efendim' kelimesinin güzel sesi. Belki bunu anlamıyorsun ama-" Daha da yakınımaya eğildi, nefesi yüzümde sıcaktı. Kalın, uzun nefeslerini sayabiliyordum.

Kirpikler o ürkütücü gözlerin üzerinde kıvrılıyor. "Artık sana fiilen *sahibim*. Ve bunun tadını çıkarmaya niyetliyim."

Boğazımdan bir hırıltı geçti, kanımı donduran öfkenin bilinçsiz bir ifadesiydi. Elim hiç düşünmeden kalktı ve Tiernan'ın yaralanmamış yanağına çarptı. Bağlantı avuç içimde acı veren kıvılcımlar çakmasına neden oldu ama pişman değildim.

En azından Tiernan başını dikleştirip soğuk bir onaylamazlıkla dolu o amfibi gözlerini bana dikene kadar.

"Sana hak veriyorum çünkü annen yeni vefat etti, gençsin ve belli ki aşırı sinirlisin. Ama bir daha bana el kaldırırsan seni öyle bir dizime yatırırım ki başın döner."

"Buna cüret edemezsin," diye tısladım, o kadar yaklaştım ki ayakkabılarımın parmakları onun mokasenlerine değiyordu.

"Şimdi öğrenmek ister misin? Seni lanet olası bir mezar taşının üzerine yatıracağım ve güzel gözyaşları dökene kadar tokatlayacağım."

"Senden nefret ediyorum," dedim şişmiş boğazımın arasından. Gözlerimde yaşlar vardı ama bunların öfkeden mi yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamıyordum. "Sen bir canavarsın."

Kahkahası çarpışan semboller gibi çınladı. "Senin yeni baban olan bir canavar. Şimdi arabaya bin."

"Siktir git." Küfür etmeyi hiç sevmezdim ama Tiernan'da beni bir denizci gibi küfretmeye kışkırtan bir şey vardı. Kalbimde kaynayan zehirli duyguları ifade etmeye en çok yaklaşan sözcükler bunlardı.

Ben topuklarımın üzerinde dönüp mezarlığın solundaki yolda bekleyen tek arabaya doğru hışımla ilerlerken, o bıyık altından kıkırdadı. Annemin tabutunun bulunduğu toprak çukurun önünde durakladım, öfkemdeki çatlaklardan hüznün sızıyordu.

"Hoşça kal anne," diye fısıldadım kırık bir sesle, titreyen parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, sanki bir öpücük bırakıp sonsuza dek onunla birlikte dinlenebilecekmişim gibi.

"Al."

Neredeyse arkamı dönmeyecektim ama yumuşak bir şey dirseğime çarptı. Yere baktığımda Tiernan bana kan kırmızısı bir gül uzatıyordu, belli ki büyük fotoğrafının yanındaki aranjmandan koparılmıştı.

Deja vu beni öyle bir çarptı ki aklım başımdan gitti. Bunun doğru olmadığını bildiğim halde ondan ilk gülü almayı reddetseydim Aida'nın ölüp ölmeyeceğini nefretle merak ettim. Uykusunda patlayan bir beyin anevrizması geçirmişti. Bir an oradaydı ve bir an sonra gitti.

Her ne kadar öyle olmasını istesem de bu onun hatası değildi.

Gülü aldım, dikenleri tenime batmayınca şaşırdım. Yine de elimdeki hayali acının ruhumda on kat yankılandığını hissettim. Gülü ağzıma götürdüm, kokulu, kıvrımlı merkezini öptüm ve sonra annemin üzerine uzanması için boşluktaki toprağa bıraktım.

"Seni her zaman seveceğim," diye söz verdim ona, yanağımdan uçuruma bir damla gözyaşı düşerken Tiernan'ın gözlerinin üzerimdeki sıcak damgasını görmezden gelerek.

Yeni koruyucumu tanımadan, kaldırımda duran limuzine doğru ilerledim ve gösterişli görüntüsü karşısında başımı salladım. Ancak kapıyı açmak için elimi kola doladığımda Tiernan beni durdurdu, eli elime kenetlendi, gövdesi sırtıma hafifçe bastırdı, nefesi kulağımdaydı.

"Önemsiz hayatına elveda de Bianca," diye fısıldadı karanlık bir son duygusuyla. "Ve benim acımasız dünyama hoş geldin."

OceanofPDF.com

Tehlikeli Ayartma

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bianca

BISHOP'S LANDING Birleşik Devletler'deki en pahalı gayrimenkuldü. Yarısı, Amerikan kraliyetinin anlamını tanımlayan Constantine ailesine, diğer yarısı da rakipleri Morellilere aitti. İlk aile hakkında çok daha fazla şey biliyordum ama ikinci aile hakkında onlara karşı temkinli olmamı sağlayacak kadar çok söylenti duymuştum. Umarım Sarah ve Bryant Morelli'nin siyah saçlı, siyah gözlü şeytan çocuklarından herhangi biriyle karşılaşmak zorunda kalmam.

Hayatım boyunca yeterince dram yaşadım, çok teşekkür ederim.

Uzun zaman önce, babamın vefatından hemen sonra, Caroline Constantine'in ya da babamın en büyük oğlu Winston'ın bizi bulmaya geldiğini hayal ederdim. Durumumuza acıyacaklarını ve Brando ile beni Bishop's Landing'e geri götürmeyi teklif edeceklerini hayal ederdim. Kendimi babamın ölümünü planladığına, bizi yoksulluktan kurtarmak için gelmelerinin an meselesi olduğuna ikna ettim.

Tabii ki hiç yapmadılar.

Bu sadece aptal, kalbi kırık bir kızın hayaliydi. Ama Bishop's Landing benim için her zaman umut ve hayallerle dolu bir yer olmuştu.

Elbette, Tiernan'ın bizi götürdüğü yer Bishop's Landing'di.

Pencereden geçen evlere bakarken koltuğumda kıpırdandım, hepsi devasa canavarlardı, bazıları destansı kapıların ve yüksek çalılıkların arkasından dışarı bakıyordu, diğerleri ise tüm zengin ihtişamlarıyla gururla yolun açık manzarasındaydı.

Sadece evlere *bakarken bile* izinsiz giriyormuşum gibi hissettim, sanki polisler her an bizi kenara çekip geldiğim yere geri dönmemi isteyecekmiş gibi.

"Burada mı yaşıyorsun?" Brando burnunu cama dayayarak sordu. "Sen kral mısın?"

Tiernan'ın kahkahası alçak ve dumanlıydı. "Onun gibi bir şey."

"Soyadınız nedir?" Cenaze töreninden ve Dallas'tan New York'a yaptığım uzun uçuştan sonra yorgunluktan ve sarsıntıdan hoşnutluk gösteremeyecek kadar bitkin bir halde sordum. "Bizi içeri alan adamın adını bilmeliyiz."

"McTiernan," dedi kibarca.

Şaşkın bir kahkahayla homurdandım. "Ciddi misin? Tiernan McTiernan mı? Teklif etmemene şaşmamalı. Bu hiç de orijinal olmayan bir isim."

"Bianca ve Brandon Belcante bu kadar iyi mi?" diye sordu, başını telefonundan kaldırmadan, parmakları ekranda gezinirken kaşlarını çatarak.

Tüm yolculuk boyunca bizi görmezden gelmiş, ağlamaklı, yorgun ve huysuz Brando'yu bana emanet etmişti. Elena bizimle New York'a kadar seyahat ettikten sonra, ona ihtiyacım olursa diye bana kartvizitini verdikten sonra kendi evine gitmek üzere ayrıldı. Ezra kaldı, şoförle birlikte bölmenin arkasında oturuyordu.

Dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım, onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Her şey kötü bir rüya gibi geliyordu.

"Ah, işte geldik," diye mırıldandı bir süre sonra, araba bir yolun sonunda, devasa aslan heykellerinin çevrelediği büyük bir demir kapıyla ikiye bölünmüş, yosun kaplı devasa bir taş duvarın önünde yavaşlarken. "Lion Court'a hoş geldiniz."

Süslü, kaydırmalı metal işçiliğinin arasından, öngörülebilir gelecekte evimiz olarak adlandıracağımız binaya bir göz attım ve nefesim kesildi.

Koyu renkli taş yapı tepelerden ve kulelerden oluşuyordu; kemerli pencereler, çıkıntılarında aşağı bakan taş çötenlerin vahşi bakışları altında donuk gözler gibi parlıyordu. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi. Disney'in küçükler için yazdığı pembe peri masallarından değil, Grimm kardeşlerin kaleme aldığı karanlık ve tehlikeli masallardan.

Kâbusların ortamıydı.

"Vay canına." Brando'nun şok olmuş küçük nefesi sessiz arabada yüksek sesle duyuluyordu. Bize yeni koğuşları olduğumuzu söylediğinden beri ilk kez dönüp Tiernan'a şüpheli bir bakış attı. "Sen vampir misin?"

Tiernan gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarından dökülen sert, boğucu kahkahayı ısırarak bastırmaya çalıştı. Bu mizah gösterisi karşısında o da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, ben vampir değilim."

Brando ona kuşkuyla bakmaya devam etti. "Kanıtla."

Sesi kahkahalarla gümbürdedi ama yüzünü asmamayı başardı. "Biri vampir olmadığını nasıl kanıtlar?"

Küçük kardeşim bunu bir an ciddiyetle düşündü, sonra bana baktı. "Hiç sarımsağın var mı, Anca? Ya da belki bir haç?"

Gülmemek için dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım. "Hayır, Brandy Boy."

"Lanet olsun," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Onu böyle yaparken görmek kalbimi sızlattı çünkü bu babamızın hayattayken yaptığı bir hareketti; bir şey düşünürken çenesinin üzerindeki tüyleri ovuştururdu. Brando onu inceleyecek kadar büyümemişti, bu yüzden bu sadece doğal bir hareketti, bir şekilde babamızın ona aktardığı DNA'ya gömülmüştü.

Öne doğru eğilip alnındaki bir tutam saçı geri çektim çünkü ona dokunma isteğime karşı koyamıyordum. Gerçek ve canlı olduğundan emin olmak için.

"Dişlerine bir bakayım," diye karar verdi sonunda, Tiernan'a yaklaşmak için koltuğun paralelinde sürünmeye başlamıştı bile.

Araba tepeden karanlık eve doğru ilerlerken dizlerinin üzerine tüneyerek bekledi.

Tiernan bir an için onu düşündü, yüzünde amansız bir ifade vardı. Kötü bir şey söyleyeceğinden, belki de Brando'ya vampirler gibi bir şeyden korktuğu için aptal diyeceğinden endişelendim.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, yavaşça, güçlü çenesi gıcırdayarak, güçlü, beyaz diş sıralarını ortaya çıkarmak için ağzını açtı. Brando yakınına eğildi, kibar olamayacak kadar yakınına. Eğer yapabilseydi, pervasız bir aslan terbiyecisi gibi başını o dişlerin arasına sokardı.

Korku içimi kemirirken kalbim küt küt atıyordu. Çok güveniyordu, çok masumdu.

Ve gerçekten daha iyi olmadığını biliyordum.

Zengin ve şık bir dünyaya giriyorduk ve babamdan elmas saatlerin ve ipeklilerin altında hayal edilebileceğinden daha fazla canavarın gizlendiğini biliyordum.

Tiernan'ın onlardan biri olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ama Brando adama hayranlıkla bakmaya başlamıştı bile; Tiernan'ın kesici dişinin ucunu test etmek için başparmağının ucunu kullanırken gözleri parlıyordu. Tiernan küçük bir tıslamayla parmağını çekti ve ona bakarken parmağını salladı.

"Keskinler!" dedi.

Yaşlı adam omuz silkti, başını dikleştirdi ve ağzını kapattı. "Başka türlü kanını nasıl emmemi bekliyorsun?"

Brando'nun ağzı açık kaldı, gözleri kocaman ve Spode porselen tabakları gibi mavi.

Tiernan bakışlarını ondan ayırmadı, yüzü tamamen kasvetliydi.

Tiernan'ın yüzünün yaralı tarafı yavaşça minik bir sırtışla kıvrılana kadar bu değiş tokuş hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Brando korkunun yayılışını izledi, ifadesindeki korkunun yerini Tiernan'inki gibi sol tarafı yüksek, aynalı bir sırtış aldı.

Tiernan aniden dişlerini göstererek ileri atıldı.

Brando kaçmak için acele ederken koltuğa geri düştü, sonra gürültülü kıkırdamalara boğuldu, karnını tutarak ağlayacak kadar çok güldü.

İçimde kanımı yavaşlatacak ve gözeneklerimi tıkayacak kadar yoğun bir şey dolaşıyordu. Zehirli olması gereken bir şeydi çünkü aslında her şey bizi bizden çalan adamla ilgiliydi ama değildi.

Parlak ve güzeldi ve o gün ilk kez öfke ve kederden başka bir şeyle ağlamak istememe neden oldu.

Brando'yu son birkaç günlük sefaletten sonra gülerken izlemek bir hediye idi.

Ve bunu bana verenin Tiernan olduğu gerçeğini kendimle uzlaştırmak zorundaydım.

Ona baktığımda, içimi görüyor gibi görünen o kurnaz gözleriyle beni izliyordu. Kendime başka tarafa bakmamı söyledim ama aramızda bir zincir vardı, gözlerimin arkasında bir yere demir atmış, kıkırdamayı reddediyordu. Tek yapabildiğim o ifadesiz gözlere bakmak ve arkasındaki gizemleri merak etmektir.

Onun gibi bir adamın neden iki küçük çocuğu isteyerek yanına aldığını merak ediyorum.

Ezra kapıyı açıp bana elini uzatmak için başını eğdiğinde o an bozuldu. Büyük, sert avucunu tuttum ve bana yardım etmesine izin verdim.

Tiernan'ın pahalı dumanı ve çam kolonyası kokan kapalı alandan kurtulduğu için minnettar bir şekilde arabaya bindi.

Beyaz çakıllı araba yolundan önümdeki uzun, geniş eve bakarken "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Arazinin kendisi sola doğru suya kadar uzanıyordu, aşağıdaki kıyının kenarından önce bir uçurum düşüyordu. Dalgaların uzaktan gelen uğultusunu duyabiliyor, havadaki tuzlu suyun tadını alabiliyor ve varlığının eski, eksantrik ev üzerindeki yıpranmış etkisini görebiliyordum.

Tiernan bana katıldığında ve Brando elimi tuttuğunda, "Seni gotik bir canlanmaya benzetemezdim," diye itiraf ettim. "Daha çok şehirdeki modern, genel bir çatı katı gibi. Pek enerji tasarruflu görünmüyor... Güneş panellerini düşündünüz mü?"

"Büyükannemle büyükbabamındı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Hiçbir şeye dokunma."

Sonra, bizi yeni evimize götürmeyi beklemeden, çakılları çatlatan adımlarla evin suya yakın tarafına doğru ilerledi, cep telefonundan birini aramaya başlamıştı bile.

Geri çekilirken gözlerimi devirmiştım. Sanki yedi yaşındaki bir çocuğun yeni evi olarak adlandırması gereken evdeki hiçbir şeye dokunmamasını önermek mantıklıymış gibi.

"Bize etrafı göstermeyecek mi?" Brando eve temkinli bir bakış fırlatarak fısıldadı. "Orada hayaletler falan olabilir."

"Hayalet falan yok," dedim, ama eğer var olsalardı Tiernan'ın kabataslak gotik evinde cirit atacaklarına inanabilirdim. "Hadi ama, bize etrafı göstermelerine gerek yok. Eğer burası yeni evimizse, kendimizi rahat ettirsek iyi olur."

Ezra kafasını limuzinin bagajına sokmuş, dört bavulu ve Aida'nın plaklarından oluşan bir kutuyu alıyordu, ben de omuzlarımı dikleştirdim ve isteksiz bir Brando elime yapışmış halde eve yaklaştım.

Kapı devasa boyutlardaydı, bir Titan için yapılmıştı ve iki yanındaki demir armatürlerin ışığında parlayan zengin, canlı bir maviye boyanmıştı. Pırıl pırıl parlayan altın bir aslan başı kapının ortasına sabitlenmişti ve ağzında ağır bir altın halka vardı.

Mülkün kapısındaki aslanlar ve kapı tokmağı, hepsi de Bishop's Landing'in kayalıklarında yer alan pahalı ve korkutucu malikanenin adına uygun.

Lion Court.

Kapıyı açmaya gittiğimde derin bir nefes aldım, ancak kapı sessizce açıldı ve karanlık bir şekilde aydınlatılmış bir iç mekânı ortaya çıkardı. Kapıda bizi karşılayan kimse yoktu ve içim ürpererek kapıyı kimin açtığını merak ettim.

Brando, Demir Adam'ı göğsüne bastırarak, "Anca, burada yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı. "Burası çok ürkütücü."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama endişelenme, seni koruyacak Demir Adam ve Wonder Woman var." Elini sıktım ve bizi loş evin içine doğru ilerlettim.

Giriş holü muazzamdı, neredeyse kavernözdü. Koyu renk ahşap zeminler muhteşem altıgen tasarımlarla döşenmişti, iki merdiven, alanı uğursuz, içi boş bir gong sesiyle dolduran uzun, güzel bir dede saatinin merkezi odak noktası etrafında kıvrılıyordu. Koridorun her iki yanında gölgeli odalara açılan açık girişler vardı ama girişin kendisi şaşırtıcı derecede boştu.

"Alo?" Kapıyı açan kişinin yakınlarda bir yerde oyalanıp oyalanmadığını merak ederek seslendim.

Sesim boşlukta yankılandı.

"Alo?" Brando seslendi, sonra yankıya kıkırdadı ve kendini tekrarladı. "Cehennem-oo!"

"Merhaba."

Sesi aramak için odayı taradım ve sonunda cevap veren kişiyle göz göze geldiğimde kaba bir şekilde nefes nefese kaldım.

Korkunç bir şekilde yaralanmıştı.

Yanık izleri yüzünün ve kafatasının büyük bölümünde deriyi alacalı hale getirmiş, geriye sadece kırmızıdan pembeye ve şok edici beyaza kadar çeşitli tonlarda renklendirilmiş pürüzsüz, çarpık bir deri kalmıştı. Yara izleri gömleğinin yakasının altında kaybolmuş ve ellerinde yeniden ortaya çıkmıştı.

Bunu biliyordum çünkü sol merdivenin yanındaki bir centaur heykelinin gölgesinin arkasından öne çıkıp sağ avucunu selamlamak için bana uzattı.

Ağzında yumuşak, utangaç bir gülümseme ve kirpiksiz bakışlarında endişe vardı.

Yanımda, Brando boğazından endişeli bir ses çıkardı. "İyi misin?" diye sordu, bir çocuğun tüm kuralsızlığıyla.

Adam Brando'ya onun seviyesinde hitap edebilmek için hafifçe eğildi. "Ben iyiden de öteyim Bay Belcante. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Öyle mi?" Brando şaşırmış bir halde sordu. "Ama beni nereden biliyorsun?" "Ah." Şekilsiz burnunun kenarına dokunarak gülümsedi. "Öğreneceksin"

Bu evde olan biten her şeyi biliyorum. Ben onun bekçisiyim."

"Iron Man'deki Jarvis gibi mi?"

Güldü. "Olabilir. Gerçi buradaki konutlar üzerinde o kadar da kontrolüm olmadığını göreceksiniz." Doğruldu ve bana tekrar elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Belcante. Ben Walcott."

"Memnun oldum," diye mırıldandım, avucunu kabul ettim ve yanıkların ipeksi dokusuna dikkat ettim. "Brandon'ın kabalığı için özür dilerim, sorusuyla bir şey kastetmedi."

"Elbette." Bir eliyle konuyu geçiştirdi. "Çocukların samimiyeti, yetişkinlere daha dürüst olmaları için iyi bir hatırlatıcıdır." Daha sonra Brando'ya sanki bir çocuk değil de yetişkin bir adammış gibi hitap etti. "On yıl önce bir kaza geçirdim. Arabam kaza yaptı ve ben hâlâ içindeyken alev aldı. Gördüğünüz gibi izler bıraktı."

Brando bir adım daha yaklaşarak Walcott'a merakla baktı. "Bu gerçekten kötü şans."

Şaşkın bir kahkaha. "İçkiliydim ve araba kullanıyordum, yani şans değil aptallık meselesiydi. Kendi hatamdı. O zamanlar yirmi yaşındaydım ve oldukça ünlüydim."

Yüzünü tanıyıp tanımadığımı görmek için kaşlarımı çatarak ona baktım, ama o beni bakarken yakaladı ve utancıma kolayca güldü.

"Pek aynı görünmüyorum ama bir zamanlar erkek mankendim," diye itiraf etti ve eğer kızarabilseydi, sanırım kızarırdı. "Boş ve güzel."

Brando, Walcott'un elini okşamak için uzanırken, "Anca her zaman iyi olmanın güzel olmaktan daha iyi olduğunu söyler," diye tekrarladı. "Oldukça iyi birine benziyorsun."

Walcott'un gülümsemesi genişti, balmumu tenini sıkıştırıyor ve beyazlatıyordu. Bu çirkin bir ifade olabilirdi ama kendimi onun kara gözlerindeki sıcaklığa gülümserken buldum.

"Teşekkür ederim Bay Belcante," dedi ciddiyetle. "Şimdi size odalarınızı göstereyim."

Bizi kıvrımlı merdivenlerin sağ tarafına götürdü ve neredeyse her duvarda kümelenmiş bazı önemli tabloları işaret etti.

"Eamon ve Zelda McTiernan, Tiernan'ın anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası, sanata oldukça düşküncü," dedi sert bir sesle, girdiğimiz süslü çerçevelerle dolu uzun salonu gösterirken. "Onlarla dolu odalar var."

"Ne?" diye sordum. Heyecandan göğsüm sıkışarak sordum. "Kataloglanmış mı? Bunlardan bazıları çok nadirdir."

Parmaklarım bir Franz Marc ve bir Andy Warhol baskısı arasına sıkışmış bir Picasso tablosunun altın çerçevesi üzerinde geziniyordu. Karanlık harikalar salonundan aşağı inerken kalbimin kaburgalarım acımasızca çarptığını hissedebiliyordum.

Evin kendisi kabus gibi olabilirdi, ama bu? Bu, sanatı benim kadar seven bir kız için bir rüyaydı.

Brando Walcott'a, "Kız kardeşim resimlere bayılır," diyordu, uzun boylu adama yukarı, yukarı, yukarı bakıyordu, bu yüzden neredeyse mermer bir büste çarpacaktı. Uşağı elini omzuna atarak yolunu düzeltti ama Brando konuşmasına ara vermedi. "Bunun için büyük bir inek."

"Sen Marvel çizgi romanları ve filmleri için bir geek'sin," diye hatırlattım ona, gülüp ciyaklayana kadar yanlarını sıkarak için öne atıldım.

"Süper kahramanlar, çiçek ve benzeri eski şeylerin resimlerini yapan havasız ölü adamlardan çok daha iyidir," diye itiraz etti ve onay için Walcott'a baktı.

Erkeklerin onayına ve etkisine ne kadar özlem duyduğunu görmek midemi ağrıttı.

Walcott göz kırparak "Hulk'tan hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Gerçekten mi? Ama o büyük, çirkin ve acımasız!"

"Öyle mi? Sanırım iki farklı insan olma fikrini seviyorum. Biri içeride, diğeri herkes için."

"Bütün süper kahramanlar böyledir!"

Walcott, "Ama Hulk, kaba ve aptal görünmesine rağmen dünya üzerinde olumlu bir etki yaratan tek kişi," dedi ve hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ettiğim gerçeküstü bir an yaşadım; gotik malikanelerde gerçek bir uşakla süper kahramanların felsefi tartışmaları.

"Bu adil," diye karar verdi Brando. "Anca, bu gece yatmadan önce *Hulk'u* izleyebilir miyiz?"

"Elbette, Brandy Boy."

Sonra Walcott'a "Bize katılmak ister misin?" diye sordu.

Üzerinde "Bay Brandon Belcante" yazan küçük bir plaket bulunan siyah bir kapının önünde durduğumuzda yaşlı adam hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırıştırdı.

Buradaki ikametimizin böylesine kalıcı bir şekilde ilan edildiğini görmek beni hazırlıksız yakaladı. İçimdeki aptalca bir parçanın bunun geçici olduğu fikrine tutunduğunu fark etmemi sağladı. Ama bu bir peri

masalı değildi.

Gerçek hayatta bizi perili evine götürmeye karar veren kötü adamdan kurtaracak bir beyaz atlı prens olmayacaktı. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Walcott sonunda, "Eğer istersen," dedi, "film izlemek için zaman ayırabilirim."

"Harika!" Bu karar üzerine Brando ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve kapıyı gösterdi. "Burası benim odam mı? Üzerinde *adım* bile yazıyor. Bu çok havalı."

Walcott başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve içerideki odayı gösterdi. Oda büyüktü, küçük bir çocuk için fazla büyüktü ve özen ve zenginlikle parıldayan eski, ağır mobilyalarla doluydu. Brando hemen dört direkli yatağa koştu ve kalın, yumuşak örtülerin üzerine atladı, gri çarşafların üzerinde yuvarlandı ve yumuşaklıkları karşısında inledi.

"Bu oda tüm evimizden daha büyük," diye açıkladı, yattığı yerden bana bakmak için çömeldi. "Sadece çizgi roman koleksiyonumu kurmamız ve birkaç süper kahraman çarşafı almamız gerekiyor ve sonra... *gelmiş geçmiş* en iyi oda gibi olacak."

Ona sııttım ve yumuşak saçlarını karıştırmak için yanına gittim. "Bunu yapabiliriz. Ben odamı kontrol ederken sen de burada biraz çizgi roman oku, olur mu? Hemen döneceğim."

Başını salladı ve taktığı küçük sırt çantasını çıkarmak için döndü. Örümcek Adam'ın son baskısını çıkardığında Walcott ve ben hemen unutulduk.

Başına bir öpücük kondurdum, parmaklarım takıntılı bir şekilde boynundaki nabız noktasının üzerinde geziniyordu. Nasıl vazgeçeceğimi bilmediğim bir alışkanlık geliştiriordum.

İşim bitince Walcott'u odadan çıkıp koridora kadar takip ettim.

Walcott beni eski, gıcırdayan eve götürürken küçük bir gülümsemeyle, "Sanırım odalarınızı beğeneceksiniz," dedi. "Bir zamanlar Tiernan'ın annesinin odalarıydı."

Tiernan'ın annesinin nasıl biri olabileceğini düşününce biraz ürperdim. Eğer oğlundan yola çıkarsak, muhtemelen inanılmaz derecede korkutucu biriydi.

Ama Walcott üzerinde adımın yazılı olduğu küçük altın bir plakette kapıyı açtığında içerisi hiç de soğuk ya da kasvetli değildi. Evin geri kalanının karanlığı kadınsı odada yoktu. Krem rengi duvar kâğıdına minik mavi çiçekler serpiştirilmişti ve bu renk ipek yatak takımında da tekrarlanıyordu.

ve koyu renk parke döşemenin üzerindeki büyük İran halısı. Kapitone yatak başlığından kavisli kule penceresinin önündeki muhteşem makyaj masasının püsküllü koltuğuna kadar geri kalan her şey beyaz ve altın tonlarındaydı.

Peri masallarından fırlamış bir odaydı; büyük evin erkeksi kasvetinin içinde sakin ve kadınsı bir vaha gibiydi.

Kendime rağmen çok sevdim.

Walcott çenesi düşük tepkime hafifçe güldü. "Beğenmene sevindim. Son birkaç gündür havalandırdım ama biraz kullanılmamış misk kalmış olabilir, o yüzden makyaj masasının yanındaki pencereyi açmaktan çekinmeyin. Menteşe biraz sıkışıyor ama bu taş yığınındaki çoğu şeyin biraz şefkatli bir bakıma ihtiyacı var, o yüzden telaşlanmayın. Sadece biraz ittirin ve hemen açılacaktır."

O konuşurken, lekeli Converse'lerimi çıkardım ve soluk mavi, altın ve krem rengi halının üzerinde yürüdüm, ayak parmaklarımı pelüş katlarda oynattım. Parmaklarım ayakucundaki kadifeyi buldu ve parmaklarımın arasındaki yumuşaklığı ovuşturdu.

Boğazımda bir yumru oluştu ve beni şaşırttı. Bir halı ya da yatak başlığı için duygusallaşmak tuhaftı ama bunlar maddi eşyalardan çok daha fazlasını temsil ediyordu.

Küçükken lüksü bilirdim. Annem etiketlere takıntılıydı ve babam da evimizi dolaplarımızdaki kıyafetlerden garaj yolumuzdaki arabaya kadar onlarla doldurmuştu. Şehre gidip gelenler ve onların ödüllü eşleriyle dolu lüks bir mahallede büyük bahçeli büyük bir evimiz vardı.

Dört yaşımdayken babamdan Noel için bir midilli istediğimde, boynunda kocaman pembe bir fiyonkla garaj yolumuzda bir tane belirmişti.

Sonra bizi buldular.

Morelliler.

Varlıklarının her zerresiyle babamdan nefret eden bir aile.

Ve birbirlerini bitirmek için her şeyi yaparlardı.

Babamın piç çocuklarını hedef almak anlamına gelse bile.

İlkokulun bahçesinde beni köşeye sıkıştırıp babamın arkadaşı olduğuna ve onunla gitmem gerektiğine beni ikna etmeye çalışan Morelli haydutunun yüzündeki soğuk ve muzaffer sırıtışı hâlâ hatırlayabiliyordum.

Reddettiğimde neler olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Yeni odamda durduğumda içimi bir ürperti kapladı, Walcott'un bana devasa şöminede ateş yakıp yakmayacağını sorduğunun farkında bile değildim.

Ben.

Babam o olaydan sonra bizi Teksas'a, evimizin bulunduğu eyaletten uzağa taşımıştı.

düşmanlarından ve ondan. Yıllar geçtikçe onu daha az görüyorduk.

O saçma serveti kaybetmek benim için hiçbir şeydi.

Babamla geçirdiğim zamanı kaybetmek her şeydi.

Ve sonra, beş yıl önce, ikisi de tamamen gitti.

Parmaklarımın altındaki yatak başlığı, ayaklarımın altındaki halı, her ikisi de o anıları zihnimin ön saflarına geri getirdi ve beni her türlü kederle ağırlı ve boş bıraktı.

Ailemi geri alabileceğim anlamına gelse sokaklarda yaşayabileceğimi itiraf etmek abartı olmazdı.

Bunun yerine, bu gösterişli yatak odasına, her konuda bana güvenen küçük bir kardeşe ve Şeytan'ın kendisine güvendiğim kadar güvendiğim yeni bir koruyucuya sahiptim.

Ağzımdan uzun, yorgun bir iç çekiş çıktı.

Walcott dikkatimi çekmek için boş bakışlarımın önüne geçerek, "Bayan Belcante," diye sordu. "İyi misiniz?"

Ben cevap veremeden Tiernan'ın koyu kadife sesi odaya girdi. "O iyi. Gidebilirsin Walcott."

Walcott bu kaba kovulma karşısında belirgin bir tepki vermedi, gitmek için dönerken bana küçük bir gülümseme gösterdi. Kapıyı arkasından kapattı.

Tiernan bileğinin bir hareketiyle kapıyı kilitledi, sonra panelli kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturarak bana baktı. Kelepçelerindeki elmaslar bana acımasızca göz kırptı.

"Bu çok kabaydı," diye belirttim, sanki onun tehlikeli manyetizmasından olabildiğince uzaklaşmakla değil de ipek perdelerle ilgileniyormuşum gibi odanın diğer ucuna doğru kayıtsızca ilerledim.

Cevap vermedi.

Aslında, ben bir pencereden diğerine geçerken, pahalı perdeleri parmaklarken, eski, dalgalı camlardan aşağıdaki kasvetli sonbahar arazisine bakarken o tamamen sessiz ve hareketsizdi. Mülkün etrafındaki demir çitin sivri ucuna bir karga oturmuş, boncuk gözleriyle beni bir camdan diğerine takip ediyordu.

O bile yanımdaki hayvan kadar rahatsız edici değildi.

Sonunda yüzümü ona döndüm, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve onun yaptığı gibi eğildim ama makyaj masasına karşı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sinirli ve yorgun bir şekilde tersledim ve tüm bunların altında o kadar üzgündüm ki iyi bir ağlamanın kemiklerimdeki kederi serbest bırakacağını bile düşünmedim.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi sonunda, sağ başparmağını kaldırıp pelüş alt dudağına sürterek ağzımın kurummasına ve diğer gizli yerlerimin ıslanmasına neden olan o hareketini yaptı. "Ne yazık ki, beklentilerimi aşmak bir yana, karşılayabileceğinden bile şüpheliyim."

"İyi ki senin beklentilerin umurumda değil," dedim tatlı bir sırıtışla. "Yaptığım her şeyi kardeşim için yapıyorum. Geriye ne kaldıysa? O sadece ve sadece benim için."

Gülümsemesi bir yıldırım kadar hızlıydı ve yakından da bir o kadar korkutucuydu. "Ah, küçük şey, işte bu noktada tamamen yanılıyorsun."

Ona ters ters baktım, kalbim boğazımda bir ölüm marşı gibi atıyordu. "Senden korktukları için insanları itip kakmaya alışmış olabilirsin. Çünkü için dışın kötü ve çirkin ama kötü davranışların yanına kâr kalacak kadar da zenginsin. Ama ben senin astlarından biri değilim ve zenginliğin beni korkutmuyor."

Beni düşünürken boğazından uzun, kıvrımlı bir uğultu yükseldi, başı eğikti ve gözleri avına en iyi nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalışan bir yırtıcı gibi kısılmıştı. Bir süre sonra kapıyı itti ve yavaşça bana doğru yürüdü. Her adım boynumda gümbürdeyen o ölüm yürüyüşü nabızıyla eşleşti.

Kıpırdamamaya, irkilmemeye ya da göz kırpmamaya çalıştım. Onun gibi bir adamın önünde zayıflık göstermek çok daha kötü olurdu. Bundan zevk alacağından emindim.

Bacaklarımın arasında yavaşça biriken sıcaklığa kendimi bırakırsam benim de bırakacağımdan emindim. Bu kadar dikkatle incelenmek, tek bir noktaya odaklanarak takip edilmek tuhaf ve güçlü bir şekilde seksiydi.

Sonunda bana ulaştı, parlak İtalyan mokasenlerinin parmakları çıplak, yontma cilalı ayak parmaklarıma değiyordu. Yılan gibi soluk yeşil bakışları üzerime kilitlenmişti, ondan kaçmak için ilkel bir dürtü uzuvlarımda gezinse de beni yerimde sabitliyordu.

"Senin üzerindeki vasiliğimin doğasını yanlış anlıyorsun," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi, yaralı ağzının acımasız ucuyla ve onların oluşturduğu sert kelimelerle tam bir tezat oluşturuyordu. "Seni şımartmakla ya da geceleri yatağına yatırıp tatlı rüyalar dilemekle ilgilenmiyorum. Aslında, ben

Benim için yapabileceklerinin ötesinde seninle hiç ilgilenmiyorum." Parmakları çenemi güçlü bir şekilde kavramadan önce yanağımda hafifçe gezinmek için uzandı. "Seni bu sıkıcı küçük şeyden McTiernan hanesine layık bir kadına dönüştürmek için hatırı sayılır bir zaman ve para harcayacağım. Seni en iyi okula göndereceğim, sana en iyi kıyafetleri vereceğim ve sana bu zavallı küçük kız değil, bir hanımefendi olmayı öğreteceğim. En çılgın hayallerini gerçekleştireceğim, Bianca. Peki karşılığında? Benim kurallarına uyacaksın."

"Ne kuralı?" Boğuk ses tonumdan utanarak fısıldadım.

Çok yakınımdaydı, vücudundan ısı dalgaları gibi yayılan o hissedilir güç ve acımasız enerji, başım dönene kadar beni tekrar tekrar sarstı. Ona doğru hafifçe sallandığımda, gül dövmeli eli beni sabitlemek için kalçama sertçe kenetlendi.

Acının ısırığı omurgamdan aşağıya, doğrudan seksime doğru karıncalanmalar göndermemeliydi, ama gönderdi.

Öyle oldu ve neredeyse zevkten tıslayacaktım.

"Senin gibi küçük bir kız için bile çok basitler," diye söz verdi, gözleri tenimi yakacak kadar soğuktu, elleri tenimde ateş gibi hissediliyordu. "Bir. Söylediğim her şeyi tereddüt etmeden ve tavır takınmadan söylediğim anda yapacaksın."

Homurdandım, sonra çenemdeki parmaklar daha da sıkılaştınca yüzümü buruşturdum. "Şaka yapıyor olmalısın. Sanırım adın kafanı karıştırdı. Sen bir lord değilsin ve ben de senin tebaan değilim."

O kalın siyah kirpiklerin her birini sayabileceğim, soluk irislerin etrafındaki yeşilin daha koyu zümrüt halkasını görebileceğim kadar yaklaştı. Nefesimi tuttum, korkudan mı yoksa günahkâr kokusunun duyularıma saldırmasını engellemek için mi, tam olarak emin değildim.

"Tüm niyet ve amaçlar için, sana sahibim. Yani, bana kahvaltı hazırlamanı söylersem, yaparsın. Eğer sana belirli bir baloda belirli bir elbise giymeni emredersem, bunu yaparsın." Sesi daha derine indi, vücudumdaki ellerinden kan dolaşıma doğru iletildiğini hissettiğim bir titreşim. "Sana diz çökmeni emredersem Bianca? Dizlerinin üzerine çökersin ve bunu zarif bir gülümsemeyle yaparsın."

"Sen lanet olası bir canavarsın," diye tısladım. "Sapık, boktan bir canavarsın. Eğer iki yetimi yanına almanın imajını düzelteceğini umuyorsan, bir daha düşün. Ne olduğunu saklamanın bir yolu yok Tiernan. Ne senin bin-

Dolarlık takım elbiseleriniz ya da plastik gülüşleriniz. Brando ve ben bile." Parmak uçlarıma yuvarlandım ve sonraki kelimeleri hırlayarak söyledim. "Sen içi boş bir kalbi olan sevimsiz bir adamsın."

Güçlü çenesinin kare şeklinde kesilmiş kenarında titreşen küçük bir kas dışında patlamamı tamamen görmezden geldi. "İki." Bu kelime bir kırbaç darbesi gibi indi ve beni tuttuğu yerde hafifçe zıplattı. "Bu evde Brandon'ın odası ya da kendi odan dışında hiçbir şeye dokunmayacaksın. Burası bir ev, yuva değil ve burada fazla rahat etmesen iyi edersin. Duvarlarda sırlar ve tavan arasında senin gibi küçük kızları kahvaltı niyetine yiyen canavarlar var."

"Brando yedi yaşında, ona meraklı olmamasını söyleyemem," diye karşı çıktım. "Lütfen mantıklı ol."

"Bana kurallara uyabileceğini gösterdiğinde makul olacağım," diye söz verdi. "Aslında, neden hemen şimdi başlamıyoruz?"

Kalbim durdu, onun tehlikeli ağına takıldı ve sonra çırpınmaya başladı.

"Madalyonunu bana ver," diye emretti, elini çenemden gümüş zincire doğru götürmeye başlamıştı bile.

Sarsılarak uzaklaştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. İri cüssesi tarafından makyaj masasına doğru bastırılmışım, adeta kapana kısılmışım. Elim bileğine gitti, parmaklarım derisine derinlemesine bastırarak onu gevşetmeye çalıştım.

"Hayır," diye sıktığım dişlerimin arasında gıcırdarken, benim için değerli olan tek maddi varlığı almasını engellemeye çalışıyordum. "HAYIR!"

Beni görmezden geldi.

Tırnaklarım derisini yırttı, bir zamanlar gülün bana yaptığı gibi elinde ve bileğinde kanayan yaralar bıraktı.

Yine de amansızca madalyonu çekti, ta ki kulağıma silah sesi gibi gelen küçük bir *çınlamayla* gümüş zincir elinde parçalanıp boynumdan çıkana kadar.

Ona doğru hamle yaptığımda onu havada tuttu, zıpladığımda bile kolayca uzanamayacağım bir yerde sallanıyordu. Ona doğru bir hamle daha yaptım ama Tiernan'ın boştaki eli at kuyruğunu yakalamak için uzandı ve beni uzak tutmak için geri çekti.

Ancak kısıtıldığımda, çaresizce çırpındığımda, madalyonun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gösterdiğim için kendimden nefret etmeme rağmen ağladığımda, Tiernan dudaklarını yanağıma fısıldayacak kadar yakınımaya eğildi.

"Bu sana bir ders olsun, küçük şey. Eğer bana istediğimi vermezsen, onu senden *alırım*."

Aniden beni bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek hışımınla kapıdan çıktı. Peşinden uçtum ama kapı yüzüme çarptı.

"Tiernan!" Ağır ahşabın arasından seslendim ve yumruklarımı kapıya vurdum. "Lütfen. Lütfen, onu benden alma. Babamdan bir hediye idi. Ondan bana kalan tek şey bu."

Yanıtını beklemek için kapıya vurmayı bıraktım. Tüm vücudum bir uçuşun üzerinde durmuş, tehditkâr bir rüzgârla titriyormuş gibi hissediyordum. Eğer madalyonu bana geri vermezse, uçuşun kenarından düşüp binlerce küçük parçaya ayrılacağımı biliyordum.

Kalın, eski ahşabın arasından dinlemeye çalışırken nefesimi tuttum. Sonunda, yuvarlanan metal gibi bir ses ve ardından sert bir *klik* sesi geldi. Ne yaptığını anlamam sadece bir saniye sürdü.

Tiernan beni odama kilitlemişti.

Ve başka bir şey söylemeden, pahalı ayakkabılarının koridorun aşağısındaki ahşap zemine sertçe vurduğunu ve benden uzaklaştığını duydum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve garip bir gürültüyle yere düştüm; dirseğim kapıya, kalçam yere çarptı. Başım halının üzerine düştü, alnım peluş malzemeye bastırdı ve orada yattım.

Orada uzandım ve tüm gözyaşlarımı akıttım.

Babam ve annem için gözyaşı döktüm.

Kendi ailesini çok az tanıyan Brando için gözyaşları.

Kaybolan umutlar ve hayaller için gözyaşı.

Ve benim için gözyaşları, büyük, vücudu titreten kendine acıma hıçkırıkları.

Genelde bundan daha güçlüydim. Genellikle Afrika'da açlıktan ölen çocuklar olduğunu ve travma sonrası stres bozukluğu yaşayan gazilerin sokaklarda şeytanlarıyla birlikte yaşadığını hatırlayabiliyordum. Genellikle Brando'nun gülümsemesini ve sanatın güzelliğini ilk kez keşfettiğimde babamın elini tutarak Houston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'nde yürümeyi düşünebiliyordum.

Genellikle, devam etmek için umut ve istek bulabiliyordum.

Ama sadece bu seferlik, annemin ölümünden yeni çıkmış, dünyadaki her mutluluğu hak eden epilepsi hastası yedi yaşındaki bir çocuğun sorumluluğunu yüklenmiş, çapamdan, babamın verdiği madalyondan mahrum kalmıştım

Ölmeden önce Tiernan'ın kâbus gibi evinin zeminine uzandım ve kendimi çaresizlik içinde boğulmaya bıraktım.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Tiernan

"Senin ulaşılabilir olduğunla ilgili duyduğum şey de ne?"

Bryant Morelli'nin sesi masamın üzerindeki telefonun hoparlöründen gürleyerek ofisimi alçak sesle ve mükemmel bir şekilde telaffuz ettiği konuşmasının sesiyle doldurdu.

"Evde üzerinde çalıştığım bir proje var," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim, sıkılmış gibi davranıyordum çünkü telefonun öbür ucundan, kıtalar ötesinden bir yalanın kokusunu alabileceğini biliyordum. "McTiernan Malikanesi'ni çok uzun süre dağınık bıraktım."

Bryant, "O çöplüğü yakıp kül etmelisiniz," dedi. "Sarah'nın ailesi en başta orayı sana bırakmamalıydı. Burada olmalısın ki bir şey yapılması gerektiğinde seni aramakla vakit kaybetmeyeyim."

Her zaman yapılması gereken bir şey vardı.

Lucian geçen yıl Morelli Holding'in kontrolünü ondan almış olsa da Bryant yenilgiyi kabul etmemişti. Bunun yerine, gölgelerin derinliklerine çekildi. O kadar uzun zamandır benim alanımdı ki, birdenbire babamla paylaşmak zorunda kaldığım için öfkelenim. Onunla hiçbir zaman son on iki aydaki kadar çok vakit geçirmemiştim ve gençliğimin büyük bir bölümünde bunun özlemini çekmiş olsam da, Bryant Morelli ile "kaliteli zaman" geçirmenin gerçekliği çok daha farklıydı.

"Her zaman müsaitim," dedim ona, ki bu doğrudu.

Birkaç ay önce Caroline Constantine'in bulduğu Ronan'ı bulmak için İrlanda'ya uçmamı emrettiğinde, New York'taki yeni Price Tower için hileli bir inşaat sözleşmesini güvence altına almanın ortasında olmama rağmen bunu sorgulamadan yapmıştım.

Bryant telefonda homurdandı. "İzin verilmeyen bir şey yaptığını öğrenirsem Tiernan, çok mutsuz olurum."

Onaylanmamış.

Yaptığım tek onaylanmamış şey on yedi yaşındayken onun onaylamadığı birine aşık olmaktı. Grace sadece benimle ilişki kurduğu için başına gelenleri hak etmemişti ve belki de Bianca sadece Lane Constantine'in piç çocuğu olduğu için planladığım şeyi hak etmemişti.

Ama hayat adil değildi.

O zamanlar ne kadar genç ve aptal olduğumu düşünmek beni eğlendiriyordu. Şimdi, kontrol bendeydi.

Bianca

değil.

Bryant

değil.

"Gelip Büyükanne Zelda'nın Matisse koleksiyonunu düzenlememe yardım edebilirsin," diye teklif ettim sertçe. "Gerçi bir keresinde sanatın tembellerin ve aptalların eğlencesi olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

Homurdandı. "Akli dengesi yerinde olmayanları unutma. Her ne yapıyorsan, Tiernan, bilgilendirilmeyi bekliyorum. Yarın saat 10'da ofisimde ol."

Cevabımı beklemeden telefonu kapattı.

Bunu takip eden yankılanan sessizlikte, yıllar boyunca yanıma topladığım adamlar, New York'un yeraltı dünyasının "Beyler" olarak adlandırdığı yakın çevrem, odanın etrafındaki koltuklarında huzursuzca kıpırdandılar.

Walcott, kristal bir bardağa soğutulmuş Kona Nigari suyu doldurup masada dirseğimin yanına koyarken, "Bu işe yaramayacak, biliyorsun," diye beni bilgilendirdi. "Bu işi tamamen yanlış yapıyorsun."

Eski dostumun sözlerini duymazdan geldim ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Viski ya da viskinin daha sert yakıcılığını özlediğimde, saçma derecede pahalı olan su pürüzsüz ve serin bir şekilde boğazımdan aşağı yuvarlanıyordu. Başından beri hiç alkolik olmamış olmama rağmen on üç yıldır ayıktım ama bu arzu hiç azalmıyor gibiydi. Bu benim için sorun değildi, günlük mücadele bana henüz bir gençken alkol ve uyuşturucu yüzünden neler kaybettiğimi hatırlatıyordu.

"Bryant bunu öğrenecek," diye ekledi Henrik. "Her şeyin kokusunu almak gibi bir huyu var."

"Evet, yol *benden* geçiyor," diye belirttim. "Yani bu sefer ona söylemeyeceğim. Bana, sadık hizmetkârına, dünyasının geri kalanını incelettirdiği gibi beni de incelemeyecek kadar güveniyor."

"Ona ve Caroline Constantine'e karşı kullanmak için iki masum çocuğu kaçırdığını mı söyleyeceksin?" Henrik, sanki sesinin desibeli haince sözlerinin darbesini yumuşatacakmış gibi mırıldandı. "İntikam almak için iki genç hayatı mahvetmeye gerçekten razı mısın?"

"*Et vindictam retribuet in alis nigro,*" Morelli ailesinin sloganını Latince olarak aktardım.

Siyah kanatlı intikam.

Tüm aile tarihimizi şanslı riskler alarak başarının en üst kademelerine tırmanmak üzerine kurmuştuk, bu yüzden elbette Constantine'lerin on yıllar önce bizi yaktığı gibi biz de ara sıra yanacaktık. Bir Morelli ile diğerleri arasındaki fark, ihanetin *asla karşılıksız kalmasına* izin vermememizdi.

Ve şimdi normlardan sapmaya başlamayacaktım.

"Senden iki can aldılar," diye fısıldadı Walcott, ciddiyetle öne eğilmiş, yaralı yüzü garip yerlerden kırışmıştı. "Bryant'ın intikamını almak istediğini biliyorum ama Brandon ve Bianca'yı da dahil ederek iki can daha alıyorsun."

"Onlarla daha yeni tanıştın, sana ne?" Talep ettim ama parmaklarım ağzıma götürdüğüm işe yaramaz su bardağını sıkıca kavradı.

Walcott omuz silkerek, "Şirinler," diye itiraf etti. "Sevimli ama trajik."

Senin gibi Ezra da dudaklarımızı okuyarak konuşmayı takip ederek bana işaret etti.

Şirin mi? Ben de imzaladım.

Biraz trajik, diye düzeltti.

"O veletlerle hiçbir ortak yanımda yok." Kaba davranıyordum, ama yine de her zaman kabaydım. Zalimlik ağzımda doğru, damarlarımda buz gibi hissettiriyordu. Ama göğüs kemiğimin altında huzursuzca kıpırdayan bir şey vardı ve bu da beni konuyu daha fazla tartışmaya isteksiz kılıyordu.

İntikamın bedeli umurumda değildi.

Kendi adamlarımın bana Bianca ve Brandon'ın bu durumdaki payını hatırlatmasına ihtiyacım yoktu çünkü bunun bir *önemi yoktu*.

Ya da olmamalı.

Ezra dikkatimi çekmek için ağır yumruğunu masamın önüne vurdu, sonra ona baktığımda bana işaret etti.

Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsınız.

"Nesin sen? Şimdi de bilge bir kadın mı oldun?" Ona hırladım.

Bana göz kırptı, korkunç öfkemden tamamen etkilenmemiştir.

Ve öyleydim. Korkunç bir öfke içindeydim.

Neden, tam olarak anlayamadım.

Bianca için kuralları belirlemiş ve madalyonunu istediğim şekilde almıştım. Kadınların kurnazlıklarından ya da acılarından etkilenecek türden bir adam değildim. O mavi gözlerden akan, uzun kirpiklerine yapışan, pembe yanaklarını boyayan yaşların görüntüsü... bunların hiçbirini beni tedirgin etmemeliydi.

Hayatımın çoğunu Bryant Morelli'nin infazcısı olarak geçirdim, hiçbir erkek ya da kız kardeşimin cesaret edemediği kirli işleri yapmak için gönderilen adam. Bir keresinde, uzun zaman önce, babamın bana uyguladığı şiddete karşı çıkmıştım ama bunun bedelini ödemiş ve dersimi almıştım. Ne zaman ona cehenneme gitmesini söylemeyi düşünsem, aynaya bakıp yüzümün sol yarısını kesen yara izine bakarak büyük ve korkunç Morelli patriğine karşı gelmeye cesaret eden insanlara ne olduğunu hatırlamak zorunda kalıyordum.

Yıllar boyunca sinsice kendi ailemi bana karşı nasıl kışkırttığını düşündükçe kanım kaynamaya başladı. Farkında olmadan bakışlarım sağımdaki kitap rafında duran küçük kardeşim Carter'la benim çerçeveli fotoğrafıma takıldı. Daha çocuktuk, on bir ve dokuz yaşlarındaydık, kollarımız birbirimize sarılmıştı, annemin gül bahçesini bataklığa çeviren yağmur fırtınasının ardından çamurda güreşirken yüzümüz gülmekten yarılmıştı. Dikenli bir sap Carter'ın bir gözünün altını kesmişti ve fotoğrafta hafifçe kanıyordu. Yıllar sonra bile hala soluk bir yara izi vardı.

Bu, kardeşimin beni son kucaklayışıydı.

En son kardeşlerimden biri benimle oynamıştı.

Çünkü iki hafta sonra, on ikinci doğum günümde Bryant beni bir canavara dönüştürmüştü.

"Tiernan." Henrik'in sert sesi rahatsız düşüncelerimi böldü. "Hayatımızda pek çok boktan şey yaptık ama çocuklarla oynamak...? Buna değmez."

Gözlerimi ona, üç arkadaşşıma ve çalışanlarıma diktim. "Beni yanlış anlamayın beyler. Ben sizin önce patronunuz, sonra da arkadaşşıyım. Benimle aynı fikirde olmayabilirsiniz ama beni etkileyemezsiniz. Benim aklım bana aittir."

Öyle mi? Ezra elleri havada karşı koydu. *Yoksa babanın mı? Annenin mi?*

"Yaptığım her şeyi ailem için yapıyorum," diye mırıldandım.

"Neden?" Walcott masamın önündeki iki deri sandalyede Henrik'in yanında otururken ciddi bir şekilde sordu. "Seni hak etmiyorlar, T."

Kara bir kahkaha ağızından çıkarken boğazımın kenarlarını pençe gibi sıyırdı.

Anlamadılar ve ben de onları suçlayamadım.

Henrik eşcinsel olduğu için on üç yaşında ailesinin evinden kovulmuştu. Walcott geçirdiği kaza sonucu vücudunun yüzde seksen beşinde ağır yaralar oluştuktan sonra tüm arkadaşlarını ve hayranlarını kaybetmişti. Ezra, Bryant onu bulana ve henüz on yedi yaşındayken, tatlı ve şefkatli Bianca'nın üst katta tek başına ağladığı yaştayken benimle birlikte kirli işlerimizi yapması için işe alana kadar sokaklarda büyümüştü.

Bu adamların ailesi yoktu, hele benimki gibi bir ailesi hiç yoktu.

Sadece kan bağıımız yoktu, sadece birleştirici bir soyadımız vardı.

Biz lanet olası bir kurumduk. Morelli tüm dünyaya karşı.

Aksi takdirde ebeveynlerimizin zalim güçlerine karşı bir araya gelen ve lanet olası hırsızlar kadar kalın olan kardeşler tarafından korkulmanın ve nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

"Anlamadığımızı söylemeyin," dedi Henrik kesin bir ifadeyle. "Dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Anladığımız için hayatına girmemize izin verdin. Ama kendini kanıtlama ihtiyacından kurtulmalısın. Tanrı aşkına, ilk milyonunu sekiz yıl önce kazandın. Onların parasına ihtiyacın yok."

"Onların sevgisine ihtiyacın yok," diye devam etti Walcott. "Artık içimizde bir ailen var."

"Bu yeterli değil," dedim basitçe, kelimeler bir şimşek gibi çakarak odadaki havayı elektriklendirdi. "Bryant benden ne aldı biliyor musun? Önce ailem, sevdiğim kardeşlerim birdenbire bana düşmanmışım gibi bakmaya başladı. Ve sonra, bu yetmezmiş gibi, sırf uzak bir Constantine kuzeni olduğu için Grace'i benden aldı..." Canımın çektiği viskinin hayali yakıcılığı gibi boğazımı kavuran derin bir nefes çektim. "Onunla sahip olabileceğim aileyi sonsuza dek elimden aldı."

Henrik tereddüt etti ve omuzlarını dikleştirerek, "Onu öldüren o değildi, T," dedi.

"Bunu yapan o da olabilirdi!" Sözcükler göğsümden koptu, dilimin arkasında kan tadı vardı, fark etmemiştim.

yanagımı ısırmasını engelledi. "Onu benden sakladı. Depresyonda ve yalnız... Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüş olamaz."

Sadece, yalnız değildi.

Tam olarak değil.

Otopsi raporu hazırlanana kadar Ezra, Grace ve benden başka kimsenin hamilelikten haberi yoktu ama Bryant'ın bir şekilde öğrenip öğrenmediğini hep merak etmişimdir.

Ayağa kalkıp pahalı su bardağımı odanın diğer ucuna fırlattığımı, bardak kapıya çarpıp çınlayarak yere düşene kadar fark etmemiştim. Göğsüm kabarıyor, öfkem evcilleştirilmemiş bir akım gibi uzuvlarımda kıvılcımlanıyordu.

Şiddet.

Bu bendim.

Benim varoluş sebebim.

Vahşileştirmek. Babamın egemenliği altında diğerlerini boyun eğdirmek için.

Sevdiğim her şeyi elimden almıştı, ben de bunun mekanizmasını unutmıştım. Böylece onun canavarca aracı, uygulayıcısı ve kalpsiz hizmetkârı olabildim.

Ve yıllarca bunu yaptım, çünkü elimde olan tek şey buydu.

Carter kolunu omuzlarıma doladığından beri kardeşlerimden yumuşak bir dokunuş görmemişim. Daha bir erkek bile olmadan Bryant onu benden koparıp aldığından beri aşkı tanımamıştım.

Ve yıllar boyunca kalbimi katılaştırmama, zihnimi keskinleştirmeme rağmen, kardeşlerimin beni tekrar sevmesini sağlamak gibi aptalca bir insani dürtüden kendimi kurtaramadım.

Dolayısıyla, görünüşte birbirine zıt olan bu iki ihtiyaç içimde birlikte var oldu. Bryant'ı bitirmek ve kız ve erkek kardeşlerimin saygısını geri kazanmak.

Bianca bunun anahtarıydı.

Yıllardır bize terör estiren Constantine'leri ve Bryant'ı alaşağı etmek onlara kardeşlerimin yanında olduğumu kanıtlayacak, aynı zamanda hayatımı mahvettikleri için onlara karşı beslediğim kişisel kan davasını da güvence altına alacaktı.

Genç olması umurumda değildi.

On yedi yaşına geldiğimde iki adam öldürmüş ve sayısız dayak yemiştim.

Yaş, insan kalbinin olgunlaşmasına değil, zamanın geçmesine bağlı bir sayıydı.

Ve Bianca yaşı bir ruh olarak kabul edilecek kadar darbe almıştı.

O adil bir oyundu.

Öyle olmasa bile, o *benim* oyunumdu. Saygı ve özerkliğe giden altın biletim.

Kimsenin - ne arkadaşlarımın, ne o ıslak, mavi kadife gözlü Bianca'nın, ne de komik çocuk şakacılığıyla Brando'nun - görevimin önüne geçmesine izin veremezdim.

Ayrıca, ailemi mahvetmeye çalışan ve aramızdaki kan davasını en başta başlatan adamın çocuklarıydılar. Babama bağımlı olmamın sebebi oydu. Bryant ölene kadar ve sonrasında da devam edecek bir savaşın içine doğmamın sebebiydi.

Constantine ailesini çökertmek için Bianca Belcante'yi kullanmak aileme huzur getirmenin tek yoluydu.

Bana huzur getirmek için.

Ve yıllarca savaştıktan sonra, tek istediğim buydu.

Carter'dan bir sarılma.

Eva, Sophia, Daphne ve Lisbetta'dan bir öpücük.

Lucian ve Leo'dan saygılar.

Geçmiş ve kocası tarafından içki ve uyuşturucu kullanmaya itilen annem için uyum.

Bryant'ın hastalıklı, cehennem oyunlarından kurtuluş.

Masamın üzerindeki kırık madalyona baktım, tek bir çekiç darbesiyle törensiz bir şekilde açılmıştı. Kırık gümüş parçalarının arasında bir not vardı.

İki kelime.

La Paloma.

Güvercin,

İspanyolca.

Gizemli ve nazlı olmasıyla, herkesten daha iyi oyun oynamasıyla tanınan Constantine patriğinden daha fazlasını beklerdim.

Neden kızına böyle yavan bir kelimeyle dolu bir madalyon bıraksın ki?

"Lane Constantine'in güvercinlerle ilişkisi hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun," diye emrettim adamlarıma.

"Peki ya madalyon?" Walcott bunu sormaya cesaret etti. "Tamir ettirmeyi düşünmeli miyim?"

Bianca'nın gözyaşlarıyla solgun ve trajik hale gelmiş güzel yüzünün görüntüsü zihnimin gözlerini doldurup göğsümde gizli kalmış, uzun zamandır ölü olan ve kendini diriltmek için mücadele eden bir şeyi harekete geçirirken, "Kesinlikle hayır," diye tersledim. "Aslında, böyle kırık bir şekilde çerçevelet, olur mu? Bunu ona on sekizinci yaş günü hediyesi olarak vereceğim."

Bana bakışlarını görmezden geldim, onlar adına utandım. Onların benim paralı asker ekibim olması gerekiyordu ve orada bir kıza sempati duyuyorlardı.

"Peki, plan nedir? Sana ya da babana karşı gelen herkes gibi onu da mı dövüp boyun eğdireceksin? Lane'in milyonlarca doları nereye sakladığını bulmasını sağlayıp sonra ne yapacaksın? Hayatından endişe ettiği için parayı sana mı devretsin?" Walcott sordu.

Henrik hafifçe, "Nisan ayında Lane Constantine'in Anma Balosu'nda onu piç çocuğu olarak sosyeteye tanıttığı kısmı unutuyorsun," diye ekledi.

Ezra kara gözleriyle bana baktı, kınaması kalın harflerle yazılıydı.

Walcott, "Merdivenlerden indiğimde onun ağladığını duyabiliyordum," diye ekledi.

"Hiçbir şeyi devretmek zorunda kalmayacak. Vasisi olarak, reşit olana kadar onun mal varlığından ben sorumlu olacağım, bu yüzden bu pislği bulmak için geri sayım var. Beş ay sonra on sekiz yaşına girecek ve Lane Anma Balosu da bir ay sonra. Bu meselenin bir an önce çözülmesini istiyorum ki onları bu evden kovabileyim."

Yıllarımı yozlaştırmak ve sapkın imajımı yaratmak için harcadığım katı suçluların hepsi, kalbimin göğsümde yanmasına neden olan aynı hayal kırıklığı ifadeleriyle bana baktı. Dalgınca acıyı ovuşturdum, ne düşündüklerini umursadığım için şok olmuştum çünkü kan akrabalarımın aksine, daha önce onların hayal kırıklığıyla hiç karşılaşmamıştım.

"O sadece bir kız," diye sertçe hatırlattım onlara, her nasılsa Brandon'ı savunmama dahil etmeyi unutarak.

Brando'yu, ona bakmak ve hayat farklı bir şekilde, *benim* yolumdan gitmiş olsaydı, benzer birini tanıyıp olabileceğimi bilmek acı verse de sevdim. Tatlı ve komik bir çocukken ona karşı iyi olmak kolaydı.

Bianca tamamen farklı bir hikayeydi.

Bana Grace'i, iki aile arasındaki bu savaşta kaybettiğim her şeyi hatırlatmadı.

Bana hiçbir şey hatırlatmadı.

Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım, bu kadar masum ama bu kadar ateş dolu. Sadece Beyefendiler ve kuzenim Tilda'nın benden korkmadığı gibi o da benden korkmuyordu. Güzeldi ama pek çok kadın güzeldi. Onun eşsizliği sanatsızlığında yatıyordu; yanından geçtiği her insan ona bakıp onun gibi olmayı ya da onunla birlikte olmayı arzularken, sanki görünmez olduğunu düşünüyormuş gibi dünyada dolaşması.

Elbette ikisini de istemiyordum ama ölü değildim ve aptal da değildim.

Bianca Belcante'de bir çeşit büyü vardı ve eğer dikkatli olmazsam, bu eve de bulaştıracak ve hepimizin ölü ruhlarını hayata döndürecekti.

Bunun olmayacağından emin olmalıydım.

Zalimlik kolay geliyordu, şiddet benim dostumdu ve kalbim yıllardır düzgün çalışmıyordu, bu yüzden sorun olmamalıydı.

Ama adamlarımın eleştirel yüzlerine bakarken, madalyonunu çaldığımda gözyaşlarına boğulmuş yüzünün trajik güzelliğini hatırlarken, tüm hayatımın en zor görevine başlamak üzere olduğuma dair uğursuz bir his vardı içimde.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bianca

Ertesi sabah uyandığımda kendimi ağırlı ve boş hissediyordum, yatağımın üzerindeki mavi kadife örtüye bakarken kalbimin boş dehlizlerinde umutsuzluk yankılanıyordu. Elim göğüs kemiğimin üzerinde, babamın madalyonunun durması gereken boş alanda duruyordu.

Tiernan'ın onu benden öylece koparıp aldığına inanamıyordum.

Bu canavarca eylemden önce, yaralı ve dövmele milyarderin ilgimi çektiğini itiraf etmek beni utandırdı. Zıtlıklar içinde bir çalışmaydı ve bir sanatsever ve bazen de sanatçı olarak, yardım edemedim ama onun ikiliğinin karmaşıklıklarını anlamak zorunda hissettim.

Sesi kültürlüydü, Doğu Yakası mükemmeliyetindeydi ama söylediği sözler öfke ve acıyla yıpranmış, pürüzsüz olması gereken yerde pürüzlüydü. Aynı öfke yılan gibi gözlerine de yansımıştı, kalın kaşlarının altında daralmış bir parıltı vardı. Ama bir deniz kabuğunun içi gibi yumuşak ve narin pembe, dolgun bir ağzı vardı. O uzun, kesici yara iziyle birlikte sert yüz hatlarına uymuyordu ama yine de yakışıyordu. Klasik bir New Yorklu işadamı gibi pahalı, kusursuz bir şekilde dikilmiş kıyafetler giyiyordu ama teni siyah dövmele damgalanmıştı, Latince ifadeler ve bir avucunun arkasındaki gül gibi rastgele görüntülerin ayrıntılı ana hatları ve her iki kolunu yukarı kaldıran tam kollar siyahlar ve grilerle yapılmıştı.

Sanki eşitlik ve kabul onun için bir şey ifade ediyormuş gibi sağır bir adamı, yaralı bir adamı ve kadın bir avukatı işe aldı ama bana sanki bir kız değil de bir nesneymişim gibi "küçük şey" dedi.

Aksi takdirde dağınık koruyucu aile sistemine mahkum olacak ve potansiyel olarak birbirlerinden ayrılacak olan iki yetim çocuğu yanına aldı ama benden *nefret ediyor* gibiydi. Peki neden bizim vasımız oldu?

Bizi yok etmek istiyor gibi görünmesine rağmen bizi kurtaran bu zalim adamı anlamak için mücadele ederken başım zonkluyordu.

İpek çarşafları savurdum ve ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak bir gece önce saatlerce ağladığım yumuşak halının üzerinde ayak parmaklarımı oynattım. Şafak ufku yarmış, dışarıdaki buz tutmuş manzaraya süt gibi solgun bir ışık yayıyordu. Brando henüz uyanmadıysa birazdan uyanacaktı ve ben bu gotik cehennem çukurundaki ilk sabahımızı birlikte geçirmek istiyordum.

Kapıyı denediğimde kutsanmış bir şekilde kilitli değildi, bu da göğsümde bir öfke kalıntısına yol açtı. Tiernan benden çalmaya, sonra da beni serseri bir çocuk gibi odama kilitlemeye nasıl cüret ederdi?

Paha biçilmez sanat eserleriyle dolu uzun, karanlık koridordan merdivenlere doğru ilerlerken adımlarım öfkeyle ağırlaşmıştı. Kimse bize ana katı gezdirmemişti, ben de Tiernan'ın hiçbir şeye dokunmamamız yönündeki çılgın kuralına inat, parmaklarımı mermer büstlere ve üst üste yığılmış tablolara dokundurarak büyük, dağınık odadan büyük, dağınık odaya dolaştım.

Bizi buraya getirdiğinde burayı evimiz yapmıştı ve perili koridorlarda *biraz* rahatlamaya çalışmaktan kendimi alıkoyamayacaktım.

Eğimli pencerelerin ışığında parıldayan devasa bir arp ve piyanonun bulunduğu müzik odası gibi görünen yerde donup kaldım, çünkü başka tür bir müzik duydum.

Brando'nun kahkahası.

Kalbim kaburgalarımın arasına sıkışmış korku ağından kurtuldu ve koşmaya başladı. Gürültünün peşinden aceleyle koştum ve kendimi taş duvarlı bodruma inen bir merdivenin esneyen ağzında buldum. Bu uğursuz manzara karşısında tüylerim diken diken oldu ama kardeşim için endişelenerek merdivenlerden aşağı koşmakta tereddüt etmedim.

Merdivenlerin dibindeki ışığa çıktığımda gözlerimi kırptım.

Siyah minderlerle döşenmiş devasa bir oda önümde uzanıyordu, sonsuz fitness ekipmanları ve küçük bir boks ringiyle doluydu. Gözlerim Brando'nun parlak saçlarına takıldı, ringin iplerine yaslanmış, iki adam içeride boks yaparken onayını haykırıyordu.

İçlerinden biri Ezra'ydı; rakibiyle yüzleşirken iri, hantal vücudu dövüşmek için gerilmişti.

Tiernan.

Bir tür baba figürü olarak düşünmem gereken adama ağzım açık bakarken ağzım kurudu. Göğüsleri çıplaktı, gövdesi ince bir ter pırıltısıyla parlıyordu ve bu da onu canlanmış altın bir heykel gibi gösteriyordu. Başının tepesindeki uzun saçları ıslaktı ve alnından sarkıyor, güçlü bir yumruktan kurtulup Ezra'nın sol alt tarafına kendi vuruşunu yapmak için sıçrarken kirpiklerine takılıyordu. Ellerinde siyah boks eldivenleri vardı ve siyah şortu dar kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkıyor, kırılmış kasık kollarının üstünü ve o bilinmeyen dövmenin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, böyle bir pisliğin bu kadar seksi olması suç olmalı.

"Brando, burada ne yapıyorsun?" Ayaklarımı çözüp küçük kardeşimin yanına gittim ve ellerini iplerden nazıkçe çözdüm.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi olmaz, Anca. Ezra ve Tiernanny kavga ediyor ve maça para yatırdım!"

"Affedersiniz?" Brando'nun bir maça para yatırmanın ne demek olduğunu bilmesine bile şaşırarak gözlerimi kıptım.

Bana sırtıttı ve bir avuç dolusu yirmi dolarlık banknotu havaya kaldırdı. "Tiernan bunun benim harçlığım olduğunu, istediğimi yapabileceğimi söyledi. Henrik Ezra'nın kazanacağını söylediği için ona on dolar yatırdım."

Başımı kaldırıp odanın köşesinde ağırlık kaldıran adama baktım. Gerçek hayattaki Bay Temiz'e benziyordu, kel kafası ışıkların altında parlıyor, imkansız bir ağırlığı kıvrırken kasları şişiyordu.

"Yakalayın onu!" Brando heyecanla bağırdı, halata öyle bir yaslandı ki neredeyse düşüyordu.

Onu ayağa kaldırdım, gözlerim ringdeki aksiyona geri döndü. Tiernan'ın yüzü taştan bir yapıydı, Ezra'nın yaptığı her hareketi takip eden ve en iyi saldırı planını hesaplayan yanan gözleri dışında tamamen geçilmezdi. Ezra'nın üzerine gelmesine izin verişini, Tiernan'ın eğilmek ya da engellemek zorunda kaldığı acımasız yumrukları ardı ardına savuruşunu izledim. O ağır darbelerden birinin inmesinin an meselesi olduğunu düşünerek irkilmemek elde değildi.

Kendisinden daha iri olan adamla boy ölçüşemeyeceği açıktı.

Ama sonra, o yaralı ağzı küçük, kıvrımlı bir sırtış kapladı ve bir saniye sonra Tiernan harekete geçti.

Sonunda rakibine saldırmasını izlerken ağzım açık kaldı ve nefesim ciğerlerimde durdu. Ringin etrafında uçuyor, zarifçe salınıyor ve hamle yapıyordu, ayaklarının üzerinde o kadar hafifti ki, kolları Ezra'ya darbe üstüne darbe indirmek için güçlü bir şekilde savrulurken bile havada süzülüyor gibiydi, diğer adamın onu engelleme çabalarına rağmen çoğu yere iniyordu. Ona olan nefretim ne olursa olsun, o şekilde ne kadar görkemli olduğunu fark etmemek imkânsızdı; ringin etrafında şiddetle, sinsice dönüp duruyordu, o kadar heybetli ve kendinden emindi ki. Tüm bu süre boyunca o küçük, tehditkâr sırtış ağzının sol tarafını kaplıyordu.

Neşe.

Olan buydu.

Tiernan'ın yüzündeki ifadeyi ilk kez gerçekten görüyordum.

Tüm o altın rengi, dövmele teninin altında esneyen zayıf, gergin kaslarının muhteşemliğinden bile daha fazla olan bu şey beni tamamen esir aldı.

Tiernan'ın bacağı Ezra'nın ağırlığına takılıp sendelemesine neden oldu ve ardından cezalandırıcı hamlesiyle iri adamı sırt üstü yere düşürdü. Tiernan kollarını dizleriyle yere sabitledi ve işini bitirmek için sağ kolunu geriye doğru kaldırdı.

"Dur!" Brando'yu ve beni CPS ajanından kurtaran nazik, kibar adamın bayıltilmasını izlemeye dayanamayarak bağırdım.

Tiernan durakladı, göğsü kabarıyor, güçlü burnunun ucundan ve ıslak saçlarının uçlarından ter damlıyordu. Kaslarının, momentumunu kontrol altına alma çabasıyla titrediğini görebiliyordum. Sonunda başını çevirdi ve alev alev yanan solgun gözleri benimkilerle buluştu.

"Biraz şiddetten mi korkuyorsun, küçük kız?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Yanlış adamın kazanmasından korkuyorsun," diye karşılık verdim, kendi kaşımı kaldırarak

Kibirle.

Henrik'in kahkahası bize doğru süzüldü ama ben Tiernan'ın yapışkan bakışlarına o konuşurken ona bakamayacak kadar dalmıştım.

"Her zaman doğru adam kazansaydı, Tiernan çoktan ölmüş olurdu," diye şaka yaparak Brando'nun yanına geldi.

Brando boş avucunu uzatarak, "Teknik olarak Tiernan kazandı," diye karşı çıktı. "Öksürün bayım."

Henrik yine güldü ve Tiernan'ın dudakları bile kıpırdadı ama hâlâ kafatasımda bir delik açabilecekmiş gibi bana bakıyordu.

"Yedi yaşındaki bir çocuğun önünde kavga etmemelisin," diye uyardım. "Ona yanlış bir fikir verirsin."

Tiernan bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra yerden fırladı, sağ eldivenini dişleriyle yırttı ve Ezra'nın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Şiddet hayatın doğal bir parçasıdır," diye öğüt verdi bana, sıkılmış ve küçümseyen bir ses tonuyla. "Savaş için silahlanmış olmak, zorlukların size asla ulaşmayacağını düşünecek kadar saf olmaktan daha iyidir."

"Sıkıntı çekmemizi gerektirecek hiçbir şey yapmadık," diye karşı çıktım.

Kısa, hırçın bir kahkaha. "Hiç kimse tamamen masum değildir, küçük şey.

En azından *sen*."

"Tiernan bana Demir Adam gibi dövüşmeyi öğretecek," dedi Brando elimi çekiştirerek, böylece onun küçük yumruklarını kaldırışını izleyebilecektim. "Bir daha kimse bazen altıma işediğim için benimle dalga geçemeyecek."

"Biz insanlarla şiddet kullanarak savaşmayız," diye hatırlattım ona, Tiernan'ın etkisinin tatlı küçük adamımı çoktan yozlaştırmış olmasına öfkelenerek. "Onlarla zarafetle savaşırız. İlkel davranışlarının üzerine çıkarak onları kınıyoruz."

Tiernan, Brando'ya onu güldüren bir göz kırpmayla, "Şiddet çok daha eğlenceli," dedi. "Ve kalıcıdır."

"Saldırganlık, aptal bir adamın söylemek istediği sözleri ifade etme biçimidir," diye karşı çıktım, kendi saldırganlığımın arttığını hissederek. "Tabii ki senin gibi biri bunu anlayamaz."

Tiernan'ın yüzünde karanlık bir şey dolaştı, beni pişmanlıkla ürperten siyah ve vahşi bir şey. Sözlerimi geri alabilmeyi hararetle diledim ama o çoktan bana doğru ilerliyor, bir boşluk yaratmak için ipi kaldırıyordu.

"Buraya gel," diye emretti.

İnatçı bir tepkiyle çenemi kaldırarak ona ters ters baktım. "Ne yani? Madalyonumu alman yetmedi, şimdi de beni dövecek misin?"

"Get. İçeri. Buraya," diye dişlerinin arasından bağırdı, kare şeklindeki çenesinde bir kas zıplıyordu. "Şimdi."

Korku kalbimi kemiriyordu ama Tiernan'ın beni tanıkların ve küçük kardeşimin önünde incitmeyeceğine karar vererek korkuyu üzerimden attım. İpin altından eğildim ve alttaki ipin üzerinden geçerek eski şalvarımla ringe girdim.

Picasso tişörtü ve uyku şortu. Ezra köşeye çekildi, Tiernan'ın nedenlerini sorgulamadan bize yer açtı.

Tiernan, "Teksas'ta bir lokantada çalışıyordun," diye konuşmaya başladı ve bana olan yakınlığını zeminin ortasına kadar hissettirdikten sonra yavaşça etrafımda dönmeye başladı. "Müşteriler sana hiç asıldı mı?"

"Evet," dedim, çünkü elbette biliyordum. Nispeten çekici bir genç kadın olarak hizmet vermenin olağan bir durumuydu bu.

"Sana dokunan oldu mu?" diye sordu, sesi tıslıyor, bir yılanınki gibi zehir saçıyordu.

Ellerinden biri kıcıımı çimdiklemek için uzandığında nefesim kesildi. Keskin acı nefesimi kesmişti. Refleks olarak onu uzaklaştırmak için elimi arkama attım ama çoktan tekrar önümde daireler çizmeye başlamıştı.

"Aralarında öpücük çalmaya çalışan oldu mu?" diye homurdandı, o kadar hızlı ileri atıldı ki şok içinde sendeleyerek geri çekildim.

Beni yakaladı ve sert bir eliyle saçlarımı tutarak boynumu ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru çekti. Hınzırca, çılgınca, kalbim korkuyla ve çok daha karanlık bir şeyle çarparak oraya bir öpücük kondurabileceğini düşündüm.

O yapmadı.

Bunun yerine, dişleri boynumla omzumun birleştiği yere battı, sertçe ısırды, sonra deriyi çekerek dişlerinin etimin üzerinde gezinmesini sağladı. Parlak acı, çarpmanın olduğu yerde karıncalı bir yanığa dönüştü. Vücudumun daha aşağısında, bu yanık bacaklarımın arasında yankılandı. Tiernan hafif adımlarla dans ederek uzaklaşırken utanç verici bir kızarıklık yanaklarımdan göğsüme doğru sızdı.

"Siktir git!" Elimi havada savurarak saldırdım.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi salonda çınlıyordu.

Bana doğru yaklaşırken ringin dışında başka kimse yoktu, güzelce oyulmuş yüzünün her santimine vahşet damgasını vurmuştu.

"İstediklerini davetsizce aldılar mı?" diye hırlamaya devam etti. "Seni korkmuş, aptal küçük bir kız gibi mi hissettirdiler? Savunmasız ve yalnız?"

Beni iplere sıkıştırmıştı, silahlanmış bedeni üzerimde belirliyordu, kaçmak için çaresizce çırpındığım bir çıkmaz sokaktı bu. Sağ kolunun bana vuracakmış gibi geri çekilmesini dehşet içinde izledim.

Her şeye rağmen, Tiernan'ın beni inciteceğine asla inanmamıştım ve bu fikir bana muazzam bir ihanet gibi gelmişti.

"Şiddet çözüm değil," diye onayladı ve eğik kolunu yüzüme doğru fırlattı. Gözlerimi kapattım ve vücudumun her zerresinde dehşetle çarpışmaya hazırlandım. Acı gelmeyince gözlerimi açıp karanlık yüzüne, yanağımın üzerinde kısa bir süre gezinen açık avucuna baktım, sonra usulca, bir nefes fısıltısı gibi hafifçe, yanağımın kıvrımını parmaklarını doladığı çeneme kadar takip etti. Güneşten ağarmış yeşim gözleri gözlerimi yakarken beni hareketsiz tuttu. "Ama bazen, birinin anlayabileceği tek tepki budur."

Ona göz kırptım, göğsüm kabarıyor, kan kulaklarımda uğulduyordu. Kendimi dengesiz hissediyordum, uzun boylu, bilenmiş vücudunun benimkine karşı oluşturduğu tehditten dolayı değil, beni öyle korkutmuştu ki ağlamama bir saniye kalmıştı.

Dengem bozulmuştu çünkü ne demek istediğini çok güzel ifade etmişti.

Ya o Morelli haydutunun bir kız olarak peşimden gelmesine hazır olsaydım? Ya Quinn Waterstone bir gün okuldan sonra kızların soyunma odasında beni dizlerimin üzerine çöktürmeye çalıştığında savunma becerilerimle donanmış olsaydım?

Ya barış benim anadilim, şiddet ise ikinci dilim olsaydı?

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende ve emin olacaktım.

İçim ürperdi. "Sana hiç melodramatik olabildiğini söyleyen oldu mu?"

Tiernan bana göz kırptı, tepkime şaşırarak ağzı yumuşadı. Etrafımızda birileri güldü ve ben yalnız olmadığımızı hatırladım. Gözlerim kocaman gözlerle bize bakan Brando'yu aradı.

"İyi misin dostum?" Tiernan'ın vücudu hâlâ benimkinden bir santim ötede uğulduyor, sıcaklığı kıyıya vuran dalgalar gibi bana çarpıyor ve beni kum zerreciği kum zerreciği daha da kontrol altına alıyor olsa da ona sakince sordum.

Brando gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra omuz silkti. "Tiernan haklı, biliyorsun. Süper kahramanlar bu yüzden savaşır, insanları kötü adamlardan kurtarmak için. Eminim şimdi biri bize zarar vermeye kalksa Tiernan buna izin vermezdi. Değil mi?"

Tiernan kardeşime bakmadı, bana bakmaya devam etti, gözlerinin arkasında belli belirsiz bir şey çalışıyordu. Birdenbire yüzümü kavrayışını bıraktı ve uzaklaştı, küçük bir gülümsemeyle Brando'nun yüzüne doğru döndü.

"Bundan daha iyisi, size kendinizi kurtarmayı öğreteceğim," diye söz verdi.

"Harika!" diye bağırdı ve ringe kendisi girmek için çabalamadan önce yumruklarını havaya kaldırdı.

Henrik onun için ipleri tuttu ve ben de küçük kardeşimin ringe atlayıp kendini Tiernan'a doğru fırlatmasını izledim. Şaşkına dönen gardiyanımız içgüdüsel bir tepki vererek Brando'yu havada yakaladı ve kalçasına yerleştirdi. Kucağında bir çocuk tuttuğu için şok olmuş ve belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu ama Brando bunu fark etmemiş gibiydi. Çoktan yeni idolüne nasıl yumruk yapabileceğini gösteriyor ve Demir Adam'ın imzası olan uçan yumruğu yapmayı öğrenip öğrenemeyeceğini soruyordu.

Tiernan'ın erkek etkisinin ışığında bir çiçek gibi açmasını izledim ve bunu ona asla veremeyeceğimi bilerek acı çektim. Bunu babamızdan asla alamayacaktı.

Zalim yetişkinin çocuğu tuttukça hafifçe yumuşamasını, ağzının Brando çenesine yumruk atar gibi yaptığında olduğu gibi köşeye kıvrılmasını izlerken göğsümdeki çatışma şiddetlendi.

O iyi bir adam değildi. Bunu biliyordum. Madalyonumu çalması, beni tehdit etmesi, bana düşmanlık etmesi ve annemin yasını bile tutmuyor gibi görünmesi bunun kanıtıydı.

Ama o *sahip olduğumuz* tek adamdı.

Ve onun çılgın, acımasız dünya görüşünde çılgınca bir mantık olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Eğer Brando ve ben Tiernan gibi bir adamın yaşadığı dünyada onun korumaları olacaksak, kendimizi korumak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Bir daha kimseye güvenmektense kendimizi korumayı öğrenmeyi tercih ederim.

Tiernan kararlılığımı hissetmiş gibi bakışlarını benimkilere dikti ve kara kaşlarından birini soru sorar gibi kaldırdı.

Dudağımı ısırdım ama başımı eğdim. "Bana öğretmene izin vereceğim."

Seçtiğim kelimeler karşısında gözleri parladı. "Benden öğrenmene izin vereceğim." "Tiernan?"

Merdivenlerin dibinden seslenen kadın sesine bakmak için döndüm ve orada duran güzel kadını görünce neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Tilda." Tiernan'ın sesindeki çatık kaşları duymak için ona bakmama gerek yoktu. "Burada ne işin var?"

"Senden haber alamadım," dedi dalgınca, solgun bakışları etrafı tarıyordu. Kumral saçlarından bir tutamı çekiştirmek için uzanışını izledim.

Kulağının arkasına sıkıştırmadan önce, bir tür gergin tık. "Çocukların burada ne işi var?"

Tiernan arkamdan gürültülü bir şekilde içini çekti, ben de arkama dönüp Brando'yu belirsiz bir şekilde Ezra'ya verişini izledim. Brando aldırmadı, sağır adamla dövüş stratejisi hakkında konuşmaya başladı bile, dudaklarını okuyabilmesi için yavaş konuşuyordu.

"İki koğuş aldım," diye açıkladı tek eliyle iplerin üzerinden atlayıp siyah minderlerin üzerine hafifçe inerek iyi giyimli kadına doğru ilerlerken.

Tilda onun yanağına kondurduğu öpücüğü kabul ederken gözlerini kırıştırdı. "Koğuşlar mı? Sen mi?"

"İnanın bana, ilk tercihimiz o değildi," diye mırıldandım.

Tilda merakla kaşlarını çatı ve bakışlarını Tiernan'a yöneltti. "Kendimi tavşan deliğinden düşmüş gibi hissediyorum. Tanıdığım kuzenim asla rastgele iki yetimi yanına almazdı."

"Rastgele değiller," diye üstü kapalı bir teklifte bulundu. "Ve Lion Court'a öylece girmiş olmanızdan hiç memnun değilim. Mahremiyet konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Sonunda rahatlar gibi oldu ve gözlerini ona doğru devirdi. "Hadi oradan. Walcott beni içeri aldı ve sen yeraltı maskaralıklarından birini yapıyor olsaydın içeri almazdı. Şimdi beni tanıştıracak mısın?"

"Tilda benim kuzenim," diye seslendi omzunun üzerinden bize, gömleğinin ve telefonunun bir taburenin üzerinde durduğu yere doğru ilerlerken.

"En sevdiği kuzeni," diye düzeltti solgun, çilli yüzünü parlatan geniş bir gülümsemeyle. Boks ringine doğru yürüdü ve elini iplerin arasından bana doğru uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Sanırım aileye hoş geldin."

"Bianca," diye cevap verdim, elini kabul ettim, nasırlı, yontma cilalı parmaklarımın aksine pürüzsüz ve parfümlü olduğunu fark ettim. "Şurada Ezra'nın yanındaki kardeşim Brandon."

Tiernan telefonundan başını kaldırmadan, parmakları tuşların üzerinde uçuşurken, "Aslında, madem buradasın, bir işe yarayabilirsin," dedi kayıtsızca. Bulunduğum açıdan, omuzlarının arasındaki deriyi çizen siyah çetele izlerini sayabiliyordum. On üç tane. Neyi temsil ediyor olabileceklerini biraz endişeyle merak ettim. "Bianca ve Brando'yu benim için alışverişe götür, olur mu? Bianca Pazartesi günü Sacred Heart Academy'de okula başlıyor ve Brando da St Michael's Prep'e gidecek."

"Oh," diye bağırdı Tilda ellerini çırparak. "Evet, tabii ki yardım edebilirim! Şimdi gitmeye hazır mısınız?" Benim büyük boy bir tişört giydiğimi, Brando'nun da Örümcek Adam pijamalarını giydiğini fark etmiş gibiydi. "Belli ki hazır değilsin. Toparlanman için sana on dakika vereceğim ve Ezra bizi şehre götürebilir. Saat dörtte kaçırmamam gereken bir randevum var, o yüzden yola koyulsak iyi olur."

Onun coşkusu karşısında gözlerimi kaçırdım ama o çoktan Ezra'yla güzergah hakkında konuşmak için arkasını dönmüştü.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok," dedim Tiernan'a doğru yürüyerek. "Senden başka bir şey istemiyoruz."

"Zavallı olma Bianca," diye kıkırdadı. "Benimkinden başka paran yok. Bu evden başka evin yok. Benimkinden başka ailen yok. Sana ne verirsem onu alacaksın ve mutlu olacaksın."

"Kıyafetlerimi seviyorum," diye karşı çıktım, biraz çocukça ama umurumda değildi. Süslü bir okulda göze batıyor olsam bile, en azından kendime sadık kalacaktım.

Şansı yaver gitmeyen Belcante, ne olursa olsun başını hep dik tuttu.

Tiernan sonunda bakışlarını telefonundan kaldırıp yavaşça vücudumda gezdirdi. O sabah saçlarımı taramadığımı fark ettiğimde yanaklarımı ısıtan bir sıcaklık oluştu; saçlarımın ağır kütlesi başıma ve omuzlarıma dolanmıştı, gömleğim üç kat büyüktü ve etek ucundan sarkıyordu. Gözleri çıplak bacaklarıma, kıpırdamamak için gösterdiğim çabayla paspasın içine kıvrılan cilalı ayak tırnaklarımin uçlarına takıldı.

"Onlardan hoşlanmıyorum," diye açıkladı sonunda. "Ve benim ne düşündüğüm çok önemli."

"Bana ne giydirmek isterdin, elmas ve kürk mü?" Ben talep ettim. "Ben öyle biri değilim."

Ya da beş yıldan uzun süredir olmamıştı.

Çenesi sıkılaştı ve o sabah henüz tıraş olmadığını fark ettim, kısa kirli sakaldan oluşan koyu renkli bir post yüzünün alt kısmını gölgeliyor, uyumsuz bir şekilde dolgun, güzel şekilli ağzını vurguluyordu.

"Sana ipek giydirirdim," diye mırıldandı, diğerleri odanın başka yerlerinde konuşurken sadece benim duyabileceğim kadar alçak ve samimi bir sesle. "Teninle aynı dokuda. Seni gözlerinin renginde safirlerle ve saçların kadar yumuşak kaşmirlerle giydirirdim."

"Neden?" Boğazıma düğümlenen arzuyu temizledim. "Ne giydiğimi neden umursuyorsun ki?"

"Artık bu evi sen temsil ediyorsun ve bana ait olan hiçbir şeyi mükemmel bir şekilde sunulmadığı sürece kabul etmeyeceğim." Tanrım, soğuk ve sertti. Acaba doğmak yerine yaratılmış mıydı, fabrikadan çalınmış bir otomat mıydı diye delice düşündüm.

"Dedi şekilsiz yara izi olan adam," diye takıldım ve hemen ardından sözlerimden pişmanlık duydum çünkü haksız ve gerçek dışıydılar.

Sol alt yanağını kulaktan çeneye kadar ikiye bölen kötü, uzun süre iyileşmiş yara izi deriyi kızgın bir çizgi halinde büzüyordu, ancak bariz yakışıklılığının etkisini hiçbir şekilde azaltmıyordu.

Bir şekilde, bu onu güçlendirdi.

Ayrıca, ne onun ne de bir başkasının yaraları umurumda değildi. Herkesin kendi yaralarını taşıdığını çok iyi biliyordum, ister etin üzerinde görünür olsunlar ister olmasınlar, ister etin altında derinlere gömülü olsunlar.

Tiernan hafifçe kıpırdadı, onun fizikselliğiyle daha az uyumlu olan başka biri küçük bir geri tepmeyi gözden kaçırabilirdi. Ama ben fark ettim. Ve dikenli sözlerimin yerine ulaştığını biliyordum.

"Yaralı ya da değil, hayatından ben sorumluyum," diye hatırlattı bana, o güzel ağzını çirkin ve nefret dolu bir ifadeye büründürerek. "Tilda seni şehre götürdüğünde bunu unutma. Eğer ona çirkin bir şey söylediğini, ona ya da otoritesine herhangi bir şekilde saygısızlık ettiğini öğrenirsem, dün gece seni odana kilitlemenin çocuk oyuncağı olduğunu düşüneceksin."

"Kontrolü elinde tutmaya o kadar takıntılısın ki, biri senin bir şeyi aşırı telafi ettiğini düşünebilir," diye çıkıştım ona.

Ama o sadece duman kadar karanlık, uzun ve alçak bir kahkaha attı. "Oh, Bianca, istediğin zaman *bu* ifadenin yanlış olduğunu kanıtlamaktan mutluluk duyarım. Şimdilik benimle kazanma umudun olmayan oyunlar oynama. Tilda için iyi bir şey yaparsan sana o aptal madalyonu geri verebilirim."

* * *

TILDA MCTIERNAN kuzeni gibi bir şey değildi.

Örnek olarak, ona tam olarak bunu söylediğimde güldü.

New York'taki Bloomingdales mağazasında bizi takip eden mağaza çalışanının kollarındaki giysi yığınının üzerine bir elbise daha atarken, "Tiernan'ın işi pek kolay olmadı," diye itiraf etti. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Görevimi yerine getirerek Tilda'yı soyunma odalarının bulunduğu mağazanın arka tarafına kadar takip ettim. Ezra Brando'yu yeni oyuncaklar alması için FAO Schwarz'a götürmüştü, böylece Tilda ve ben benim için doğru kıyafetleri "acele etmeden" seçebilecektik. Önüme koyduğu ilk elbise, parıldayan istiridye ipeği ve *tüylerden* yapılmış, yere kadar uzanan bir elbiseydi.

"Bunu ne zaman giyeceğim?"

Gülümsedi ve elini havada salladı. "Oh, şu ve bu. Asla bilemezsin. Tiernan pek sosyal biri sayılmaz, ama bir toplantıda aileyi temsil etmen için çağrılabilirsin. Şükran Günü'nde, Noel Balosu'nda, Bryant'ın doğum günü partisinde ve benzerlerinde herkes bekleniyor."

"Peki bu gibi durumlarda tüy takmak kabul edilebilir mi?" Tüylerden biri burnumu gıdıklayıp hapşırmama neden olurken zayıf bir sesle sordum.

Tilda hafifçe güldü. "Kesinlikle. Güven bana, bu tür şeylerden anlarım. İçinde bir güvercin gibi görüneceksin. Masum ve güzel."

İsteksizliğim onun yorumunun ışığında buharlaştı. Aida öldüğüne göre artık bana "güvercin" ya da "güvercinimsi" diyecek kimse kalmamıştı ama kuş ve sembolizmi benim için her zaman çok şey ifade edecekti.

Babam bana bu lakabı ben dört yaşındayken takmıştı. Kırılğan ve masum olduğum için değil, ona huzur getirdiğim için güvercini olduğumu söylediğini hâlâ hatırlayabiliyorum.

Ben soyunma odasına girerken Tilda gevezelik etmeye devam etti.

"Tabii ki, Tiernan toplantılarımıza katılmaktan nefret ediyor ve sen de adamı gerçekten suçluyorum. Ailesi dışında hiçbir yakını onunla konuşmuyor bile ve onlar da... nasıl olduklarını herkes bilir."

"Bilmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

Tatlı ve güzel Tilda'yı, o anda daha çok beni esir almış gibi görünen gardiyan hakkında daha fazla bilgi almak için meraklandırmak kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Sunduğu sayısız gizemden herhangi birinin cevabını istiyordum. Belki onu daha iyi anlayabilirsem, gizeminden daha az etkilenebilirdim.

"Eh, bu aile içinde yaygın bir bilgi, bu yüzden artık aileden biri *olduğunuza göre* bunu sizden saklamak zorunda olduğumu sanmıyorum," diye düşündü.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim kaygan kumaşın içine girip kıvrımlarımdan aşağı yağmur suyu gibi kaydığını hissederken.

Nefes nefese kalan Tilda'ya küçük bir dönüş yapmak için odadan çıktım, eliyle ağzını kapattı, gözleri beni içine çekerken genişledi.

"Enfes," diye nefes aldı. "Kaç yaşındayım demiştin?"

"Söylemedim. On yedi yaşındayım."

"Ah, dikkatli olsan iyi olur, Tiernan ya da babası seni bu halinle bir nanosaniye içinde siyasi kazanç için evlendirir. Özellikle de bu elbiseyle."

"Henüz on sekiz yaşında bile değilim," diye tekrarladım, sıfır özerkliğe sahip bir on beşinci yüzyıl gelini gibi evlendirilme fikrinden dehşete düşerek.

Tilda omuz silkti. "New York Eyaleti'nde rıza yaşı on yedidir. Ayrıca, zenginler böyle yapar, sevgilim. Büyük parayla birlikte büyük manipülasyonlar da gelir. Seni kullanabilirlerse, kullanırlar." Gözleri kısıldı, derinliklerinde kurnaz bir zekâ parıldıyordu. "Tiernan seni nasıl keşfetti demiştin?"

"Ben yapmadım." Tiernan'ın kitabından bir sayfa aldım ve başka bir şey önermedim. "Sosyal toplantılara neden gitmediği hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Oh, o pek davet edilmez," diye beni temin etti. "O ailenin yüz karası, ki bu da bir şey ifade ediyor. Ağabeyleri tam anlamıyla psikopat ve benim naçizane fikrime göre, babaları onları dövmeye çalıştıktan sonra kalbi kalan tek kişi Tiernan."

"Onları dövdü mü?" Birinin Tiernan'a zarar verebileceği fikri karşısında açıkçası şok olmuş bir halde yineledim.

Onu ringde dövüşürken görmüştüm, eğitilmiş vücutunun güçlü zarafeti havada yaylanan bir silah gibiydi. Yine de Tiernan da bir zamanlar Brando gibi çocuktu, genç ve hassas, korunmaya muhtaçtı.

"Hikaye bu," diye mırıldandı bana bir bluz ve etek kombinasyonu uzatırken, belli ki gardırobumla meşguldü. "Yüzündeki yara izi? Onu ona babası vermiş."

Parmaklarım yanağıma doğru uçtu ve Tiernan'ın kızgın yara izinin kendi etimdeki izini takip etti.

Lane Constantine mükemmel biri değildi. Aida, Brando ve benden ayrı bir hayatı ve bir ailesi olan evli bir adamdı ama sadece bizi korumuştü. Sadece bizi sevdi. Ölümünden önceki haftalarda en sert olduğu zamanlarda bile babam kendi ihtiyaçlarından önce bizim ihtiyaçlarımızı karşılamıştı. Onun yemek masasındaki görüntüsü, yanağını benim açık yanağıma bastırılmış.

Mışıl mışıl uyurken, ödevimi kontrol ettikten sonra uykuya dalmış olan kimya ders kitabı gözümün önüne geldi.

Ben ona huzur getirdiysem, o da bana güvenlik getirdi. Babam hayatta olduğu sürece kimsenin bana zarar veremeyeceğini ya da en azından yapanın yanına kâr kalmayacağını biliyordum.

Görünüşe göre Tiernan evinde tam tersi duygularla büyümüştü.

"Bir kemer," diye devam etti beni tekrar soyunma odasına iterken. "Toka yanağını delmiş ve kulaktan ağza kadar kesmiş. Ben orada değildim ama kız kardeşi Sophia bana etindeki boşluktan dişlerinin görülebildiğini söyledi."

Bir ürperti omurlarımdan aşağı yapışkan bir fermuar gibi indi.

"Belli ki artık onu görmüyor," diye tahmin ettim ve bilinmeyen bir nedenle Tilda'nın bunu doğrulamasına ihtiyaç duydum.

Bir an bana baktı, dudakları sanki ekşi bir sırrın etrafındaymış gibi büzülmüştü. "Aslında onun için çalışıyor." Şok yüzümü parçalayıp ağzımı geniş bir "O" haline getirdiğinde, iç çekti. "Hayatınız boyunca istismara uğradığınızda, bildiğiniz tek şey bu oluyor. Bunu beklemeye, bunu hak ettiğine inanmaya başlıyorsun."

"Ama... Tiernan tanıdığım en kibirli, kendine en çok güvenen insanlardan biri," diye karşı çıktım, bu yeni bilgiyle başa çıkamıyordum.

"Mmm," dedi kuzeni, solgun bakışlarında hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Beni nazikçe soyunma odasına doğru biraz daha itip kapıyı yüzüme kapatırken sadece ona baktım. Alnımı ahşap kapıya bastırdım ve beni ele geçiren hastalık dalgasına karşı gözlerimi kapattım. Tiernan, daha gençti, siyah saçlarının arasında gümüş rengi yoktu, soluk yeşil gözlerinin yanında kırıksıklıklar yoktu, yüzü daha dolgun ve bacakları daha zayıftı, kendi babasından yediği dayakla kesilmişti. O andan önce nasıl biri olduğunu merak ettim. Bir zamanlar daha nazik, daha yumuşak, kalbini yeni insanlara açmaya istekli biri olup olmadığını.

Onu şu anda olduğundan daha az bir şey olarak hayal etmek neredeyse imkansızdı. Zalim, soğuk, kendi kibri, kalpsizliği ve zenginliğiyle neredeyse yüce.

Ama onun hakkındaki bu küçük gerçeği, birçok sırrının kilidindeki bu küçük anahtar bilmek beni Tiernan'a karşı tehlikeli bir şekilde yumuşattı.

Kendime rağmen onu zaten büyüleyici buluyordum.

Dayanamayacağım kadar çekici.

Onda herhangi bir insanlık izi görmeme gerek yoktu. Aslında, basit bir hikayenin beni bu kadar derinden etkilemiş olması beni neredeyse dehşete düşürüyordu.

Tilda için bir kıyafet daha denerken kendi kendime "O hâlâ bir canavar," diye mırıldandım, ama zihnimin arkasından gelen küçük bir ses "Canavarlar nereden geldiklerini anladığında o kadar da canavar değiller," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Bianca

Lion Court'un ürkütücü heybetinin ya da efendisinin gözümü korkutmasına izin vermeyi REDDETTİM. Böylece, Pazartesi sabahı, yeni okulumdaki ilk günüm için ayrılmak zorunda kalmadan saatler önce, güne başladım. Walcott bana Tiernan'ın dışarıda olduğunu söyledi, ben de Ezra'nın bana ilk savunma dersimi vermek üzere orada olup olmadığını görmek için merdivenlerden bodruma indim. Ama dersi veren Henrik'ti, kel kafası kendi antrenmanının teriyle boncuk boncuk olmuş, sürdüğü göz kalemi nemden lekelenmişti. Kolayca başladık, düzgün bir yumruk yapmayı ve küçük boyumdan ve gücümünden en iyi şekilde yararlanmak için kalçalarımı nasıl sıkacağımı öğrendik.

Daha sonra Walcott'u buldum ve Brando'nun epilepsi ilaçlarını ve ketojenik yemeklerini alması konusunda onunla konuştum. Görünüşe göre evde Patsy adında bir aşçı çalışıyordu; iri yarı, kızıl saçlı, gıdıları olan ve opera sanatçısı gibi gülen bir kadındı. Etsiz Pazartesi günlerini ve malzemelerini sürdürülebilir bir şekilde tedarik etmeyi kabul etti, hatta bu konuda heyecanlıydı. Walcott'a çatıya ya da güneydeki çimenliğe güneş panelleri eklemenin mümkün olup olmadığını sorduğumda o kadar hevesli değildi. İsteksizce bu konuyu araştırmayı kabul ettiğinde, yüzümde bir gülümseme belir-di ve bir yandan yanağına bir öpücük kondururken, diğer yandan da çevreyle ilgili tavsiyelerin yer aldığı katlanmış bir listeyi gevşek eline sıkıştırdım.

Walcott'un ofisinden ayrıldığımda içimde bir başarı hissi vardı.

Eğer bu mozole ev yakın gelecekte benim olacaksa, onu bir yuva haline getirecektim.

Brando'yu uyandırmak için ana salona giderken mutfaktan geçtiğimde beni bekleyen manzara karşısında irkildim.

Brando adada bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, yanında Demir Adam, kucağında tahta bir kaşıkla karıştırdığı kocaman bir kâse vardı.

"Anca!" diye bağırdı kahkahasının sonunda. Kolu genişçe açıldı, hala tahta kaşığı tutuyordu, böylece bir çeşit hamur

ve dolapların üzerine sıçradı. "Krep yapıyoruz."

Ona otomatik olarak gülümsedim ama gözlerimi bir elinde palet, diğerinde bir fincan kahve ile dağınık bir ocak başında duran Tiernan'dan ayıramadım. Bir iş toplantısına giderken ya da toplantıdan dönerken kahvaltıya zorlandığı belliydi çünkü vücudunun her güçlü santimini mükemmel bir şekilde sıyıran o pahalı siyah takımlardan birini giymişti. Elindeki görevden ödün vermek için takım elbise ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrarak siyah saç ve daha siyah dövmelemlerle kaplı kalın kordonlu ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Beynim bu zalim adamı böyle bir aile ortamında anlamlandırmaya çalıştı ve başarısız oldu. Brando'ya karşı her zaman iyi davranmıştı, kesinlikle bana olduğundan daha nazikti ama bu tamamen yeni bir durumdu. Dün Tilda'nın onun çocukken dövüldüğüne dair verdiği bilgiyle birleşince, onu o şekilde görmenin içimde bir şeyleri kilitli bir anahtar gibi açmasına engel olamadım. Hafifçe ürperdim, onu içime almaktan korkuyordum ama tam da bunun için kabaran arzuma engel olamıyordum.

Görünüşe göre mazoşistmişim.

Tiernan yüzünü buruşturarak, "Bana doğum günü olduğunu söyledi," diye itiraf etti. "Görünüşe göre, ona bir hediye almadığım için en azından bunu yapabildim."

Gözlerimi Brando'ya çevirdiğimde, onunkiler de sahte bir masumiyetle açılmıştı. Bana sırtıttı, sağ ön dişinin hala eksik olduğu büyük bir boşluğu gösteriyordu.

"Evet, öyleydi," diye utangaçça itiraf etti. "Dört ay önce."

"Brando," diye uyardım ama azarın hiçbir ağırlığı yoktu çünkü Tiernan'ın yüzünde beliren şok olmuş kızgınlık ifadesine gülüyordum. "Kesinlikle böyle yalan söylememelisin."

"Şey," diye gerekçelendirdi, "gerçekten krep istiyordum." Arkamda kahkahalar patladı.

Ben de kıkırdayarak omzumun üzerinden baktığımda Walcott ve Patsy'nin kapı aralığında neşelerini kontrol etmeye çalıştıklarını gördüm.

Tiernan kaşlarını çatarak onlara baktı, bu da beni daha çok güldürdü. Nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi ağrıyan karın kaslarıma bastırdım. "Aman Tanrım, bu çok iyi."

"Ona cazibesini böyle kullanmayı kimin öğrettiğinden hiç şüphem yok," diye homurdandı Tiernan kirli krep paletini göğsüme bastırırken,

beni onu almaya zorluyor.

Hamurun içindeki çikolata parçacıklarının erimiş kalıntıları yeni beyaz spor styenime bulaştı. Tiernan başparmağını pisliğe batırıp ağzına götürdüğünde kahaahalarım boğazımda düğümlendi ve bakışları benimkilere takılıp emmeye başladı.

Birdenbire en başta neyin komik olduğunu hatırlayamadım. Brando, "Gördün mü, Tiernan da krep seviyor," dedi.

Tiernan başparmağını sertçe emerken o peridot gözlerde karanlık bir zevk dolaşıyordu, dudaklar çok pembe ve dolgundu. İstemeden, meme ucumu emerken nasıl grnebileceklerini hayal ettim. Çok sert emse, çok sert ısırsa. Zevki bir yara gibi bırakırsa.

"Ben devralıyorum, Bay M-"

"Evet," diye araya girdi Patsy. "Lütfen yap."

"Onları benimle yapmak istemiyor musun?" Brando sordu, sesi tatlı, yüksek bir ilahiydi.

Tiernan başını sallamadan önce bir an duraksadı, çenesi gerildi. "Hayır Brandon, yapacak işlerim var."

İkimiz de küçük kardeşimin alt dudağının titremesini ve sonra onu sabit tutmak için ısırmasını izledik. "Tamam" diye fısıldarken gözleri kalan hamurun olduğu kaseye kaydı.

Kalbim onun için acıyordu.

Annesini ve babasını kaybetmişti ve bana sahip olmak ona yetmiyordu. Sosyal, sevgi dolu bir çocuktu. Özellikle de Aida'nın ölümünün ardından ikimiz de kendimizi başıboş, yalnız hissettiğimizde, bizi sevecek kimsenin kalmadığı basit gerçeğinden dolayı bağ kurmayı arzuluyordu.

"Sana yardım edebilirim, Brandy Boy," diye söz verdim ona, Tiernan'ın önüne geçip kardeşime doğru yürüdüm ve burnuna vurdum. "Fazladan ikolata parçaları bile koyacağım."

Brando başını salladı, umutsuzca hamuru karıştırmaya devam ederken bukleleri yüzünü örtüyordu. Arkamda, Tiernan'ın gittiğine dair tek işaret, elbise ayakkabılarının kayrak zemin üzerinde çıkardığı hızlı seslerdi. Kollarımı Brando'ya doladım, iki parmağımı boynundaki nabza doğru hafifçe kaydırdım, böylece atışları sayabiliyordum. Bu, Tiernan'a küçük bir çocuğu hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğum öfkeyi dağıtmaya yardımcı oldu çünkü krep için on beş dakika ayıramayacak kadar pislikti.

"Seni seviyorum," dedim saçlarına bir öpücük kondurmadan önce.

Kaseyi nazikçe ondan aldım ve daha fazla krep yapmak için döndüm. Walcott ve Patsy sessizce gelip bana yardım ettiler ve servis için tabakları hazırladılar.

Yani kimse Brando'yu izlemiyordu.

"O kadar da güzel kokmuyorlar," diye mırıldandı arkamdan biraz şaşkınca.

Tiernan'a o kadar öfkeliydim ki onu gerçekten duymadım, onun yerine koruyucumuza küfrettim.

Dikkatli olsaydım, bilirdim.

Garip ya da kötü bir şey koklamak Brando'nun uyarı semptomlarından biriydi.

Bir an sonra korkunç bir çarpışma ve mide bulandırıcı bir *gümbürtü duyuldu*.

Kalbim boğazımda dönüp durdum çünkü ne bulacağımı zaten biliyordum.

Brandon adadan arduvaz zemine düşmüştü, küçük bedeni çılgınca sarsılıyordu, yere çarpmaktan başı kanamaya başlamıştı bile. Çanak çömlek parçaları şarapnel parçaları gibi yüzükoyun yatan bedeninin etrafını sarmış, her yakalayışında bir parça yanağını kesiyordu.

Bir nanosaniye içinde dizlerimin üzerine çöktüm, saatimdeki zamanlayıcı kasıldığı her saniyeyi sayıyordu. Yavaşça onu yan tarafına yatırdım ve bir porselen parçasını fırçalayarak yolumdan çekerken kendimi yakaladım.

Tiernan görüş alanımda belirdi, yüzü Azrail'inki kadar acımasızdı. "Ne yapabilirim ki?"

Brando'nun başını yavaşça kalçalarımaya yasladım ve eğilerek düşüşünden kaynaklanan yarayı kontrol ettim. Sığ bir kesikti, baş yaralarında olduğu gibi ağır kanıyordu ama ölümcül değildi.

"Keskin parçaları ondan uzaklaştırın ki bir daha kendini kesmesin," diye emrettim.

Tiernan soğukkanlılıkla harekete geçti, cep telefonunu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, yerdeki parçaları topluyordu. Krep hamuru ve kan bin dolarlık takım elbisesinin pantolonunu lekelemişti ama etkilenmemiş görünüyordu. Patsy bana kafasına koymam için katlanmış bir havlu uzattı ama Brando çoktan hareketsizleşip ağırlaşmaya başlamıştı, nöbeti geçmişti. Başından akan kanı durdurmak için havluyu kullandım.

Bir olaydan sonra nihayet gözlerini açana kadar her zaman nefesimi tuttum, göz kapakları çırpınırken ve ayrılırken dudaklarımdan bir hıçkırıkla hava patladı.

Gözleri o kadar mavi, o kadar canlıydı ki, bana hayatta olduğunu ve iyi olacağını hatırlatmaya yardımcı oldu.

"B-Bianca?" diye geveledi halsizce, bakışları odaklanmamıştı.

"Sus, ben buradayım Brando," diye ona güvence verdim, solgun saçlarını alnından geriye doğru düzelttim. Ellerim kan içindeydi, onun ve avucumu kestiğim için benim ellerim de kan içindeydi ama umurumda değildi. "Nasıl hissediyorsun dostum?"

"Başım ağrıyor," diye gevelemeye devam etti ama gözleri keskinleşti ve doğrulamak için çabaladı.

Vücudunu bacaklarımın arasına alarak ona yardım ettim. Göğsüme yaslandı, birkaç derin nefes alırken bana doğru kıvrıldı. Nöbet geçirdikten sonra hastaneye gitmemiz gerekip gerekmediğini anlamak için her zaman nefes alıp almadığını, nabzını ve hareket kabiliyetini test ederdim.

"Hey," dedi Tiernan, önümüzde çömelerek. Bir parmağını Brando'nun yanağına sürmek için uzanmadan önce duraksadı. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu, evlat?"

Brando başını salladı, daha da yaklaşırken bir eliyle gömleğimi yumrukladı. Sonrasında hep uykulu ve muhtaç olurdu. Onu yatağına yatırdığımda muhtemelen saatlerce uyurdu.

"Zaman tuttum," diye açıkladım Tiernan'a. "Beş dakikanın altındaydı, ki bu tehlikeli bölge. Yürüyebildiği sürece evde kalmasında bir sakınca yok. Ben sadece bu kesik konusunda endişeliyim..."

"Özel doktorumu arayacağım," dedi hemen, telefonuna yönelmişti bile. "Ezra? Brandon ve Bianca'nın yukarı çıkmasına yardım et."

Ezra mutfağın köşesinde toplanmış olan ve bizi farklı derecelerde endişeyle izleyen grubun arasından çıktı. Brando'ya elini uzattı, o da sorgusuz sualsiz elini tuttu ve zayıf dizlerinin üzerinde kalkarak birkaç adım yürüdü. Nefret ettiği hastaneye gitmek zorunda olmadığını doğrulamak için omzunun üzerinden bana baktı ve ben de başımı sallayarak iç geçirdim.

Gülümsemesi titrekti ama oradaydı. Ayağa kalktığımda kollarını kaldırdı, böylece onu kucağıma alabildim. Gerçekten de çok büyümüştü ama travmadan sonra fiziksel temastan hoşlanıyordu.

Ezra beni odadan çıkarken takip etti ve merdivenlerden Brando'nun yatak odasına çıktı. Walcott çoktan yeni Örümcek Adam çarşaflarıyla yatağı düzeltmiş, komodinin üzerine bir bardak su koymuştu. Ben de sürünerek

Brando ile yattım, çünkü gitmeme izin vermedi. Ezra oyalanırken Walcott perdeleri kapattı.

Brando esnemeye başlamadan önce, "Ben iyiyim Ez," dedi. "Ama istersen kalabilirsin."

Elleri Brando'nun kafasından daha büyük olan dev adam duraksadı, sonra pencerenin yanındaki büyük sandalyeye oturdu.

"Anca," diye fısıldadı Brando, tüm bedenini benimkine çevirerek, ince bir bacağını kalçalarımın üzerinden geçirdi, parmaklarını saçlarımın ucuna geçirebilmek için kolunu göğüslerimin üzerine koydu.

"Buradayım," diye güvence verdim, gözyaşlarına boğulmak üzereydim ama o hâlâ uyanıkken pes etmemeye kararlıyım. "Endişelenmene gerek yok, gitmene izin vermeyeceğim."

"Söz mü?" Çoktan yarı uykuya dalmıştı ama hâlâ her an ortadan kaybolacakmışım gibi bana sarılıyordu.

Boğazımı yaktı, kalbim içimi kavuran bir kederle alev alev yandı. "Söz ver."

"Annem ve babam gitti. Belki sen de gidersin."

"Hayır, sensiz asla gitmem. Benimle kalacaksın" dedim ama bu sözler, yedi yıl önce onun minik, pembe ve çığlık atan bedenini ellerimde tuttuğum anda ettiğim bir yemindi. "Sadece sen ve ben varız, dostum."

"Belki Ezra da," diye mırıldandı, hızla sürüklendi, parmakları beni kavrayışını gevşetti. "Ve eğer isterlerse Walcott ve Henrik. Tiernan farklı biri."

"Farklı mı?" Kollarımdaki küçük çocuğun kocaman kalbini severek mırıldandım. Onun sürekli iyimserlik duygusu, herkesi sevmeye ve kabul etme konusundaki sonsuz yeteneği karşısında şaşkına dönmüştüm. Onun yanında kendimi çok yorgun ve güvensiz hissediyordum.

"O bizi seçti," dedi basitçe ve saniyeler sonra kollarımda kendinden geçmişti.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve gözyaşlarımın onun üzerine düşmesini gizledim. Zorlu nefes alışım, kırık kalbimin parçalarını göğsümde sarsıyordu. Kardeşime sarılmış, endişeyle doluyken kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Aida pek iyi bir anne olmamıştı ama evimizdeki varlığını sürdürüyordu, rahat olmasa da güvenli bir yerdi. Lane de iyi bir baba olamamıştı ama Tanrı gibiydi, ruhu hissedilir ve saygı duyulurdu, örnek alınması gereken biriydi.

Şimdi sadece biz vardık.

Tatlı Brando'm sadece ve sadece benim tarafımdan korunuyor ve destekleniyordu. Bu sorumluluğun baskısı, acı çekmeden nefes alamayana kadar ciğerlerimi demir bir yumrukla ezdi.

"Bianca."

Bu ses karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

Zihnimin yüzeyine ahlaksız düşünceleri çıkaran o günahkâr ses.

O anda, öfke vardı.

Burada bizi bildiğimiz her şeyden koparan bir adam vardı. Burada bizi evine almakta kendi amacı olan bir adam vardı. Bizi sevmeye niyeti olmayan bir adam.

Sizi bir insan olarak değil de bir araç olarak gören, sizi dövmeyen ya da ihmal etmeyen ama sizi öğrenmek için izleyen bir adamın himayesi altında olduğunuzu bilmek bir şekilde daha kötüydü.

Sırlarını öğrenmek için.

Onun için havamda değildim.

Brando'yla krep yapmayı reddederek onu incittikten sonra değil.

Küçük kardeşimi, çabalarım ne olursa olsun asla evimiz olmayacak bir evin zemininde kanlar içinde gördükten sonra değil.

"Bianca," dedi bu kez daha sert bir şekilde.

Bir el yorganın üzerinden bacağıma bastırdı ve beni hafifçe sıktı.

"Bana bak," diye emretti, kelimeler demirin üzerinde ipek gibiydi.

Brando'nun saçlarına doğru iç çektim, başımı kaldırıp zavallı bakıcımıza cesurca bakmadan önce gözyaşlarımı saç tellerine sildim.

Yüzünde kanımdaki öfke dalgasını durduran bir ifade vardı. Ağzını yumuşatıyor, kaşlarının arasındaki deriyi kırıştırıyor ve o ürkütücü yeşil gözlerin yosun gibi parlamasına neden oluyordu. Sert ve güçlü yüzüne hiç yakışmayan bir suçluluk ve şefkat ifadesiydi bu.

"Dr. Crown önümüzdeki kırk dakika içinde burada olacak. New York'tan Bishop's Landing'e geliyor. Tanıdığım en iyi doktor o. Brandon'ın durumu hakkında bize bir değerlendirme yapabilecek."

"Epilepsisi var ve grand mal nöbetler geçiriyor." Sesim tuhaf bir şekilde soluksuzdu, içimi kemiren keder yüzünden paramparça olmuştu. "İki yaşındayken teşhis konuldu."

"Bu durum hakkında fazla bilgim yok ama tedavi edilebileceği izlenimine kapılmıştım," diye girişimde bulundu.

"Eğer doğru doktorlara erişiminiz ve onlara ödeyecek paranız varsa. O zaman bile, türüne ve şiddetine bağlı olarak tedavi edilemez olabilir."

Tiernan başını salladı, bakışları Brando'ya sabitlenmişti. Çenesinin çalışmasını, dişlerinin gıcırdamasını izledim. Vücudundaki gerginliğe rağmen gözleri kardeşime bakarken çok yumuşaktı. Bu yumuşaklığı görmek istemiyordum. Bunu göze alamazdım.

Neden bir insan milyonlarca korkunç şekilde davranabilirken, iyi anlardan oluşan küçük bir koleksiyon onu kurtarılabilir gösterebiliyordu?

"Hiç böyle bir şey görmedim," diye sessizce itiraf etti. "Uzun zaman önce tanıdığım biri aşırı dozdan ölmüştü. Kriz geçirdiğini görmüştüm ama böyle bir şey değildi. O sadece bir çocuk."

Brando'yu daha yakın tuttum, elimi boynuna doladım, böylece parmaklarım onun sabit, güzel nabzının üzerinde durdu.

"Bunu sayısız kez gördüm ama asla kolaylaşmıyor. Çaresizlik... alışabileceğiniz bir şey değil," diye itiraf ettim.

"Evet. Böyle hissetmeye alışık değilim," diye itiraf etti, sanki acımasız milyarderin ayrıcalıklı hayatı boyunca hiç güçsüz hissetmemiş olması beni şaşırtacakmış gibi. "Ama bu... en hafif tabirle tatsızdı."

Sonra sessizlik oldu, çünkü Tiernan'a bu şekilde nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım, annemin cenazesinde bile, nazik olması gerekirken olmamıştı.

"Çocukları seviyorsun," diye tahmin yürüttüm.

Dudakları solgun bir çizgi halinde inceldi ama başını sertçe salladı, sanki orada olmak istemediğinin birden farkına varmış gibi Brando'nun yatağının kenarına sertçe oturdu.

"Dr. Crown onu dikmek ve kontrol etmek için burada olacak, ancak daha fazla test yapmamız gerekirse yapacağız."

"Pahalıdır," diye uyardım, çünkü yıllardır takıntılı bir şekilde araştırma yapıyordum ve yarım yamalak ilaçlardan daha fazlasını ödeyecek paramız olmasını diliyordum.

Keşke Aida babamın parasının bir kısmını iç çamaşırlarına ve güzel parfümlere harcamak yerine kötü günler için saklasaydı.

"Şanslısın ki iyi doktorlar tanıyorum ve onlara ödeme yapabilecek durumdayım," dedi üstün bir tavırla.

"Bunda ne var?" Bu zalim adamın benim yerime Brando'nun kurtarıcısı olmasına sinirlenerek talepte bulundum. Bu çok mantıksız ve çocukçaydı. Ben sadece

minnettar olmak, sadece kutsanmış hissetmek. Ancak Tiernan'ın bunu bizim için gözünü bile kırpmadan, hatta bizi o kadar da umursamadan yapabileceğini bilmek içimi burktu.

O yırtıcı gözleriyle beni inceledi, iyi yetiştirilmiş yüz hatlarında bir kral kibri vardı. Onu yumruklamak ve aynı ölçüde sarılmak istedim.

"Yakında bir balo var, seni orada sosyeteyle tanıştırmak istiyorum."

"Bu kadar mı?" Diğer ayakkabının düşmesini bekledikten sonra söyledim.

"İşte bu kadar."

Ona ters ters baktım, derisinin altını okumaya çalıştım ve başaramadım. Genelde iyi bir karakter yargıcıydım ama Tiernan her fırsatta beni şaşırtıyordu. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda onun gizemleri sağlıklı bir şekilde ilgimi çekiyordu.

"Tamam."

"Tamam."

"Bugün okula gitmeyeceğim," diye üsteledim, hâlâ huysuzlanıyordum çünkü çok nazik, çok makul davranıyordu ve bu başımın zonklamasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu. "Brando'yla kalacağım."

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Müdürü aradım bile. Yarın başlayacaksınız." Sonra ayağa kalktı, bir kez daha tüm iş ve soğuk tarafsızlığıyla. "Brando'nun hastalığını kaytarmak için bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim. Bu evde kalmaya devam etmek istiyorsan derslerinden pekiyi almanı ve örnek davranışlar sergilemeni bekliyorum."

"Beni kovarsan Brando'yu da yanımda götürürüm," diye hafifçe tehdit ettim ama korku göğsümü akü asidi gibi doyurdu.

Kapıdan çıkarken basitçe "Hayır, yapmayacaksın," dedi ve bu beni ilk tehdit edişi olmasa da kesinlikle en korkutucu olanıydı.

Brando'ya uzun süre sarıldım, her şeyi sorguladım -Tiernan bir kahraman mıydı yoksa bir kötü adam mı, bu ev bir kafes miydi yoksa bir yuva mı, hayatım daha başlamadan bitti mi yoksa yeni fırsatlarla mı doluydu- ta ki onun yanında huzursuz ve şaşkın bir uykuya dalana kadar. Rüyamda Azrail'in beni almaya geldiğini, ama bana ölüm yerine bir gül verdiğini gördüm ve uyandığımda biri Brando'nun başucuna yeni bir Hulk aksiyon figürü bırakmıştı.

Pahalı bir kâğıda hafif düzensiz bir yazıyla karalanmış bir not vardı.

Brando,

Sizce Hulk, Deadpool, Jessica Jones ve Captain Marvel'ın ortak noktası nedir?

Hayatın size dağıttığı kötü kartlara rağmen hepiniz büyük işler başarmaya aday inanılmaz bireylersiniz. Tıpkı en sevdiğiniz süper kahramanlar gibi büyük işler başaracağınızdan hiç şüphemiz yok. Zorluklar onları sadece daha güçlü ve bilge yaptı, tıpkı sizde de olacağı gibi.

Lion Court Beyefendileri'nden

O gece Henrik, Ezra ve Walcott, tüm malikanede televizyon bulunan tek oda olan tozlu ön salonu Brando için bir sinema salonuna dönüştürdüler ve bir Marvel filmi maratonu ilan ettiler.

Hâlâ halsiz olan ama Dr. Crown'un yaptığı kontrol ve dikişlerden sonra büyük ölçüde iyileşen Brando sevinçten havalara uçuyordu. Kadife kanepede oturup Ezra'nın iri gövdesine sokulurken onu hiç görmediğim kadar mutluydu, Walcott da diğer yanında, paylaştıkları patlamış mısırı tutuyordu. Henrik tek başına bir sandalyede oturuyordu ama sesi en çok çıkan oydu ve yorumlarıyla herkesi güldürüyordu.

Brando'nun ayaklarının dibinde yere oturdum çünkü gözlerimi dolduran yaşları görmemeleri için boşluğa ihtiyacım vardı. Böylece bunun Brando için yapılan en güzel şey olduğunu bilmeyeceklerdi.

Walcott bana patlamış mısır ikram etmek için eğildiğinde, kalın bir sesle, "Bunun için teşekkür ederim, harika bir fikirdi," diye fısıldadım.

"Patrona teşekkür etmelisin," diye yanıtladı omzumu sıkarak. "Bu onun işiydi."

Bir şey göğsümü tıkadı, kalbimin çok yavaş atmasına ve nefesimin çok sığ olmasına neden oldu. Gecenin geri kalanını Tiernan'ın yüzünü göstermesini, hatta belki bize katılmasını bekleyerek geçirdim.

Ama hiç yapmadı.

Onun yokluğuna minnettar olduğum kadar garip bir şekilde umutsuzluğa da kapılmışım. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Saatlerce tavana bakıp canavar olduğundan çok emin olduğum adamı düşündükten sonra nihayet uyuduğumda, rüyalarımın arasına kâbuslar sıkıştırılmıştı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bianca

TIERNAN, New York sokaklarındaki yoğun sabah trafiğinin içinden geçerken, bir eli rahatça direksiyona dayanmış, Patek Philippe saati soluk bahar ışığında parıldarken, "SQUIRMING'İ BIRAKIN," diye emretti.

Koltuğumda kıpırdanmayı bıraktım ama ekose üniforma eteği hala altındaki çıplak kalçalarımı kaşındırıyordu. Dizlerimin üzerinden aşağı çekmeye çalıştım ama gri ve yeşil kumaş uyluğumun ortasında kaldı. Tekrar kıpırdandığımda Tiernan'ın boşa kalan eli bacağımı sıkmak için uzandı.

"Yeter," diye emretti, o kadar sıkı sıkıyordu ki morluk bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Karanlık bir yanım öyle olmasını diledi.

Brando'yu şık üniformasıyla erkek okuluna bırakmıştık bile. Onu diğer çocuklara katılırken izlemek çok duygusaldı. Yeni, büyük ve yabancı bir şehirde tamamen yeni bir okul olmasına rağmen çok heyecanlıydı. Çocukların uyum yeteneğine hayranlık duyuyordum. Henüz on yedi yaşında olmama rağmen, her şeyin yeni olmasından, zengin aralarına girmiş bir sahtekâr olduğumu hemen anlayıp anlamayacaklarından dolayı gergindim.

"Dinle," dedi Tiernan sinirli bir iç çekişle. "İyi olacaksın. McTiernan'lar kimsenin önünde sinmez, hele de bir sürü toy gencin önünde."

"Ben bir gencim," diye hatırlattım ona. "Ve ben bir McTiernan değilim."

"Tüm niyet ve amaçlar için, artık öylesin," diye düzeltti, kırmızı ışıktaki bana bakarak. Aston Martin'in lüks iç mekanında o kadar gösterişli görünüyordu ki, gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak gibi saçma bir dürtü hissettim. "Başını dik tut Bianca. Seçkinler korkunun kokusunu alabiliyor."

"Sen bilirsin," diye mırıldandım, arabanın içinde manzara çok daha iyi olmasına rağmen camdan dışarı bakıyordum.

Dün esrarengiz adam hakkında ruhumda bir çatışma fırtınası kopmuştu ama kendimi onun ezici kötü niteliklerini hatırlamaya karar vermiştim

çok az iyi şeyler yerine. Annemin yasını zar zor tutmuş, benden mutlak itaat talep ederken aynı zamanda bana pislikmişim gibi davranmıştı ve Brando ile beni yanına alma niyeti biraz şaibeliydi. Ona güvenemezdin, onun yanındayken gardımı indirmemeliydim ve bir saniye bile tereddüt edemezdin, yoksa o pisliğin bundan faydalanacağını biliyordum.

Sonunda Sacred Heart'ın otoparkına girdiğimizde kıkırdadı. Burnumu cama dayadım ve devasa tuğla yapının tamamını görebilmek için kafamı uzattım. "Vay canına," diye nefes aldım, arazinin güzelliği ve ön merdivenlerde Prada kravatları, tiki ekoseleri ve pahalı ayakkabılarıyla dolaşan mükemmel öğrenciler karşısında şok o l m u ş t u m . "Bu sanki bir şey gibi

Gossip Girl'den fırlamış gibi."

Tiernan beni görmezden gelerek arkaya uzanıp yeni tasarım çantamı aldı ve kucağıma bıraktı. "Hadi git."

"Ne yani, ilk günümde bana şans dilemeyecek misin baba?" Kırpiklerimi kırıştırarak tatlı tatlı sordum.

Ağzı düzleşti ve eli yine bacağımı buldu, morartacak kadar sert sıktı. "Hayır. Sana kuralları hatırlatacağım. Benim hakkımda ya da evimizin özel meseleleri hakkında konuşmayacaksın. Dalga geçmeyeceksin. Derslerinden geçer not alacaksın yoksa seni SHA'dan alıp gettoda bir okula yerleştiririm. Anlaşıldı mı?"

"Kristal berraklığında," diye mırıldandım.

"Peki Bianca?" diye hem cinsel hem de tehditkâr bir şekilde mırıldandı. "Erkek yok."

"Kıskandın mı?" Acımasız bir gülümsemeyle yem attım.

"Ben kıskanç değilim. Yasal olarak sen benimsin ve benim olanı ne pahasına olursa olsun korurum. Ergen bir çocuğa vücudunun istediği gibi kullanamayacağı bir yer olduğunu hatırlatmak zorunda kalmamı istemezsin."

Ben daha kendimi hazırlayamadan bir ürperti kemiklerimi titretti ve Tiernan'ı onun sahipleniciliği karşısında duyduğum gülünç tahrikten haberdar etti. Gözlerinin neon yeşili parlamışını, sonra da kararışını izledim.

Tek görebildiğim o gözler, tek koklayabildiğim de dumanı ve günah kokusu olana kadar yakınımaya eğildi. "*Sana* hatırlatmamı da istemezsin."

"Reşit olmayan birini tehdit etmek mi?" Karşı koymaya çalıştım ama sesim nefes nefese çıkıyordu.

Bakışlarım onun yara izli ağzına kaydı. O dolgun dudakların benimkini yakaladığında nasıl hissedeceğini, yara izinin dokusunun dilimin altında nasıl bir his uyandıracığını merak ettim. Kalın bir şekilde yutkundum ve çok hızlı nefes alarak kendimi geri çektim.

Tiernan da arkasına yaslanırken o yavaş, zalim sırtışını takındı, gücün verdiği küstahlıkla. "Ezra seni üç buçukta alacak. İyi şanslar ufaklık, babanı gururlandır."

Çantamı alıp arabadan inerken ona parmağımı salladım ve kıkırdaması üzerine kapıyı çarparak çıktım.

Arkamı döndüğümde biri orada durmuş, kaşlarını çatmış Aston'a bakıyordu. Kesinlikle muhteşemdi. Sarı saçları ve mavi gözleri ona melek gibi bir görünüm veriyordu ama geniş omuzları ve kare çenesi onu tam bir Amerikan sporcusu gibi gösteriyordu.

Tiernan'la tanışmadan önce, bu adam tam da istediğimi düşündüğüm kişi olurdu. Bir Beyaz Atlı Prens.

Bunun yerine, kendimi kötü adam tarafından akıl almaz bir şekilde tahrik edilmiş buldum.

"Hey," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Araba fetişin falan mı var?"

Adam gözlerini kırıştırdı ve kaşları çatıldı, yerini içten bir gülümsemeye bırakarak güldü. "Hiç de değil. Külüstür bir Toyota kullanıyorum."

Okul üniformasına ve etrafımızdaki zengin öğrencilere bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Burslu çocuk," diye itiraf etti sevimli bir omuz silkmeye.

"Yeni çocuk," diye karşılık verdim ve elimi uzattım. "Bianca Belcante, tanıştığımıza memnun oldum."

"Belcante mi? Seni bırakanın Morelli olduğuna yemin edebilirdim," diye itiraf etti tedirgin bir kahkahayla.

"Tanrım, hayır!" Bu düşünceyle ürperdim. "New York'ta yeni olabilirim ama ben bile bunlardan birine *asla bulaşmayacak* kadar çok şey biliyorum."

"Yani seni bırakan erkek arkadaşın mıydı?" diye sordu sinsi bir gülümsemeyle.

"Hayır, benim, uh, benim koruyucum." Tiernan'ın benim için tam olarak ne olduğunu belirtmek zordu.

"Güzel. Ben Elias Constantine." Elimi sıkıca tuttu ve beni biraz daha yaklaştırdı, gözleri parlıyordu. "Sudan çıkmış bir balıkla tanışmak güzel."

"Constantine?" Yankıladım, kalbim duracak gibiydi. "Bishop's Landing Constantines'deki gibi mi?"

"Aynen öyle. Ama sizi uyarmalıyım, ben ailenin fakir tarafından geliyorum ve Caroline ile kesinlikle hiçbir ilişkim yok."

Bir Constantine.

Gerçek, ete kemiğe bürünmüş bir Konstantin.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, hemen tahmin edemediğime şaşırmıştım. Babamın ailesinden birinin klasik yakışıklılığına ve terbiyesine sahipti. Üniformasındaki yıpranmayı, sıradan spor ayakkabılarını ve eski kumaş sırt çantasını ancak yakından incelediğimde fark edebildim.

"Lane Constantine baban mıydı?" Üvey kardeşlerimden biriyle tanışıp tanışamayacağımı deli gibi merak ederek sordum.

"Hayır, hayır, fakir taraf, hatırladın mı?" Gülümsemesi hafifçe çarpıktı ve bu yüzden daha da çekiciydi. "Lütfen bana aileme kafayı takmış insanlardan biri olduğunu söyleme."

Öyleydim elbette. Hayatım boyunca babamın ailesini merak etmiştim. Bir keresinde babamı, en büyük oğlu Winston'la görüntülü sohbet üzerinden konuşurken yakalamış ve bizi tanıştırmaması için can atmıştım. Bishop's Landing'in Constantine'leriyle asla tanışamayacağımı anlamam için itiraf etmek istediğimden daha uzun yıllar geçmesi gerekti.

Her zaman saklanacağımı, uygun olduğunda ortaya çıkarılacağımı ve her zaman gizli kalacağımı anlamak için.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim, biraz yapmacık bir şekilde. "İlgilendiğim tek şey arkadaş edinmek."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Ders zili çalınca eski moda bir centilmen gibi bana kolunu uzattı. "İlk dersinize kadar size eşlik edebilir miyim?"

Kolumu onun koluna dolayarak ona gülümsedim. "Elbette, nazik efendim.

Önden buyurun."

* * *

ELIAS RESMEN tanıdığım en havalı, en nazik insanlardan biriydi. Beni futbol takımındaki çekici takım arkadaşlarıyla tanıştırdı ama en sevdiğim arkadaşı Gabriella'ydı çünkü çok neşeli ve tatlı bir kızdı. Öğle yemeğinden önceki son dersimden çıktığımda Elias odanın dışındaki dolaplara yaslanmış beni bekliyordu.

Gurme kafeteryada sıra beklerken beni okuldan sonra takılmaya davet etti.

Kararsızdım. Brando'nun ilk gününden sonra, dün yaşadığı olaydan sonra - tamamen iyileşmiş görünse de - onunla evde olmak istedim. Ama aynı zamanda bu teklifin sosyal bir fırsat olduğunun da farkındaydım. Elias daha önce hiç tanımadığım türden bir gençti. Kendinden neredeyse kibir derecesinde emindi, ama bunu güzel bir şekilde dengeleyen kendini küçümseyen bir mizahı vardı. Erkek arkadaşları görünüşüme ve nereden geldiğime dair birkaç eleştiride bulundular ama Elias birkaç etkilenmemiş bakışla buna bir son verdi. Sacred Heart dünyasına sunduğundan çok daha az basmakalıp bir sporcu olduğunu hissediyordum ve onu daha yakından tanımayı merak ediyordum, özellikle de babamın ailesiyle yıllardır sahip olduğum ilk bağlantı olduğu için. Vazgeçmek için fazla iyiydi.

Ezra'ya mesaj atarak sorun olup olmadığını sordum ve eve gitmek istediğimde hazır olacağına söz verdi. Brando'nun nasıl olduğunu sordum ve bana küçük kardeşimin yeni okulunun ne kadar harika olduğunu anlata anlata bitiremediğini söyledi.

"Erkek arkadaş mı?" Elias, ben telefonuma gülümserken çenesini sallayarak sordu.

Sanki bir erkek arkadaşım olması fikri saçmaymış gibi, muhtemelen biraz fazla yüksek sesle güldüm. "Hayır, küçük kardeşim. Onun da yeni okulundaki ilk günüydü. Sadece kontrol etmek istedim."

Gabriella ile caddede yürürken onaylayarak, "Çok şirin," dedi. "Ben de kız kardeşim Harlow ile çok yakınım."

Gabriella dramatik bir iç çekişle, "Tek çocuk," dedi. "Siz çok şanslısınız."

Metropolitan Sanat Müzesi'ne giderken kaldırım boyunca üç kişi arka arkaya yürürken ne Elias ne de ben bu duruma itiraz ettik. New York'a yeni taşındığımı söylediğimde hem Elias hem de Gabriella, gerçek bir New Yorklu olma yolunda beni başlatmak için yerel bir cazibe merkezini ziyaret etmemiz konusunda ısrar etmişlerdi.

Manhattan'ın yarısından fazlasına sahip olan bir babanın çocuğu olarak iki saat uzaklıktaki küçük bir kasabada doğduğumu bilmiyorlardı. Buna rağmen ya da belki de bu yüzden adaya hiç ayak basmadığımı da bilmiyorlardı.

Onlar sadece yeni kıza etrafı göstermeye hevesli iyi çocuklardı.

Onlara The Met'i ziyaret etme hayallerimden bahsettim ve şaşırmış görünseler de benimle gelmeyi kabul ettiler. Sanırım çoğu genç

Empire State Binası'nı ya da Beşinci Cadde'yi, belki Özgürlük Anıtı'nı ya da Central Park'ı görmek isterdi.

Ünlü galeriyi görmek için sabırsızlanıyordum. Babamın beni her zaman götürmeye söz verdiği yeri... Şimdi fark etsem de, boş bir vaatti bu.

"İtiraf etmeliyim ki," diye itiraf etti Elias, göz ucuyla beni değerlendiren bir bakış fırlatarak. "Arabana bakıyordum çünkü bir an için Leo Morelli tarafından bırakıldığını sandım."

"Leo Morelli?" diye sordum, içten, neredeyse gergin bir kahkaha boğazımda fokurdadı.

Keşke bunun ne kadar saçma bir iddia olduğunu bilseydi. Bir Morelli'nin bir Konstantin piçini alması inanılmayacak kadar Shakespeare'vari bir şeydi.

Bir omzunu silkti, dudaklarında şakacı bir sırıtış vardı. Elias'ın çarpıcı olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

"Işığın bir oyunu olmalı ya da belki de sadece aklımdaydı. Yakın zamanda aileye katıldı."

"Constantine ailesine mi?" Ses tonumu kontrol edemedim soluğum kesildi. Umarım iki aile arasındaki kan davası hakkında bu şekilde tepki vermemi gerektirecek kadar genel bir bilgim vardır. Gerçek şu ki, Morelliler hakkında küçük yaştan itibaren Lane Constantine'in kendisi tarafından bilgilendirilmiştim.

Başını sallarken yüzünde çelişkili bir ifade vardı, beresini aşağı çekerek kulaklarını soğuk rüzgârdan korudu. "Evet... Karmaşık bir hikâye ama Leo sonunda kuzenim Haley ile birlikte oldu."

"Bishop's Landing'in Canavarı kuzeninle evlendi," diye mırıldandım şok içinde.

Yıllar boyunca Constantine'ler hakkında yeterince araştırma yaptığım için Morelli ailesi hakkında da biraz bilgi sahibi olmuşum. En büyük oğul Lucian'ın Morelli Holding'i yönettiğini ve Leo'nun da kendi milyar dolarlık şirketiyle şehrin emlak piyasasında büyük bir varlık gösterdiğini biliyordum. Caroline'ın babamla yuva kurmadan önce aile reisi Bryant'la çıktığını ve rekabetin bu noktada başladığını biliyordum. Constantine'in altı (meşru) çocuğuna karşılık yedi Morelli çocuğu vardı ama her iki tarafın küçük kardeşleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Her iki ailenin de rakipler arası bir ilişkiyi onayladığını düşünemiyorum.

"Görünüşe göre, söyledikleri kadar kötü biri değilmiş," dedi Elias, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, yüzündeki tiksinti ifadesi aileye duyduğu saygıyı açıkça ortaya koyuyordu.

Ben de benzer bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım, çünkü müzeye giden son bloğu yürürken güldü ve yoldaşça bir tavırla kolunu omuzlarıma doladı. Pahalı bir kolonya gibi baharatlı ve zengin kokuyordu. "Bu konuda endişelenme. Çok iyi arkadaş olsak bile onunla tanışmak zorunda kalacağından şüpheliyim."

Ona sııttım, aile dinamiklerini çok fazla kurcalarsam kendimi ele verebileceğimin farkındaydım. "Bu da bir şeydir o zaman. Morelliler hakkında fazla bir şey bilmesem de beni korkutuyorlar."

"Öyle olmalı," diye onayladı Elias. "Çoğunlukla acımasız orospu çocuklarıdırılar."

Gabriella biraz kızarak, "Saint onları yeterince seviyor," dedi.

Elias ona dirseğiyle vurdu. "Evet, Aziz ne derse o olur, değil mi Gabs?"

"Kapa çeneni," diye ısrar etti ama zeytin rengi yanakları kızarmıştı. "O iyi bir adam."

"Saint kim?" Met'e çıkan geniş merdivenlerde durduğumuzda biraz dikkatim dağılmış bir halde sordum.

Fotoğraflarda olduğu gibi şahsen de muhteşemdi. Bir afiş özel bir Van Gogh sergisi olduğunu ilan ediyordu, ancak Picasso ve Matisse'i görme olasılığı beni daha çok heyecanlandırdı.

Gabriella utangaç bir ifadeyle, "Onunla daha sonra tanışırsın belki," dedi. "Muhtemelen beni alacak."

"Çok garip," diye mırıldandı Elias bana. "O sanki... *yaşlı*."

"O sadece otuz bir yaşında," diye karşı çıkarak küçük yumruğuyla ona vurdu. "Ve sen geçen yıl Evelyn Mathieson son sınıftayken onunla çıktın!"

Tiernan'dan bir yaş
büyük. Yani benim
gözümde yaşlı değil.

Merdivenlerden çıkıp bilet almak için sıraya girdiğimizde, "Babamla iş yapıyor," diye açıklamaya devam etti. "O, o bir aile dostu. İyi bir aile dostu."

Elias onun bariz aşkı karşısında gözlerini devirdi ama gülümsemesi sadece nazikti. "Yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun Gabs, sorun değil."

"Hey, sen bile onun seksi olduğunu söyledin!" diye itiraz etti.

Elias bir kalp atışından daha kısa bir süre hareketsiz kaldı, sonra kıkırdadı, sesi biraz zorlamaydı. Biletini almak için adım atarken gözlerimi kaçırdı ve cinselliğini saklayıp saklamadığını ya da böyle bir şey söylediği için utanıp utanmadığını merak ettim.

Tiernan'ın o sabah kahvaltıda bana uzattığı bir tomar yüz dolarlık banknottan biletimin parasını öderken telefonum cebimde vızıldadı.

Tiernan: *Neden evde değilsin?*

Gabriella ve Elias'ı merdivenlerden ikinci kata kadar takip ederken gözlerimi devirdim, parmaklarım uçuşuyordu.

Her saat başı seni kontrol etmem gerektiğinin farkında değildim. Arkadaşlarla dışarıdayım.

Hafif bir duraklama oldu.

Tiernan: *Çocuklar mı?*

Evet. Tüm Sacred Heart futbol takımı. Beni onlarla oynamaya davet ettiler... ;)

Telefonu çantama geri koyarken kendime güldüm ve Elias ile Gabriella'ya doğru zıplayarak kollarımı ikisinin kollarının arasından geçirdim.

"Önce neyi görmek istiyorsun?" Elias sordu. "Aile yıllar önce bir Picasso bağışladı. Sanırım hemen şu köşede. Picasso'yu sever misin?"

Kalbim durdu.

Picasso mu?

Babam her zaman sanat koleksiyonundan bahsederdi. İlk olarak zengin insanların pahalı sanat eserleri olduğu için biriktirmeye başladığı bir şeydi, ancak bu konuda bir tutku bulacak kadar büyüdüğümde, sevdiğim resimleri almaya başladı. Her zaman bir gün benim olacaklarını söylerdi.

Bunun yerine, açıklanamaz bir kazada öldü ve Aida'ya, Brando'ya ve bana toplamda hiçbir şey bırakmadı.

"Evet, Picasso'yu severim," diye fısıldadım ve Elias'ın soğuk ışık ve sıcak, parlak renkli resimlerle dolu büyük beyaz bir odaya girene kadar bizi koridorlarda körlemesine yönlendirmesine izin verdim.

Gözlerim hemen ona takıldı.

Babamın ölmeden sadece birkaç ay önce on ikinci yaş günüm için aldığı tablo.

Güvercinli Çocuk, Picasso'nun erken dönem Mavi Sahne tablolarından biriydi ve mavi elbiseli bir genç kızı göğsüne bir güvercin koyarken tasvir ediyordu. Babam dedi ki

Constantine Yerleşkesi'ndeki ofisine asardı, böylece Teksas'ta uzakta olsam bile her zaman onunla birlikte olurum.

Ayaklarım beni beynimin bilinçli yönlendirmesi olmadan resme götürdü, Gabriella ve Elias arkamdan geliyordu.

Süslü çerçevenin altında küçük altın bir plakette "Lane Constantine tarafından bağışlanmıştır" yazıyordu.

Parmaklarımı soğuk metale doğru kaldırdığımda sanki ismine dokunmak beni kısa bir anlığına ona bağlayacakmış gibi parmaklarım seğirdi.

"En sevdiğin o mu?" Elias saçımın bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirerek sordu. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

Sarsılarak uzaklaştım, elim yanıma düştü, nefesim ciğerlerimde kısaldı. "Evet, öyle de diyebilirsin. Babam bana güvercinim derdi."

"Bu gerçekten çok tatlı." Gabriella bir adım daha yaklaştı ve sempatiyle omzumu sıktı. "Sende de böyle bir enerji var."

Üzerimi kaplayan melankoliden kurtulmaya çalışarak sııttım. "Sadece beni kızdırana kadar."

Gülüştüler, telefonumla tablonun fotoğrafını çektiğim bir an için dikkatleri dağıldı. Çalınan madalyonum kadar beni babama bağlayan tabloya bakarak saatlerce orada durabilirdim ama yeni arkadaşlarım yollarına devam etmek istiyordu. İkisinin de sanatı pek önemsemediği belliydi ama müzede dolaşırken benimle dalga geçtiler.

Çantamdaki telefonum çaldı ama saatin geri kalanında onu görmezden geldim.

Tiernan benim koruyucum olabilirdi ama lanet olası bekçim değildi.

Galeriyi geride bırakıp Ekim sonu akşamının buz gibi soğuğuna adım attığımızda, nihayet telefonumu çıkardım ve orada bulunan beş bildirimi okudum.

Tiernan: Beni eğlendirmiyorsun. Kiminle birliktesin?

Tiernan: Bianca Belcante, önümüzdeki beş dakika içinde cevap vermezseniz cezalandırılacaksınız.

Tiernan: Görüyorum ki bugün özellikle çocuksu hissediyorsun. İyiyim. Telefonunda takip özelliğini etkinleştirdim. Ezra 30 dakika içinde Met'te olacak. Eğer uygunsuz biriyle birlikte olursan, cezan daha da artacak. Ve Bianca? Neler yapabileceğimi test etmek istemezsin.

Tiernan: Bu kadar. Ezra artık senin için gelmiyor. Ben geliyorum. Yirmi dakika içinde Met'in önünde ol.

"Yoksa..." ifadesini yazmasına gerek yoktu çünkü mesajda bile ses tonundan bu anlaşıyordu.

Elias yüzümü buruşturmama baktı ve acıyarak yüzünü buruşturdu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim dürüstçe, içimde bir kasırga gibi esen öfke Tiernan hakkında beslediğim tüm olumlu düşünceleri emdi. "Vasim sahiplenici, aşırı korumacı, otoriter bir *pislik*."

Gabriella güldü. "Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Ona gülümsedim ama dudaklarımın uçları kızgınlıktan ezilmişti. Tiernan kim olduğunu sanıyordu? Sadece on yedi yaşında olabilirdim ama yıllardır bağımsızdım. Aida beni hiç kontrol etmedi. Aksine, ben *onu* ve Brando'yu kontrol ettim. Sorumluydum, bir gencin bedeninde altmış yaşında bir ruh. Hiç uyuşturucu kullanmamış, tek bir yudum içki içmemiş, hatta Quinn Masters'ın soyunma odasındaki olayda beni zorlamasını saymazsanız bir erkekle öpüşmemiştim.

Tiernan'ın bana bebeklik yapmasına ihtiyacım yoktu. Ben *de istemedim*.

Orada durup düşüncelere dalarken derimin altındaki tüm elektriksel tahriş daha da arttı. Alfa-erkek saçmalıklarıyla mükemmel bir öğleden sonrayı mahvetmişti ve ben de *onunkini mahvetmek* istiyordum.

Zihnimde bir fikir kristalleşti ve yüzümü yavaş, hınzır bir sırıtış kapladı.

"Hey, hemen evde olmanız gerekiyor mu?" Sırt çantamı karıştırıp Tiernan'ın o sabah bana verdiği bir tomar yüzlüğü sayarken yeni arkadaşlarıma sordum. "Bir süredir yapmak istediğim bir şey var..."

* * *

ACIDI.

Acıdan kaçmanın bir yolu yoktu. Vücudun herhangi bir yerindeki dövme mutlaka acı verirdi ama bileğin narin derisine kazınmış bir dövme özellikle acı vericiydi. Varlığımın en derin, en karanlık kıvrımlarında yuvalanmış küçük bir parçam, dişlerimi sıkan acıdan, tüm sinirlerim dans edene kadar içimde zigzaglar çizen vızıltıdan hoşlanmış olabilirdi, ama onu görmezden gelmekte ustalaşmıştım.

Elias ve Gabriella dayanışma içinde yanıma oturdular, sıradan okul dedikoduları ve yaklaşan Lane Constantine Anma Balosu hakkında sohbet ettiler.

Yeşil boyalı sahte saçlı bir adam titreşimli dövme tabancasıyla bileğime eğildi.

Reşit değildim ama Tiernan bana iki bin dolarlık banknot vermişti ve ben de bunları Yukarı Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinde dövme dükkânı olan adamı beni dövmeye ikna etmek için kullanmıştım. Telefonumu da kapatmıştım, böylece Tiernan denen pislik beni bulamayacaktı.

Constantine'lerin gelecek ay Met'te Lane'in ölüm yıldönümü için düzenleyecekleri balodan bahsederken Elias'a "Aslında benim de gitmem gerekiyor," diye itiraf ettim.

Gözlerini kırptırdı.

"Öyle misin?" "Evet."

Ben acıya karşı dişlerimi sıkarken o ve Gabriella birbirlerine baktılar. Adamın işi bitmek üzereymiş gibi görünüyordu ama ön kolumun tamamı acıdan yanıyordu. Saç çizgimin kenarından kulağımın kabuğuna doğru bir ter damlası damladı.

"Nasıl davet edildin? Elitist görünmek istemem ama bu şehirdeki en ünlü etkinliklerden biri. Burada yeni olduğunuzu sanıyordum?"

"Öyleyim ama McTiernan ailesiyle kalıyorum," diye açıkladım. "Durumları oldukça iyi."

Elias kaşlarını çattı, anılarında bir şeyler ararken gözleri odaklanmamıştı. "McTiernans, onları kesinlikle duymuştum. Caroline Teyze'ye ya da anneme sormam gerekecek. Kim olduklarını hatırlayamamam beni rahatsız edecek."

Omuz silktim. "Ailen için kim olurlarsa olsunlar, ben bir hiçim."

"Hiçbir şey değil," dedi Gabriella nazıkçe, boştaki elimi sıkarak. "'Doğru' çevrelerde yeterince zaman geçirirsen, çoğu insanın senden bir şeyler koparmaya çalıştığını fark edersin. Soyadlarımızı umursamayan biriyle tanışmak çok ferahlatıcı."

Ona göz kırptığımda güldü ve ekledi: "Adım Gabriella Zappa. Babam Enea Zappa, Zappa Shipping International'ın başkanı."

Omuz silktim çünkü Enea Zappa'nın ya da şirketinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar güldü, başını geriye atarken kalın kahverengi saçları beline dolandı. "Gördün mü? Hiçbir fikrin yok ve bu harika bir şey."

"Öyle," diye kabul etti Elias. "SHA'ya başladığımda herkes soyadımı öğrenir öğrenmez benimle arkadaş olmaya çalıştı. Bunu anlamaları biraz zaman aldı."

"Caroline'a karşı hiçbir çekiciliğim olmadığını fark ettim."

"Fakir olduğun için mi?" Çok acı çektiğim için nazik olmayı unutarak sordum.

Bir omzunu silkti, çenesini gerginleştiren daha derin bir öfkenin üzerine ince bir can sıkıntısı kaplaması geldi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Dövmeci çekilip yeni mürekkebindeki kanı nazikçe silerken usulca "Bu berbat bir şey," dedim. "Kendi ailen tarafından dışlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Elias'ın gözleri Lane'inkilere çok benziyordu, yaz ortası gökyüzünün o saf, lekesiz mavisi, benim için sıcaklıkla ve eski, bayat acıyla doluydu. "Teşekkür ederim. Bazen uyum sağlamak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum ama hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum. Gerçekten değişmeyecek."

Gabriella havayı yumuşatmak için, "Özellikle de kuzenin düşmanla domuz eti yerken," diye takıldı.

Elias onu taburesinden iterek kakhahalara boğulmamıza neden oldu.

"Bitti," diye homurdandı dövme sanatçısı Harlan. "Senin için sarmadan önce bir göz at."

Mizahım ciğerlerimde dondu, küçük buz parçacıkları yumuşak dokuyu parçaladı, bu yüzden nefes almakta zorlandım.

Küçük, mükemmel biçimli bir güvercin uçuşunun ortasında kanatlarını bilek kemiklerimin arasına açtı. Picasso'nun güvercininin göz kamaştırıcı bir kopyasıydı, babamın bana taktığı lakapta bahsettiği güvercinin aynısıydı.

Tiernan madalyonumu çalmış olabilir. Beni topuğunun altında ezmeye çalışabilir.

Ama anılarımı benden alamazdı.

Beni kesip kanımı kurutmadıkça Lane Constantine'in kanını ve sevgisini bedenimden alamazdı.

"Git kendini becer," diye mırıldandım güvercine bakarken.

Babamı ya da o hayattayken kim olduğumu, onun kızı olduğumu asla unutmayacağımdan emin olmak için bir dövmeye ihtiyacım yoktu, sadece gölgelerde olsa bile.

Ama yardımı
oldu. Çok
yardımı oldu.

Çünkü sanatın amacı, insan kalbinden kaynaklanan ve basit kelimelere tercüme edilemeyecek kadar muazzam olan sayısız duyguyu dile getirmek değilse neydi?

"Çok güzel," dedi Gabriella, koyu renk başını ışığıma dayayıp tasarıma bakmak için öne doğru eğilerek. "Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, kalbim boğazımda düğümleniyordu.

"Bir bakayım," diye mırıldandı Elias, elimi nazıkçe tutarak bakması için uzattı. Kaba uçlu başparmağı tahriş olmuş derinin altını yumuşattı, bakmak için eğilirken nefesi bana karşı sıcaktı.

Bizi böyle buldu.

Genç bir çocuk elime bir hayranlık öpücüğü vermek istercesine eğildi.

Daracık dükkânın kapısının üzerindeki zil, içeri biri girerken tıngırdadı. Yarım duvarın ardındaki koridordan gelenin kim olduğunu göremedim ama havanın eski bir gazoz kutusu gibi düzleşmesinden, kakofonik parazitten sonraki ölü hava boşluğundan bir şekilde anlayabildim.

Bir şekilde Tiernan beni bulmuştu.

Vücudumun her zerresi durdu, saf ve taze bir dehşet içinde asılı kaldı.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Pahalı ayakkabıların sesi kısa koridorda ölçülü adımlarla ilerliyordu.

Nefesimi tuttum, kanım iki kulağımda da Bishop's Landing'e karşı dalgalar gibi kükrüyordu.

Köşeyi döndüğünde Tiernan'ın buzul yeşili gözleri karşısında donakaldım.

Karanlık varlığıyla tüm kapı aralığını dolduruyor, geniş omuzları duvarların iki kenarını öpüyordu. Siyah bir takım elbise ve altında koyu, neredeyse siyah-kırmızı bir gömlek, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bileklerinde göz kırpan elmas kol düğmeleri ile, ücret almaya gelmiş bir şehir azrailine benziyordu. Kapının gölgesi, doğal olmayan bir şekilde soluk yeşil gözlerinin parıltısı dışında onu neredeyse tamamen gölgede bırakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Gabriella. Yanımda titriyordu.

Ya da, tahmin ettim, ben de olabilirdim.

"Bianca." Sesim düşmüş bir çapa gibiydi; ağır, inatçı.

Aynı anda hem muhteşem hem de dehşet verici görüntüsü karşısında yutkundum.

"Tiernan," diye karşılık vermeyi başardım ama kelimenin anlamı sinirden açığa çıkmıştı.

"Gidiyoruz," dedi, bir milim bile kıpırdamadan ama bir şekilde beni sıkıştırarak. "Şimdi."

Hiç düşünmeden sandalyeden kalktım. Gabriella arkamda hafifçe büzüldü ama Elias elimi bırakmakta isteksizdi. Bir dayanışma gösterisi olarak yanıma gelmek istedi ama başımı hafifçe sallayarak onu durdurdum.

"Benimle arabada buluşmak için yirmi saniyen var." Sesi sessizdi ve bu yüzden daha da uğursuzdu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, onu tersledim, parçalanmış özerkliğimin bir kısmını geri kazanmaya çalıştım, ama sesi aramızdaki boşlukta kırbaçlandı ve bana acı verici bir şekilde çarptı. "Tek kelime etme."

Sonra, benzer şekilde hareketsiz duran, belki de korkmuş ve bunu gizlemeye çalışan dövmeceye döndü. "Ödemeyi yaptı mı?" Sahte bıyıklı başını hızla salladı. Tiernan cebinden bir para klipsi çıkardı, çok fazla sayıda banknot çıkardı ve ayaklarının dibine fırlattı. "Şimdi aldı. Bianca, on saniye."

Talebe karşı koyamadan hareket ettim. Kendimi korumaya yönelik küçük bir içgüdü beni köşeye doğru itti, Tiernan çoktan köşeyi aşmış, koridordan geçerek karanlık New York gecesine doğru ilerliyordu.

"Onun için üzgünüm," dedim omzumun üzerinden arkadaşlarıma yüzümü buruşturarak. "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Hey!" Elias seslendi, gözleri kısılmıştı, çenesi titriyordu. Benim için endişelenip endişelenmediğini merak ettim ve muhtemelen tanıdığım en iyi çocuk olduğuna karar verdim. Bir Constantine olması hoşuma gitmişti, ailemle ilgili hiç bilmediğim bir izlenim bırakmıştı. "Eve döndüğünde bana mesaj at. Kızgın görünüyor." Tereddüt etti, gözleri omzumun üzerinden camın arkasındaki Tiernan'a takılmıştı. "Onun kim olduğunu söylemiştin?"

On saniyelik süreyi kaçırmamak için hızımı artırırken "Tiernan," diye seslendim. "Tiernan McTiernan."

Biraz daha bekleseydim belki Elias'ın yüzündeki dehşet ifadesini görebilirdim. Belki onu sorgulardım ya da o bildiklerini anlatırdı.

Ama ben yapmadım.

Bunun yerine, koridordan aŖağıya doğru koştum ve pis dövme salonunun kapısından gecenin dondurucu soğuğuna çıktım, sonra Tiernan'ın siyah Aston Martin'inin kapısını açmadan önce bir saniyeliğine nefesimi tuttum ve isteyerek öfkeli bir canavarla aynı kafese girdim.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Tek kelime etmedi.

Bianca

Kendimi savunmak için bir şey söylememe de izin vermedi.

Ağzımı açtığımda, iri, dövmele ellerinden birini kalçamın üzerine koyarak beni susturdu, o kadar sert sıkıyordu ki bu sefer bir çürük bırakacağından emindim.

Lion Court'a geldiğimizde saat daha yedi buçuk olmasına ve Brando'nun hâlâ uyanık olması gerekmesine rağmen karanlık ve sessizdi. Tiernan'ın peşinden mağarayı andıran sessiz giriş holüne, oradan da evin sol tarafındaki küçük cam solaryuma girerken bunu sorgulamadım. Hava nemli ve kapalıydı, içeriyi dolduran sub-tropikal bitkilerden gelen yeşil ve topraksı bir koku vardı.

"Burada ne işimiz var?" Kelimeler fısıltı halinde olsa da söyleyecek cesareti kendimde buldum.

Tiernan, yeşil mermerle kaplanmış küçük bir havuzun bulunduğu cam odanın arka tarafına doğru ilerlerken cevap vermedi, Zeus'un kollarına yakalanmış bir su perisi gibi görünen yontulmuş bir çeşmeden sessizce şırıldıyordu. Kızın kurtulmak için mücadele mi ettiğini yoksa çıplak göğüslü tanrının kollarında tutkuyla mı kıvrandığını anlamak zordu ve bu manzara içimde rahatsız edici bir enerji yarattı.

Keskin bir *çatırtı* dikkatimi tekrar göletin yanında, bambu çalılığının yanında duran Tiernan'a çekti. İnce, güçlü bir dal seçmiş ve onu ikiye ayırmıştı. Kalbim boğazımda atarken, dalın esnekliğini test edişini, ardından birkaç kez havada ısıklık çalmasını, güçlü ve emin vuruşlarını izledim.

Dizlerim yumuşadı.

Bana döndüğünde, cam ve demir tavandan sızan ayın bulanık karanlığında yüz ifadesini okuyamadım.

"İtaat hakkında ne demiştin Bianca?" Sağ yumruğunda bambu sapıyla bana doğru ilerlerken sözleri gölgelerden daha karanlıktı.

Konuşmaya çalıştım ama göğsümde sözcüklere güç verecek hava yoktu. İçime çektiğim nefes titrekti ama yumruklarımı yanımda sıktım ve çenemi havaya kaldırdım. "Gizli ve kadın düşmanı bir şey mi?"

Sanki beni inceliyormuş gibi benden birkaç adım ötede durakladı. Bir an sonra bambu geri çekildi ve çıplak avucuna beni ürküten acımasız bir *şaplakla* indi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Tekrar deneyelim, olur mu? İtaat hakkında ne demiştin?"

"Brando'yla beni evinize almanızın karşılığı olarak bunu talep ettiğinizi," dedim inatla.

Tiernan öne doğru büyük bir adım attı, ta ki ay ışığı doğrudan yüzünün üzerine düşene kadar, çapraz bir gümüş çizgi yara izini yakaladı ve onu beyazlattı. Çenesinin yapısında, ağzının gergin çizgisinde öfke vardı ama aynı zamanda o solgun bakışlarda karanlık ve gizlenen bir şey, korkumdan bir tür sapkınca zevk alan bir şey vardı.

İçimi bir sis bulutu gibi bir ürperti kapladı.

"Ben bu evin efendisiyim. Ben *senin efendinim*," diye acımasızca hatırlattı, bambusuz eli uzanıp saçlarımdan tuttu ve acıyla geri çekti, böylece hırıltılı yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Kurallarımı çiğnersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım Bianca. Sana karşı nazik ve sabırlıydım. Her şeyi oluruna bıraktım. Sivri dilin, madalyonunu bana vermekteki isteksizliğin, en basit emirlere bile uymaktaki isteksizliğin. Yas tutuyor, diye düşündüm kendi kendime. Bu bir alışma süreci." Durakladı ve küçük bir an için ona karşı kaba davranıp davranmadığımı, Brando'yu ve beni her ne sebeple olursa olsun yanına aldığı için ona biraz nezaket ve saygı borçlu olup olmadığımı merak *ettim*. "Ama artık değil. İtaatsizliği hafife alan bir adam olmadığımı öğreneceksin."

O kadar ani geri adım attı ki dengemi kaybedip sendeledim. Bana yardım etmek yerine, karanlıkta parlayan küçük bir alay ile izledi, dişleri beyaz ve iki sıra cilalı bıçak gibi keskin.

"Gölete git," diye yumuşak bir sesle emretti, ancak kelimeler solaryumda yankılanıyor, yapraklar ve ağaçlar tarafından bana geri fısıldanıyor gibiydi.

Tereddüt ettim, kalbim güm güm atıyor ve boğazımda öyle bir şişiyordu ki boğulacağımı sandım. Tek yapması gereken bambu düğmeye dokunmaktı.

Beni ileriye doğru teşvik etmek için avuç içi.

Mermer dudağa ulaştığımda, "Eğil ve kendini destekle" dedi.

Ellerimi soğuk taşın üzerine koyduğumda titriyordum, parmaklarım kenardan kıvrılıp geleceğini bildiğim şeye destek oluyordu.

Tiernan arkama geçti ve eteğimin kısa paçası yüzünden açıkta kalmaya çok yakın olan popomu inceledi. Ayaklarımı daha geniş açtığında nefesim kesildi, sıçradım. Bir an için eteğimi yukarı kaldırıp pamuklu külotumun ince ve dolgun kısmını ortaya çıkaracak mı diye merak ettim.

Korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti, otların arasındaki bir yılan gibi yılan gibi içimden geçti.

Bunun yerine, ağır bir avuç içi sırtımın küçük kısmına düştü ve sıkıca bastırdı.

"Daha önce hiç şaplak yedin mi, küçük şey? Bunun acısı, ben durduktan sonra uzun süre sana benim olduğunu ve bu nedenle bana her konuda itaat etmen gerektiğini hatırlatacak. Sana beş kez mesaj attım ama cevap alamadım. Aslında bir çocukla birlikteydin ve izin istemeden bileğine kalıcı olarak saçma bir tasarım yaptırdın. Bunu yapmak için de *benim* paramı kullandın. Bence bu yirmi kırbacı hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermedim, ama sessizliğime karanlık bir kahkaha attı, sırtımdaki başparmağı eteğimin kenarının hemen altından, popomun üstündeki hafif terli tene doğru ilerledi.

"Ağlayabilirsin," diye mırıldandı sonradan, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. "Ama yirminci darbe inene kadar pozisyonunu bozmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye bağırdım, sağ bacağım titreyerek zıplıyordu ve Tiernan elini sırtıma daha sert bir şekilde bastırarak bunu çabucak bastırdı.

Hâlâ ses tonumdan dolayı beni azarlamasını beklerken, ben kendimi toparlayamadan darbe indi. Bir hava ıslığı, ardından ince uzuv eteğimle kaplı arkamla buluştuğunda boğuk bir çatırtı. Kumaş oldukça kalındı ama hiçbir şey kalçalarımı sıvı bir ateş ipi gibi kesen keskin acıyı dindiremezdi.

Bağırdım, parmaklarım havuzun kenarına öyle bir gerildi ki tırnağım çatladı.

"Bir," diye ısırdı Tiernan.

Ciğerlerimdeki oksijenin bir şekilde kığımındaki alevleri söndüreceğini umarak derin bir nefes çektim.

Öyle bir şansımız yok.

Çatlak.

"İki."

Çatlak. Çatlak. Çatlak.

"Üç. Dört. Beş."

Göğsümde bir feryat yükseldi ve bir sonraki tokat darbesinde ağzımdan sızdı. Acı giderek her yere yayılıyordu, burun deliklerimi işgal ediyor, kulaklarımı tıkıyor, boğazıma yerleşiyordu, ta ki her yerim acıyana, tek bir acı atomuna dönüşene kadar.

Altı, yedi, sekiz, dokuz, o kadar hızlı bir şekilde arka arkaya ağıladığımı ya da ne zaman başladığımı fark etmedim ta ki bulanık gözlerimden berrak gölete düşen damlacıkları fark edene kadar.

Onuncu vuruşta her şey oldu.

Bu.

Vücudumun kimyasındaki garip bir simya, o acımasızca ısırın bambu kamışın her kırba c ı n ı kemiklerimin derinliklerine kadar ulaşan ve ısınan bir şeye dönüştürdü.

Sıvı.

Kaslarım yavaşça gevşedi, sıcak ve ağrıyordu, korumak yerine özlem duyuyordu. Farkında olmadan, Tiernan'ın elinin baskısı altında sırtımı daha da dikleştirdim, serin hava alev alev yanan kığımın altını gıdıklıyor, acıdan başka bir şeyle dişlerimi sıkmama neden olacak kadar lezzetli bir zıtlık yaratıyordu.

On bir.

On iki.

Bir inilti içimde bir deprem gibi gürledi, beni ikiye böldü, böylece dikkatli kaplamamın kabuğunun altındaki karanlık ve gizli her şey Tiernan'ın eleyip deşifre etmesi için solaryumun yarı ışığına yuvarlandı.

"On üç." Sesi şimdi duman gibi, kıvrımlı ve günahkâr.

Artık kızgın değil, daha çok... tahrik olmuş?"

Ayak parmaklarım Prada makosen ayakkabılarımın içinde kıvrılırken, nefesim bir trenden çıkan buhar gibi göğsümde çalkalanırken bir sonraki vuruşa geri döndüm.

"Kıpırdama," diye hatırlattı, ama ses tonunda benim hevesimden kaynaklanan bir memnuniyet vardı. "Kıpırdama küçük şey, yoksa canını yakabilirim."

Çünkü gerçeği biliyordu, bana zarar vermiyordu, gerçekten, artık vermiyordu. Her darbe bir önceki kadar sert iniyordu ama bedenim bunu kemik kıran bir zevke dönüştürüyordu. Kalçalarımın arasındaki şişmiş ağrıyı, iç çamaşırlarımın seksime yapışan yapışkanlığını hissedebiliyordum.

On dört ve on beş düştü ama Tiernan on altıdan önce durakladı çünkü ben yine kasıldım. Acı/zevk girdabında kendimi kaybediyordum. Vücudum tekrar hislerle şarkı söylemeye başlamadan önce düşüncelerimin oluşması için zaman yoktu. Durakladığında dudaklarımdan küçük, neredeyse sessiz bir inilti döküldü ve beni utandırdı.

Ama duracak kadar değil.

"Sus," diye emretti Tiernan, tüm vücudunu sağ tarafıma bastırarak, sırtımdaki eli sol kalçama doğru kayarak beni onun sert, sıcak boyuna kilitledi. "Kıpırdama ve sana verdiğim şeyi al."

Gözyaşlarımdan birinin göle sıçraması gibi içimde bir ürperti dalgalandı.

Çatlak.

"On altı."

İnle.

Çatlak.

"On yedi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, sanki acı çeken kendisiymiş gibi, tüm vücudu bana karşı gerilmişti.

İnle.

Çatlak.

"On sekiz."

O kadar uzun bir inilti ki, on dokuzuncu vuruştan sonrasına kadar bitmedi.

Çok ağlıyordum, gerçekten hıçkırıyordum, yüzüm uyluklarımdaki o dokunulmamış yer kadar ıslaktı. Dilimin ucuna gelen biçimsiz sözcükleri akılsızca ifade etmeye çalışıyordum ama başarılı olamıyordum, neredeyse gevezelik ediyordum ki o arkasını döndü ve bana o son, cezalandırıcı darbeyi indirdi.

Elektrik sıcaklığı içimde cızırdadı, amımda kıvılcımlar çaktı. Neredeyse yeterliydi. *Çok yakındı.* Yine de yeterli değildi.

Ben inleyip ağlarken ve beni uçuracak herhangi bir sürtünme için havaya karşı dönmeye çalışırken Tiernan beni sertçe ona doğru tuttu.

Sakinleştirici ellerinin altına yerleşmem birkaç dakika sürdü, biri kalçamı okşarken diğeri sırtımdan aşağı akan saçlarımdan üzerindeydi. Sadece

Onun sert nefesinin sesi ve benim hıçkırıkları, azalan çığlıkları yankılanan solaryumu doldurdu.

Bedenimin ateşlenen sinapslarının derinliklerinden zihnimi çıkarmaya çalışırken suyun altındaki mozaik karolara görmeden baktım. Bir başlangıçla kendime geldim, zihnim berraklaştı, düşüncelerim göleti kaplayan o küçük karolar kadar berraktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, başım omuzlarımin arasına düştü, saçları yüzümü perdeledi.

Benim utancım.

Tiernan bana şaplak attığı için neredeyse orgazm olacaktım.

Sapık, utanmaz bir fahişe gibi bambu anahtarıyla. Gururu olmayan biri gibi.

Belcante soyadını taşımayan, gururlu ve asil Konstantin kanını taşımayan biri gibi.

Buharlaşı damarlarımdan soğuk su gibi akan utanç gözlerimi buğulandırdı ve farklı nedenlerle ağlamak istememe neden oldu.

Tiernan içimdeki değışimi hissetmiş gibiydi ve bana alan açmak için sessizce uzaklaştı.

Hemen ayağı kalktım, sonra kıcımdaki ağrı parlak bir şekilde alevlenip uzun süre sıktığım kaslarımda yerini daha hafif bir ağrıya bırakınca yüzümü buruşturdım. Tiernan'a bakamıyordum. İçimdeki her şey ondan tiksiniyordu, çünkü bunu bana o yapmıştı.

Vermek içimde vardı, bunu yıllardır biliyordum, kaba ve yanlış bir şey için bu keskin acıyı.

Ama beni yenen o olmuştu.

Ve artık içimdeki bu sapkın şey ışığı gördüğüne göre, onu bir daha rahat bırakamayacağımdan çok korkuyordum.

Özellikle de *onun yanında*.

"Sen bir canavar sını," diye mırıldandım, çünkü öyleydi ve o anda içimdeki her şeyle ondan daha önce hiç olmadığı kadar nefret ettim.

Topuklarımin üzerinde dönmeme ve kapıya giden yeşillik örtüsünün içinden sertçe uzaklaşmama izin verdi.

Ancak onun kafesli ormanının derinliklerindeyken, çakıl taşı gibi sert sesi bana yumuşak bir şekilde seslendi.

"Kurallarımlı çiğnemeye devam edersen, küçük şey, ben de yaratıcı cezalar bulmaya devam edeceğim."

Tehditler arasında en iyisi buydu.

* * *

O AKŞAM, utancımın bir kısmını attıktan, Brando Amerikan İşaret Dili'ni öğrenmek istediği için Ezra'nın dikkatle imzaladığı bir Iron Man çizgi romanını Brando'ya okuduktan ve ödevimi bitirdikten sonra kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda Walcott elinde bir tepsi, içinde bir demlik çay ve üstü kapalı küçük bir sepet tutuyordu.

"Bu da ne?" Daha önce inlemekten ve ağlamaktan yıpranmış bir sesle sordum.

Walcott'un yüzü ciddi yara dokularıyla benek benekti ama daha önce hiç bu kadar nazik gözler gördüğümünden emin değildim. Tepsiyi bana uzatırken hafifçe gülümsedi, sonra koridora dönmeden önce bileğimi sıkmak için uzandı.

Tepsiyi yatağımın üzerine koyup yanan popomu serin ipek çarşafların üzerine dikkatlice oturttuğumda, tepside ne olduğunu keşfettim.

Nane çayı, bir muz, yeni bir şişe aloe vera ve anti-bakteriyel merhem, bir rulo gazlı bez ve bir buz torbası.

Anti-bac merhemi kullanın ve dövmeysi sarın. Aloe ve buz arkan için.

Umarım her ağrıdığında beni düşünürsün.

-TM

Yastıklara yaslandım ve üstümdeki gölgeliğe baktım, beni döven, tahrik eden, sonra da öfkesinin ardından beni onarmak için bir tür berbat bakım paketi gönderen bir adamın canavarını anlamak için savaştım.

İçimden çıkardığı acı dolu zevkin kaotik karışımı gibi, Tiernan da kaçınabileceğimden giderek daha az emin olduğum tehlikeli bir cazibe haline geliyordu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Tiernan

BRYANT MORELLI, Wall Street'le ilgili bir Hollywood filminin afişinde yer alabileceği gibi mafyayla ilgili bir filmde de yer alabilirdi. Zenginlik, güç ve erkeklik yaydığına şüphe yoktu. Büyük yemek salonunda kahvaltısını yaptığı andan yatmadan önceki saate kadar giydiği pahalı takım elbisesi, pahalı saatleri ve yabancı viski, araba ve puro tutkusu bunu açıkça gösteriyordu. Ama hiçbir zaman basit kökenlerini saklamayı başaramamıştı. Her sabah düzenli olarak spor yapıyor, altmış küsur yaşındaki erkeklerin genellikle genç nesillere bıraktığı ağırlıkları kaldırıyor. Sonuç olarak, boynu ve omuzları kalındı, elleri kaslarla kaplıydı ve nazik işadami kişiliğiyle çelişkili görünen bazı nasırları vardı. En büyük oğullarından beklentileri yüksek olan bir ailenin çocuğu olarak fakir doğmuştu ve onu susamış olarak yetiştirmişlerdi. O kadar susamıştı ki, onlarca yıl sonra bile, Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük servetlerinden birini biriktirmiş olmasına rağmen, hala susuzluktan kavruluyor, hala mümkün olan her kuyudan su aramak zorunda kalıyordu.

Onu, kardeşlerimin bilmediğine inandığım şeyleri bilecek kadar iyi tanıyordum. Çoktan emekli olduğunu iddia ettiği şekilde asla "emekli" olmayacaktı. İçinde asla tatmin edilemeyecek huzursuz bir açlık vardı. Ofisini Morelli Holding A.Ş.'den Bishop's Landing'deki Morelli Malikanesi'ne nakletti ve orada her zamanki gibi işlerini yürüttü.

Ketum bir adamdı ama programını ve alışkanlıklarını neredeyse herkesten daha iyi biliyordum. Kesinlikle karısından ya da savurgan büyük oğullarından daha iyi. Onu tanıyordum çünkü o bana asla sağ kolum demezdi ama ben çok daha samimi biriydim.

Ben Bryant Morelli'nin en sevdiği silahtım.

Masasının kenarındaki çerçeveli büyük aile fotoğrafını düzeltirken, "Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum," diyordu. Fotoğrafı çeken aynı kadındı.

İngiliz kraliyet ailesini fotoğrafladı. Fotoğrafta ben yoktum. Bryant beni bir "ayak işi" için şehir dışına göndermiş ve iki hafta sonra çerçeve masasında belirene ve ben sorana kadar çekimden bahsetmeyi unutmuştu. "Leo o iğrenç Constantine'le birlikte, Haley, ve Ronan'ın maaş bordrosuna girmesi için baskı yapıyor... Bu şekilde davranarak Morelli ismine hiç saygı duymuyor."

Cevap vermedim. Bir tirat atıyordu ve öfkesini bölmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Parmaklarım sol yanağımdaki deriyi sıkan yara izine dokunmak için kaşınıyordu ama buna karşı koymak için elimi yumruk haline getirdim.

Bryant beni bununla rahatsız görmekten hoşlanıyordu ve ben de ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Constantine'leri devirmek için ne yapıyorsun?" diye sordu bana, Morelli ailesinin katran gibi koyu kahverengi gözleriyle. "Bana Caroline'ın kellesini gümüş tepside sunacağına söz verip duruyorsun ama şu ana kadar başarılı olduğuna dair bir kanıt göremedim."

Homurdanarak sandalyesine geri oturdu ve bana bir bilim adamının camın altındaki bir böceğe baktığı gibi baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratmaktan hiç bıkmıyorsun, değil mi Tiernan?"

Yıllarımı onun zalimliğine karşı kendimi sertleştirerek geçirmiştim ama ne olursa olsun zırhımda her zaman bir çatlak, zehrinin kanıma karışması için küçük bir açıklık var gibiydi.

Bu noktada, her şeyden çok gururumu incitiyordu. Bryant'ın eski tefecilik işini almış ve onu yasadışı kumarhaneler, yeraltı dövüşleri, spor hileleri ve emlak dolandırıcılığından oluşan bir yeraltı krallığına dönüştürmüştüm. Geçen yıl sadece bir planla aileye yirmi altı milyon dolar kazandırmıştım.

Ve hala onu hayal kırıklığına mı uğrattım?

"Bir şey buldum," dedim, sözcükleri doğuran öfkeyi dizginleyemeden. "Lane Constantine'in eski metresiyle ilgili bir şey."

Bryant alay etti. "Kahretsin, hepimizin metresi var. Sen hariç herkesin. Hâlâ kimseyi kaldıramıyor musun, evlat? Grace gideli on yıldan fazla oldu."

"Sakın onun adını söyleme," diye tersledim, daha emniyete basamadan kelimeler dudaklarımın arasından fırladı.

Yüksek sesle ve uzun uzun güldü, kalın bir elini masasına vurarak sonunda sustu. "Çok kolaysın Tiernan. Bunca zaman sonra bile o kızdan bahsedilmesine dayanamıyorsun."

Adının *onun* ağzında anılmasına dayanamıyordum.

"Bu farklı," diye devam ettim sıkılmış dişlerimin arasından, çenem baskı altında kasılıyordu. "Lane ona bir şey bırakmış olabilir."

Bir başkası Bryant'ın fiçı göğsünden geçen nefesin sonsuz küçüklüğünü göremeyebilirdi ama ben onu o kadar uzun süre incelemiştim ki bana çok açık görünüyordu.

İlgisini aniden gevşeyen ağzının içinden bir kanca gibi yakalamıştım.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordu, şüphesini saklamaya çalışarak. onun sesinden.

Tüm kartlarımı göstermek isteseydim, Bryant'ın kendi metresi ve iki piç çocuğunun en azından benden güvende olduğunu garanti edebilirdim. Şimdilik. Ama Madison Bailey ve çocuklarından haberim olup olmadığını merak ederek onu terletmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Colombe Enerji Yatırımlarını hatırlıyor musun?"

"Yeşil teknoloji şirketi mi? Elbette."

"Halycon'un bir yan kuruluşuydu," dedim, Constantine'lerin en büyük oğlu Winston tarafından yönetilen ana şirketinden bahsederken. "Ama Lane öldüğünden beri vakıf haline geldi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye düşündü Bryant, dalgın bir şekilde masanın altındaki sağ dizini ovuşturarak. Ekim sonunda New York'ta hava hâlâ soğuktu ve eski yarası yeniden nüksetmeye başlamıştı. "CEI, Kanada hükümetinin enerji girişimi için kullanmak istediği karbon yakalama teknolojisinin patentini elinde tutmuyor mu?"

Hatırlamasına acımasızca gülümsedim. Bryant yaşılanıyordu ama zekâsından zerre kadar bir şey kaybetmemişti. Geçen Salı Financial Times'ta ne okuduğunu hatırlayabilirdi, eğer ona sormak isteseydim.

"Evet. Ottawa'da bir bağlantıya ulaştım ama proje konusunda ağzı sıkı davrandılar."

"İlginç ama bunun Lane Constantine'in eski metresiyle ne ilgisi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Sanırım bir mirasla birlikte ona bırakmış olabilir," diye itiraf ettim. "Elimde pek bir şey yok ama Lane'in metresine yazdığı ve onun için planlarından bahsettiği eski bir mektup buldum." Mektupta Lane'in

çocuklarıyla ilgili planlarından bahsediyordu. Bryant mekanizmalarımı itiraf etmemi sağlamak için sinirlerimle oynamış olabilirdi ama ona Bianca ve Brando'dan bahsedecek kadar aptal değildim. Benim ve onların iyiliği için. "Ona bir hayat kuracağını söyledi."

"Ve yaptı mı?"

"Onu sefaletin bir adım ötesinde yaşarken buldum," diye itiraf ettim.

"Onu bana getirin," diye karar verdi Bryant, bir kralın tebaasına emredeceği gibi.

Öfke damarlarımda sıcak bir şekilde fışkırdı, kalbimde sakladığım çıra kadar kuru tarih demetine bir tuta m gazy ağı döktü. Ben yetişkin bir adamdım, çocuk değil ve onun küçümseyici otoritesinden daha fazlasını hak ediyordum. Lucian Morelli Holding'e sahipti, Leo ailemizin saygısını kazanmıştı ve benim sahip olduğum tek şey lanet olası tortulardı.

"O öldü."

Gerçek buydu ama Bryant başını eğerek yavaşça ve hesaplı bir şekilde benimle göz göze geldi, tıpkı bir kuşun avını gözüne kestirmek için başını çevirmesi gibi. Masasına uzanıp kucağına gelişigüzel bıraktığı bir şeyi almadan önce uzun, titreşimli bir an boyunca beni inceledi.

Vücudumdaki her kas gerildi.

Bryant şiddet ve kabadayılık adamıydı. Sessizleştğinde, harekete geçmek için bir yılan gibi kıvrıldığını bilirdiniz.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum Tiernan," diye mırıldandı yumuşak bir sesle ve masanın üzerinden uzanıp elini uzatarak benden de bir el istedi. Avucumu ona uzattım, uzatmazsam sonuçlarının çok daha kötü olacağını farkındaydım. "Ama umarım sabrımın sonuna geldiğimi biliyordur. Önce Lucian o sürtük Elaine'le, sonra da Leo Haley Constantine'le birlikte oluyor. Daha fazla oyalanmayacağım. O lanet ailenin bizi manipüle etmeye devam etmesine izin verirsek insanlar zayıf ve yumuşak olduğumuzu düşünecek. Bu işin sonsuza dek bitmesini istiyorum. Eğer bunu yapacak gücün yoksa, bu ailede kalacak gücün de yok demektir. Anlaşıldı mı?"

Önemli değildi. Kendi servetim, gölgede kalmış kendi prestijim vardı. Sosyetenin üst kademeleri benim Bryant ve Sarah Morelli'nin şekilsiz, aptal haydut oğlu olduğumu düşünse ne olurdu? Kardeşlerim benden daha iyi olduklarını düşünseler ne olurdu?

Önemli olmamalı.

Otuz yaşında yetişkin bir adamdım.

Ama ben öfkeyle büyüdüm.

Haksızlığa uğradığımızda intikam almamız gerektiği fikri üzerine. Ve ben fena halde haksızlığa uğramıştım.

Kendi babam tarafından, tüm hayatım boyunca bu atasözünü boğazıma tıkan aynı adam tarafından.

"Tiernan?" Bryant elimi sıkıca kavrayarak sordu. "Başarısızlığa müsamaha gösterilmeyeceğini anlıyor musun? Sırların, eğer saklıyorsan, ortaya çıkarılacağını ve yok edileceğini?"

Ona mülayim bir bakış attım.

"Bu ailede kimin yetkili olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu bana. İşte buydu.

Ellerinden gelse kimse Morelli Malikanesi'ni ziyaret etmezdi. Bryant bu peri masalındaki ejderhaydı ve Sarah da kendi kulesindeki hapçı, boş prenses. Burası bir korku eviydi ve bu duvarlar arasında büyüyen çocukların hiçbirinin unutulması mümkün değildi.

En azından ben.

Bu yüzden, aniden hareket edip boştaki elini kucağından kaldırdığında, çekmecesinden çıkardığı bıçağı güçlü parmaklarıyla sıkıca kavradığında hazırlıklıydım. Benimkini kavrayan eliyle, avucumu masasının mermer tablasına dayadı, elimi bıçaklamak ya da daha büyük olasılıkla benden daha güçlü olduğunu ve bunu unutmamam gerektiğini hatırlatmak için kanayan hoş bir yara bırakmak niyetindeydi.

El yordamıyla yapılmış bir güç hamlesiydi.

Cevap yerine soru olarak şiddet. Ben de ona cevabımı verdim.

Bıçağın ucu elimin arkasını kesti, sadece bir sıyrıktı ama ucu jilet keskinliğindeydi. Derim metalin altında açıldı, parmak eklemlerimden bileğime kadar ince bir kan şeridi oluştu. Ama tam olarak yara izi kalmadan hareket ediyordum. Bileğini kavrayıp onu kendime doğru çekmek için kesik elimi ters çevirdim ve dengesini bozdum. Bıçağı tutan eliyle kendini tutmaya çalıştı, avucunu düzleştirdi, böylece bıçak tam olarak güvende değildi.

Bir çırpıda parmak eklemlerinden kopardım ve masadan bir adım uzaklaştım, tam o sırada masanın üzerine beceriksizce düştü.

Bana baktığında, kara gözleri kömür ateşi gibi sıcak ve derin yanıyordu.

Altmışını yaş ünü için ona verdiğim bıçağı iki parmağımın arasında tutarak havada sallandırdım. "Hediyeyi verene karşı kullanmamalısn baba."

"Dövuşmek istemiyorsan alfayı test etmemelisin," diye karşı çıktı, yanağında bir kas patlamaya geri sayan bir bomba gibi tik tak etse de sakince kendini düzelitti.

Ona karşı durmak benim için pervasızlıktı. Yıllardır bunu bu kadar açık bir şekilde yapmamıştım ve bunun sersemliği içimden geçerek başımı döndürdü. Morelliler yıllarca insanları toplumun en üst tabakası olduklarına ikna etmeye alışmışken, bu kadar hayvani, bu kadar medeniyetsiz olduğum için ona ve kendime ülmek istedim.

Ne olduğumuzu biliyordum ve Bryant da biliyordu. Her zaman benim olması gereken şeyi geri almanın zamanı gelmişti.

Benim hayatım.

"Beni bir daha incitirsen ailemi kendim terk ederim," dedim ona, kelimeler ağır ağır yere düşüyordu, aramıza döşediğim kara mayınları. "Artık beni tehdit etmene gerek yok. On iki yaşımdan beri senin emirlerini yerine getiriyorum."

"Bunu yapıyorsun çünkü bu aileye sunabileceğin tek şey bu," diye hatırlattı bana. "Morelli zekası ya da üzelliğinin hiçbirine sahip değilsin, doğum belgende yazan isme bile değmezsin. Sana bir amaç verdiğim için mutlu olmalısın."

"Eğer bunu yaparsam, Konstantinleri utandırır ve CEI'nin kontrolünü ele geçirirsem, artık senin uşağın olmayacağım Bryant. Bunun için kendi üvencemi istiyorum," dedim ve bıçağı havaya kaldırıp nasıl döndüğüne bakmadan sapından yakaladım.

Bana ters ters baktı ve öz babam olsun ya da olmasın, arkasındaki pencere camındaki yansımanın parıltısında yakalayabildiğim aynı kaç atmaydı. Ateşle oynadığımı, itaatsizlik yüzünden insanları öldüren türden bir adam olduğunu biliyordum ama bu, onu öldürmek zorunda kalmadan parmağının altından kurtulmak için tek şansımdı.

Yıllardır bunu yapmak için bekliyordum, beni sevmesi gereken ama sevmeyen bir adamla bu Meksika açmazını. Sadece onu kışkırtmak için yeterince çekici bir yemim yoktu.

Ve şimdi Bianca vardı.

Bunu istediğini görebiliyordum.

Çatık kaşlarının altında bile gözleri içten bir özlemle açılmıştı. Yıllardır Caroline ve Constantine'lere neredeyse saplantılı bir şekilde bağlıydı. Aynı zamanda diğer herkes üzerinde güç sahibi olmaktan zevk alan bir adamdı ve rakiplerimiz üzerinde bunu kararlılıkla yapamamış olması onu açıkça hayal kırıklığına uğratiyordu.

Bu yüzden "Tamam, söz veriyorum." dediğinde şaşırmadım.

Ama güldüm.

"Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye hatırlattım ona. "Bir Morelli'nin sözünün açgözlülüğünden daha az şey ifade ettiğini bilecek kadar uzun süredir senin yanıdayım. Evrakları hazırla. Ben senin işlerinden çıkmak istiyorum, sen de benimkilerden."

"O zaman irademden çık," diye tehdit etti.

"İkimiz de biliyoruz ki bunu başarırsam senin parana ihtiyacım olmayacak," dedim neredeyse mutlu bir şekilde, çünkü adamın gözlerinin içine bakmak ve onu metaforik taşaklarından yakaladığımı bilmek iyi hissettiriyordu.

"İyi," diye izin verdi.

Başımı salladım, kızgın olduğunu bildiğim bir adama sırtımı döndüm çünkü güç yolculuğumun etkisindeydim. Ancak elim kapıya dayandığında o anı bozarak şöyle dedi: "Tiernan, sırtındaki her bir çetele işaretinin ne anlama geldiğini ve bunları kime hizmet için yaptığını hatırlarsan iyi edersin - *bana*. Eğer bana sırtını dönersen evlat, ben de sana sırtımı döner ve kanıtları polise teslim ederim."

"Siz asla kendinizden birini parmaklıklar ardına koymazsınız." Yine de uyarısının seviyesini ölçmek için ona dönüp baktım.

"O zaman gerçek bir Morelli olmaman iyi bir şey, değil mi?" dedi, tamamen uğursuz bir şekilde hoşça gülümseyerek.

"Çocukluğumdan beri bana bunu sürekli hatırlatmanın, beni istemiyor gibi görünen bir aileye daha az sadık olmama neden olabileceğini hiç düşündün mü?" Gerçekten merak ederek ama samimiyetimi ölümcül bir uyarıyla gizleyerek sordum. "Bir adamı canavarınız olması için eğittiğinizi ama soğuktan içeri girmesine asla izin vermediğinizi hiç düşündünüz mü? Orada denetimsiz bir şekilde ne bulabileceğini hiç merak ettin mi?"

O cevap veremeden bıçağı fırlattım ve nereye düşeceğini göremeden topuklarımın üzerinde döndüm.

Bakmadan, Bryant'ın masasının köşesindeki Morelli ailesinin çerçeveli fotoğrafında gömülü olduğunu biliyordum.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Tiernan

SARAH MORELLI'nin beni babam gibi çağırmasına gerek yoktu. Morelli Konağı'nı ziyaret ettiğimde, doğu kanadındaki süit odasına uğramadan geçmezdim. Önceden haber vermemiş olsam da, hizmetçilerden biri ona varlığımla ilgili ipucu vermiş olmalıydı, çünkü odasının kapısını açtığımda, kürkle süslenmiş yere kadar uzanan ipek bir gecelik ve kollarını içine girmem için açmış, ona uygun bir sabahlık giymişti.

Otuz yaşında bir adamdım ama sessizce buyurduğu şeyi yaptım ve ağır parfümlü kucağına adım attım. Yapay çiçek notalarının altında, pahalı votka ve yutmadan önce dilinde çok uzun süre tuttuğu hapların acı sonuçları kokuyordu. Başımın arkasını kavradı ve diğer elini omuzlarımın arasında, Bryant'ın on yedi yaşından itibaren beni silahı olarak işaretlemek için zorla yaptırdığı on üç çetele işaretinin üzerinde, askerlerin her öldürmede silahlarına çentik attığı gibi gezdirdi.

Sanki oradaki kalıcı mürekkebi silebilecekmiş gibi elini kıyafetlerimin üzerinden geçirmeyi severdi.

"Benim tatlı canavarım," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan önce, beni inceleyebilmek için iki eliyle kollarımı kavrayarak bana yakın durdu. "Yorgun görünüyorsun."

"Çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdim ve kadınsı odaya doğru ilerleyebilmek için ellerini sıktım.

Küçük köpeği Sheba, ipek minderinden bana havladı ama beyaz kanepeye oturup ceketimin düğmelerini açarken onu görmezden geldim.

"Fazla kalamam," dedim hemen. "Bir şey üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi?" Sarah, saat daha sabahın on buçuğu olmasına rağmen kendine bir içki doldurmak için bar arabasına doğru ilerleyerek sordu. "O çirkin kaltağın

Öldü mü?"

"O yaptı. Çocukları yapmadı."

"Ah, şey, bu ilginç." Karşımdaki kanepeye doğru yürüdü ama yanıma gelene kadar durmadı, kalçalarımızı birbirine bastırarak oturdu. Çok yakındı, belki de normal bir anne/oğul ilişkisi için fazla yakındı. Ama Sarah bu evdeki odalarında kafese kapatılmış bir kuş gibi dolaşıyor, benim dışımdaki çocukları tarafından nadiren ziyaret ediliyor ve Bryant'ın işine yaramadığı sürece onu görmezden geliyordu. Sevgiye, ilgiye hasretti ve bunun için tek kaynağı bendim.

Dokunulmaktan hoşlanmasam da buna katlanıyordum, özellikle de bu benim değil onun ihtiyaçlarını karşılamak için olduğunda. O McTiernan yüzüğünü kırık parmağıma taktığı günden beri bir ana kuzusuydum, tıpkı babamın beni kemeriyle kestiği günden beri onun silahı olduğum gibi.

On dört yaşımıdayken Lucian yedi ay sonra ilk kez benimle ilgiledi.

Sayıyordum.

Beni Sarah'nın solaryumunda, yeşillikler arasına gizlenmiş, Lion Court'takinin birebir kopyası olan büyük koi havuzunun kenarında otururken buldu. Orada oturup suyun şırıltısını dinlerken bir yandan da ders kitaplarımı okumaya çalışmayı severdim, kelimeler başım ağrıyana kadar birbirine karışırdı.

Görünüşünden o kadar ürkmüştüm ki neredeyse lanet gölete düşüyordum. Carter'ın yapacağı gibi bana gülmedi ya da Eva gibi korkusuna rağmen bana yardım etmeyi teklif etmedi. Bunun yerine bana bir şey fırlattı.

Refleks olarak yakaladım, kitap ellerimde incecikti. Kapağında mermer bir büst fotoğrafı ve "Oedipus Rex" yazıyordu.

"Sen ve annem hakkında bir kitap yazmışlar," dedi Lucian, ses tonunu okumak imkânsızdı, ifadesi düzdü.

Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Disleksim nedeniyle en iyi zamanlarda bile okumakta zorlanırken zalimce bir hediye idi ama hevesliydim, bana bir hediye verdiği için neredeyse mutluydum. Okumak için sabırsızlanıyordum ve bir sonraki ayımı sayfaları özenle karıştırarak geçirdim.

Sadece kitabın temsil ettiği zalimliğin boyutunu fark etmek için.

Farkında olmadan kendi babasını öldüren ve annesiyle evlenen bir adam hakkında trajik bir hikâyeydi. Olanları fark ettiğinde, babasının

kendi gözlerini çıkardı.

Lucian bir sonraki sefer beni aradığında gözlerimin kafamın içinde kaldığını görünce şaşırılmış gibiydi.

Morelli ailesinin dinamiklerini tanımlamak için berbat kelimesi bile yetersiz kalırdı. "Peki, onlarla ne yapıyorsun?" diye sordu annem, elması-

Martini'yi ağzına götürürken kabuk bağlamış parmakları titriyordu. "O amcık Caroline'i alaşağı etmekte işe yarayacaklarını düşünmeseydin onlardan bahsetmezdin."

Sarah Morelli'yi düşünen çoğu insanın aklına Bryant'ın kapalı kapılar ardında onu dönüştürdüğü küfürbaz, hapçı ayyaş yerine güzel, kibar ve çok daha genç karısı gelse de onun kullandığı dile gözümü bile kırpmadım.

"Orada bir şey var," diye belli belirsiz kabul ettim.

"Onları seviyorsun," diye cüret etti, herkesin ona verdiğinden çok daha kurnazdı. "Onları bu şekilde kullanmak istemiyor musun?"

"Yapacağım," dedim omuz silkerek.

"Tabii ki. Sen her zaman sana söyleneni yaptın." Sesi gurur dolu olduğu kadar acıydı da. Sadakatimden hoşlanıyor ama Bryant'ın beni kullanmasından nefret ediyordu. "Hiçbir şey Constantine'leri alt etmekten daha önemli değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun." Elini kolumda gezdirdi, sonra bir parmağıyla sol elimdeki kan ağlayan melek dövmesine dokundu. "Senden çok şey aldılar. Bu aileden."

Cevap vermedim ama vermek zorunda da değildim.

Sarah her şey boyunca oradaydı, tahtadaki tüm büyük oyuncular hamlelerini yaptıktan sonra beni rahatlatmak için sessizce kanatlarda bekledi. Çocukları için ayağa kalkmak hiç aklına gelmemişti. Bunu istemek uzun zaman önce aklımızdan çıkmıştı.

Ayrıca Constantine'lere karşı kendi kan davası ve önyargıları vardı. Caroline'a karşı, kocasını sevmeye fırsat bulamadan onu kıran kadına karşı.

"Kaç yaşındalar?" "On yedi ve yedi."

Brando'nun mutfakta yerde kıvranışını, ona ringde Demir Adam gibi dövüşmeyi öğrettiğimde gülümseyişini, Ezra'ya, Walcott'a ya da Henrik'e, her kim olursa olsun, durmadan gevezelik eden sesini düşündüm.

Dinle. Doğrudan meyveden sıkılmış limon suyu kadar parlak ve yeşildi. Samimiyeti ve çekiciliği karşısında etkilenmemek mümkün değildi.

Sonra Bianca, yaşça ve ruhça çok daha büyük, o büyük mavi gözler bir arkeolog gibi ortaya çıkarmak istediğim tarihle doluydu. Onu hazine için yağmalamak, planlarım için kullanmak ve şok edici bir düzenlilikle daha da artıyor gibi görünen diğer, daha karanlık arzularım için kullanmak istedim.

Elim kalçamda durduğu yerde seğirdi, bambu sopanın eteğiyle kaplı kışının tatlı, gür kıvrımına vurduğu keskin darbeyi hatırladım. Tatlı kız öğrenci benim için eğilmişti. Kışkırtıcı bir görüntüydü ama fazla geneldi. Ona benim için eğilmesini emrettiğimde, acısı zevke dönüşürken pantolonumun altında ıslak çelik gibi olacağımı hayal etmemiştim, gözyaşları çok güzeldi, çığlıkları müzik gibiydi.

"Onların babası olacak yaştasın." Sarah'nın sesi müstehcen anılarımı böldü. "Genç kız, Bianca, değil mi? Güzel kız değil mi?"

Ona alaycı olmayan bir bakış attım. "Hepimiz hapishaneye düşkün değiliz anne."

Bana güldü, trajik gözleri neşeyle parlıyordu. Bir bakıma bana Bianca'nın kileri hatırlatıyordu. Farkında olmadan, Bianca'nın da bir gün onun gibi olup olmayacağını, üzüntülerini bir şişede, pişmanlıklarını da hapların neden olduğu bir siste boğacak kadar trajik olup olmayacağını merak ettim. Omurgamdan aşağı buzlu su gibi bir ürperti damladı.

"Bahçıvanları bu kadar sevimli yapmamalılar," dedi nazlı nazlı. "Peki ya havuz çocukları?"

Omuz silerken gözleri parlıyordu. "Garip eğitimciler de var. Bu yogiler çok *esnek*."

Ona başımı salladım ama onu güldürmek iyi hissettirdi. Genelde insanlarda böyle bir tepki uyandırmazdım, o da genelde böyle bir tepki vermezdi.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu, çünkü annem olmanın mahremiyetimi ihlal etme hakkına sahip olmak anlamına geldiğini düşünüyordu.

Çoğunlukla, ona izin verdim.

Onun sahipleniciliği sağlıksızdı, ama sahip olduğum tek şey buydu.

Yine de ona vücudumun Bianca'ya nasıl tepki verdiğini anlatmadım. Madalyonunu çıkardığımda gözyaşlarını görmenin sikimi nasıl sertleştirdiğini. Sözlü folyosunu alıp benimle tartıştığında kanımın nasıl yandığını. Kışına o bambu sopayı indirdikten sonra onu neredeyse gölete atıp nilüferlerin arasında nasıl becerdiğimi. Benden korkmuyordu, ki bu

nadir görülen bir şeydi, ama daha da eşsiz olanı

Bazen o parlak mavi bakışlarında onu *incitmemi isteyebileceğini* fark ediyordum. Dün geceden sonra, istediğinden emindim.

Bu fikir tehlikeli bir şekilde tahrik ediciydi.

Cezalandırıcı kavrayışımın altındaki tüm o lekesiz altın rengi et, bir kız için fazla olgun olan o kıvrımlar, sadece bir gece için bile olsa benim olarak işaretlenene kadar tokatlandı ve ısırıldı.

Evet, ondan etkilenmiştim. Sadece kokusu bile, boynunda sürekli deli gibi atan nabzının kaynağını bulmamı sağlıyordu. Onu kızdırmayı sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Kızgınken çok güzeldi.

Ve dün gece öğrendim ki, ağladığında daha da güzelmış.

Onu her şeyimi almaya zorlarken ağladığını görmek için kendimi o daracık bakire amcığa sıkıştırmayı hayal etmemek giderek imkânsızlaşıyordu.

Annesiyle yatmış olabilirim, ama seks bir alışverişten başka bir şey değildi, ona olan çekiciliğim pek işe yaramadı.

Belki de kızını sikmeyi düşünmek beni iğrendirmeliydi. Daha iyi bir adam bunu hayal bile edemezdi.

Ama ben iyi bir adam değildim ve olmak da istemiyordum.

"Bana bu işe karışmamamı mı söyleyeceksin?" Sertçe sordum. "Şimdi anaç davranmaya başlamak için biraz geç."

Bu iğneleme karşısında dudaklarını büzdü ama bunun dışında omuz silkmekle yetindi ve manikürlü bir parmağıyla bardaktaki zeytinleri karıştırdı. "Sen zaten onun hayatına karışmışsın. Onu becermek aşağılanma pastasının üstündeki kiraz olabilir. Caroline'ın evlerimiz arasındaki dostluktan daha çok nefret ettiği bir şey yok. Yine de, eline fırsat geçerse Buz Kaltağı'nın ona neler yapabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor." Başını bana doğru eğdi. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Sonrasında ne olacak?"

"Sonrasında" diye yineledim, planımda başarılı olduktan sonra ne olacağını düşünmediğim için değil, hayatımda ilk kez cevaptan emin olamadığım için.

"Onu Constantine köpeklerine yem edip Lane'in piç çocuğunu nasıl aşağılayıp mahvedeceklerini mi görüyorsunuz? Kendi başlarının çaresine bakmalarına izin mi veriyorsun?" Sessizliğin kendi başına bir şekil, bir belagat kazanması için yeterince uzun süre durakladı. "Onları besleyemezsiniz tabii ki. Sokak hayvanlarından iyi evcil hayvan olmaz, Tiernan."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye teminat verdim ama onları koruyucu ailelere teslim etmeyi, farklı evler arasında bölünmelerini düşünmek ciğerlerimi burktu. Aslanlı Saray'ın Beyefendileri'nin benimle mi kalacağını yoksa onları sürgüne gönderirsem Belcantes'lerle mi gideceğini merak ettim. "Ama o köprüye geldiğimde geçeceğim."

"Constantine'ler başlarına gelecekleri hak ediyorlar," diye mırıldandı karanlık bir sesle, martinisini boşaltıp bir tane daha doldurmak için ayağa kalkmadan önce.

Hayatım boyunca cevapsız kalan soruyu sormadan önce tereddüt ettim. "Bryant önce Caroline'ı sevdiği için mi onlardan nefret ediyorsun? Yoksa bunun gerçek babamla bir ilgisi mi var?"

Annemin yüzündeki ekşi onaylamama ifadesini gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim gibi biliyordum. On iki yaşımdan beri ailemle ilgili konuyu açmaya çalıştığım ve ilk kez soracak kadar önemseydiğim her seferinde bunu görmüştüm.

"Saçmalama Tiernan, Bryant senin baban," dedi bir senaryodan replikler okuyarak.

"Benimle kafa bulma Sarah," diye uyardım. "Bana bir gün söyleyeceğine söz vermiştin ve ben o günün bugün olduğunu düşünüyorum."

Martini bardağını dudaklarına götürüp boşaltırken eli hafifçe titredi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Sinirlerim için iyi değil. Anneni hasta etmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama aynı şekilde, oğlunu üzme istemezsin, değil mi? Tüm o annelik içgüdüleri beni gerçek babamdan bu kadar uzun süre uzak tuttuğu için ağlıyor olmalı."

Hafifçe alay etti. "Bryant'tan daha iyi değil, o yüzden bu konuda aptalca bir masal uydurmaya kalkma."

"Hayatımla ilgili hiçbir şey peri masalı değil, bu neden farklı olsun ki? Yine de gerçeği bilmek istiyorum."

Dudakları düzleşti. "Şimdi olmaz, Tiernan. Belki... eğer Constantine'leri mahvetmekte başarılı olursan, sana gerçeği söyleyeceğim, ne kadar iğrenç olursa olsun."

"Bana yemin et," dedim, onu omzundan tutarak yüzüme bakmasını ve gözlerimdeki acımasız iddiayı okumasını sağladım. "Eğer başarırsam, damarlarımda hangi kanın dolaştığını bana söyleyeceksin."

Gözlerinde bir savaş vardı; korku, kararlılık ve öfkeyle, hatta belki biraz da suçluluk duygusuyla çarpışıyordu. Sonunda içini çekti ve buğulu gözlerini benimkilere dikmeden önce boş bardağına özlemle baktı. "Peki Tiernan, eğer başarısan sana babandan bahsedeceğim. Gerçi Constantine'leri mahvetmek senin için yeterli bir sebep olmalı. Başlarına gelecekleri hak ediyorlar."

Hayatım boyunca aynı şeye inanarak yetiştirilmiştim ama ilk kez temelde bir çatlak olduğunu fark ettim. Teknik olarak Bianca ve Brando Constantinelere. Damarlarında Lane'in kanı akıyordu ama Belcantes olarak yetiştirilmişlerdi. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben bir Morelli olarak yetiştirilmiştim. Ailem ne olursa olsun, ben buydum. Aynı şey Bianca ve Brandon için de söylenebilir miydi?

Tehlikeli olan gerçek şu ki, babalarının onlara aldığı şeyleri hak ettiklerinden artık tam olarak emin değildim.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Tiernan

Inequity'de işlerle uğraştığım dolu dolu bir gecenin ardından o gece döndüğümde ev karanlık ve sessizdi. Sessizlik kavernöz odada yankılanıyordu, ay ışığı dağınık evin içinden ofisime doğru ilerlerken tek rehberimdi. Kapıda duraksadım ve kapının altından koridora yayılan ışık huzmesini fark ettim. Kalbim sert bir şekilde çarptı, sonra öğleden önce oraya sıkıştırdığım silah için arka bel kemerime uzanırken sabit bir atışa yavaşladı.

Davetsiz bir misafirin güvenliğini başarıyla ihlal edebileceğinden şüpheliydim ama benim işimde dikkatli olmak gerekiyordu.

Eski kapıyı iterek açtığımda gıcırdadı, diğer elimde silah vardı.

Bianca bana göz kırptı, bir kaşık dolusu Lucky Charms ağzının yarısına kadar kaldırmıştı.

Bitmek bilmeyen bir an boyunca, amatör bir tiyatro oyunundaki kötü kurgulanmış bir tablo gibi yerimizde kilitli kaldık. Sadece renkli bir lokumun kaşığından kucağındaki kaseye düşmesi felci sona erdirdi.

Onun kaşığını düşürdüğü gibi ben de silahımı düşürdüm.

"Genelde silah taşır mısın?" diye sordu, hayatında ilk kez şahsen bir silah gördüğünden emin olduğumda korkudan çok merakla.

Ömür boyu kullanmış olmanın rahatlığıyla şarjörü çıkardım ve fişek yatağını boşalttım, ofisimden masama doğru yürürken bir mermi avucuma düştü. Altındaki silah kasasının önüne çömelip kodu girdim ve demonte silahı içine yerleştirdim.

Ancak kendimi toparlayıp yüksek arkalıklı deri koltuğumda onun karşısına oturduğumda, ofisimde çömelmiş duran gence hitap edebildim.

"Genelde insanların ofislerine girip masalarında saldırgan mısır gevreği mi yersiniz?"

Kendine rağmen, dolgun ağzının köşelerinde kızgınlıkla savaşıyor bir eğlence vardı. Üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olduğunu ilk kez fark etmiyordum, dişlerimin arasında test etmek istediğim gür, kavisli bir kıvrım.

"Beni ürkütmeyen tek oda orası," diye itiraf etti neredeyse utangaç bir tavırla. "Cidden, dışarısı gotik bir mozole gibi. Sanırım tavan arasında yaralar tünüyor ve geçen gün Brando ile keşfe çıktığımızda misafir yatak odasında gerçek bir tabut bulduk." Bana şüpheyle baktı. "Brando hâlâ senin vampir olduğuna oldukça ikna olmuş durumda."

Hafifçe alay ettim, ama göğsümde sıcak bir şey vardı, şefkat gibi bir şey.

"Endişelenme," diye düzeltti, sanki ben endişelenecekmişim gibi. "Senin şimdiye kadar tanıştığı en iyi vampir olduğunu düşünüyor."

Boğazımda yanlış bir his uyandıran ürkek bir kıkırdama duydum. "Çok vampirle karşılaştı mı?"

Omuz silkti ve cevap vermeden önce o iğrenç mısır gevreğinden bir ısıklık daha aldı. "Brando'yu tanıyorum, belki. Çocuk herkesle arkadaş olur. Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi bence. Ezra'yla ne kadar sıkı fıkı olduklarını gördün mü?"

Eğlencem azaldı. Ezra çocukları severdi, hep sevmişti. Grace'i öğrendiğinde, ona küçük ayakkabılar alan ilk kişi o olmuştu. Ayakkabılar hâlâ odamda yıllardır açmadığım bir sandıkta kilitliydi.

"Yani, öyle mi?" diye tekrarladı. "Her zaman silah taşır mısın?"

Kollarımı kavuşturdum ve koltuğumda geriye yaslandım, onun masum yüzünü, gözlerinin geniş, baştan çıkarıcı mavisini inceledim. Ciddi bir çocuktu, her zaman dikkatli, her zaman sorgulayan. Ne yaptığım ile ilgilenmesi beni şaşırtmamıştı ama ona anlatmak istemem beni şaşırtmıştı. Çoğu insan beni görür görmez korkardı ve sonra aile için ne yaptığımı öğrenirlerse, yanımda kekelemeden zar zor konuşabilirlerdi.

Ona söylersem bu şeyin nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum.

"Bir kumarhanem var," diye başladım. "Çok zenginlerin tüm paralarını benim kasama koyabilecekleri bir yer. Eyaletteki en büyük inşaat şirketlerinden birine sahibim. İyi iş yapan bir ithalat/ihracat işim ve biraz da... güvenlik işim var."

Gözlerini kırıştırdı, kirpikleri odaya yayılmış lambaların loş ışığında saçma bir şekilde uzun gölgeler oluştuyordu.

"Bu bana suç gibi geliyor."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırdım. "Senin gibi küçük bir Teksaslı kız bu konuda ne bilir ki?"

İfadesini kontrol edemeden yüzünde bir şey belirdi, ama gözlerinin önünden gitmedi. "Yeter."

"Filmler ve kitaplar."

"Annem pek çok erkekle çıktı," dedi belli belirsiz bir sesle, Lucky Charms'ı kasesinde döndürürken, süt boyayla pembeleşmişti. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Ayrıca, odaya silahını doğrultmuş ve elinde kötü bir kesikle geldin."

Bryant'ın o gün erken saatlerde açtığı yaraya şaşkınlıkla baktım. Kapanmamıştı, düşündüğümde daha derindi ve deriyi açarak hırlayan dudaklar gibi geriye doğru kıvrılmıştı.

"İlk yardım çantanız var mı?" diye sordu, çoktan bacaklarını açıp ayağa kalkmıştı.

Tereddüt ettim, ama ne yapmak istediğini görmek istiyordum, bu yüzden başımı salladım, sonra çenemi odanın köşesinde duran ve ilkel bir kitten acil cerrahi aletlere kadar her şeyle dolu antika bir büroya doğru salladım. Benim işimde neler olabileceğini asla bilemezsiniz.

Araştırmak için ayağa kalktı ve eski püskü, büyük boy tişörtlerinden biriyle, etek ucu kışını zar zor kapatarak uzaklaşmasını izlemekten sapıkça bir zevk aldım. Kısa boyuna rağmen, lamba ışığında altın gibi parlayan uzun, düzgün bacakları vardı. Bir çekmeceyi açmak için eğildiğinde, ince kalçaları üzerinde kışının tatlı kıvrımını bir anlığına yakaladım.

Takım elbisemin dar pantolonunun içinde sikimi düzelttim ama Bianca'ya karşı artan çekimim için kendimi azarlamadım. Annesi gibi güzeldi, neredeyse tutukluydu ama Aida'dan farklı olarak onda bir sıcaklık, gözden kaçırılması imkânsız bir duygusallık vardı. Papa bile onun Greenpeace tişörtüyle dolaşmasını ve saçlarının uzun, kabarık buklelerinin uçlarının hafifçe birbirine dolanmasını izlerken ereksiyon olurdu. Parmaklarımı o düğümlere takmak ve ağzını sikerken onu sabitlemek için kullanmak istiyordum.

Küçük bir "huzzah" çığlığıyla ilk yardım çantasını aldı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi.

Onu sessizce izledim, tereddüt etti, sonra önümdeki masaya oturdu, masayla benim aramda sıkıştı, bacaklarımız birbirine yapıştı.

birlikte. Elimi tuttuğunda ikimiz arasındaki zıtlık dikkatimi çekti. O daha solgundu, tüy gibi beyaz-sarı saçlarının altında ipeksi bir teni vardı, parmakları uzun ve inceydi, sürekli kırılan ojesiyle kaplıydı. Koyu tenime, bir bıçak yarasıyla açılmış melek d vmemin cesur damgasına rağmen dinsiz, medeniyetsiz görünüyordum.

Ben de hissettim.

Onun kokusu burnumdaydı ve içimde bir şeyler yapıyordu. Güçlü bir elimle göğüs kafesine bastırmak, bacaklarını açıp a zımı tatlı kokusunun kaynağına, yüzümden birkaç santim ötedeki o genç amcı a gömerken onu orada sabitlemek istedim.

Hay sikeyim.

Hiçbir zaman seksle tahrik olan bir erkek olmadım çünkü zevkle tahrik olan bir erkek değıdim.

Sadece acıyı ve yalnızlığı biliyordum. Kendi elimin sert sürtünmesini hissetmek için kuru mastürbasyon yapmak çoğu gün beni doyumaya yetiyordu ve bu olmadığında, zengin ve tehlikeli olduğum için *Inequity*'de kendilerini bana atan sonsuz kadınlardan birini becerdim.

Hiç böyle bir şey olmamıştı, sadece bir kadın kokusu beni çivi gibi sertleştirmeye yetiyordu.

Bambu sopası yüzünden k cının kızarıp kızarmadığını merak ettim ve aletimin takım elbisemin kumaşına sürtünerek ağıladığını hissettim.

Bianca masamdaki Tiffany lambanın ışığı altında elimi incelerken usulca tısladı, derim renkli ışık k pleriyle kesilmişti. "Bu kötü görünüyor, Tiernan."

Tiernan, rahatça söyledi. Bunu böyle duymak nadirdi, sanki bir arkadaşı ya da aileden biriymiş gibi, korkmadan ve çekinmeden.

Ona benden korkması için bir neden vermek, ona acımı nasıl çekeceğini, bana nasıl zevk vereceğini öğretirken gözlerinin yaşılarla dolduğunu görmek istedim.

Dişlerimi sıkarak konuştum. " nemli bir şey değıl."

Hiçbir şey değıldi, Bryant tarafından o kadar çok kez o kadar muhteşem bir şekilde par alanmışım ki, bu benim için tam anlamıyla hiçbir şeydi.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sanki oyun parkında kavgaya karışan bir çocuğu azarlamak istemiş gibi.

Beni dürüst olmaya iten şeyin ne olduğundan emin değıldim. Belki de onu şok etmek istemişim. Belki de onu tanımayan birine Bryant'ın her zaman Bianca'nın benim de öyle olduğumu d ş nd   canavar olduğunu itiraf etmek istemişim.

"Babam."

Bana göz kırptı, her nasılsa sevecen bir tavrı vardı. "Ciddi misin?"

Bir omzumu silktim ve "Önemli değil" diye tekrarladım.

Ciddi mavi gözleri uzun bir süre beni inceledi ama ısrar etmedi. Onun yerine, sadece dilini gıdıkladı. Metal kutuyu açışını ve deriyi dikmek için gerekli malzemeleri çıkarışını izledim. Gezegendeki en anaç on yedi yaşındaki kızdı.

"Seni yanıma yaklaştıracığımı sanıyorsan hayal görüyorsun," diyerek elimi çektim.

"Dikiş attığım ilk kişi sen değilsin," dedi kayıtsızca, elimi hareket etmemem için kalçalarının arasına sıkıştırdı, iğneyi ve ameliyat ipliğini hazırlarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Parmaklarım kıvrımdan yukarıya, ulaşabileceğim mesafeden sadece birkaç santim ötedeki amının sıcaklığına gitmek için seğirdi.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Dediğim gibi, Aida pek çok erkekle çıktı. İçlerinden biri onu her dövdüğünde hastaneye gidecek paramız yoktu."

İçimdeki öfke o kadar hızlı alevlendi ki bir an nefes alamadım. "Brando ve seninle yatan oldu mu?"

Eğer öldürmüş olsalardı, onları avlar ve kendim öldürürdüm. Bir can almalı çok uzun zaman olmuştu ve o şerefsizler bunu hak etmişti.

"Mmm," dedi, elimi tutmak için eğilirken bana bakmayı reddederek. İğne etimi deldi ama irkilmedim. Buna alışmıştım ve şaşırtıcı derecede sağlam bir eli vardı. "Hiçbiri Brando'yu umursamadı. Birkaçı bana asıldı. Bir tanesi bana elinin tersiyle vurdu." Elim incitmemek için dikkatlice omuz silkti. "Çok zengindi, o yüzden Aida bundan hoşlanmadı ama ertesi gün ondan ayrıldı. İki hafta boyunca gözüm morardı."

Bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Kımıldamayı kes," dedi.

Titrediğimi fark etmemiştim. Sözleri göğsüme çekiçle gonga vurur gibi vurmuş, öfke dişlerimi sızlatacak kadar sert bir şekilde içimde titreşmişti.

İyi bir adam değildim... Siktir. Ama bir çocuğu dövmek? Sadece en kötü canavarlar çocuklara zarar verir. Biliyordum çünkü babam da onlardan biriydi.

Biliyordum, çünkü bir keresinde beni de öyle yapmaya çalışmıştı. "Adı ne?" diye sordum.

O sırada Bianca bana baktı, kalp şeklindeki yüzü sarı saçlarının halesinin gölgesinde kalmıştı. Verdiğim yanıt karşısında şok olmuş gibiydi, ağzı açık ve gevşekti, elleri gevşek bir şekilde benimkini tutuyordu.

"Geçen gün bana şaplak atmıştın, bu çok mu farklı?"

"Tamamen," diye bağırdım. "Kuralları biliyordun, onları çiğnedin. Sana bir ceza verdim ve bu konuda benimle kavga bile etmedin. Bu, sırf sefil bir pislik olduğu ve ona asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlattığın için bir vahşi tarafından anlamsızca dövöl mekle aynı şey değil."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Onun. Adı. Bianca," diye homurdandım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, başı eğikti, ses tonunda karanlık bir merak vardı.

Cevap vermedim.

"Canını yakmak mı?" diye sordu, gözleri kısılmış, yanakları dudaklarıyla aynı tonda pembeleşmişti. "Beni incittiği için onu incitmek mi? Göze göz mü?"

"Kimse benim olana zarar veremez," diye bağırdım, kulaklarımdaki kan uğultusundan kelimeleri zar zor duyabilsem de.

Bumfuck, Teksas'a tekrar gitmenin ne kadar süreceğini hesaplamaya başlamıştım bile. Bu gece çıkıp ertesi gün öğleden sonra üçte Faire Developments ile yapacağım toplantıya yetişebilirim.

"O zaman senin değildim," diye karşı çıktı huysuzca. "Şimdi de senin değilim."

Bileğini sıkıca kavramak için elimi ters çevirdiğimde nefesi kesildi, derisi tekrar dikilmişti ve acıyordu.

"Benim çatım altında yaşıyorsun, benim yataklarımdan birinde uyuyorsun, senin varlığının bedelini ben ödüyorum. Sen *benimsin* Bianca ve seni incitmeye hakkı olan tek erkek *benim*."

Gözlerinin önce maviye, sonra da bariz bir tahrikle siyaha dönmesini büyülenmiş bir halde izledim. Demek güzel küçük şey saldırganlığımdan, sahipliğimden hoşlanmıştı.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ama onu serbest bırakmadım. Ofisteki hava aniden çok yakın hissettirdi.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" diye fısıldadı, bileğindeki nabız başparmağımın altında sinekkuşu kanatları gibi çırpınıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, ona doğru yaklaştım ve her yerini gölgeledim.

"Evet," diye tısladım usulca, başımı eğip nefesimi yüzünde gezdirdim. "Ben acıdan zevk alan türden bir adamım. Ben bir kadını nasıl dayanacağını bilmediği için çılgılık attırıp ağlatan türden bir adamım."

vücuduna yaptığım şeylerin yoğunluğu. Ben öyle bir adamım ki, bir kadını süründürür ve benim için yalvarmasını sağlarım, sonra da onu sikime oturtarak acısına son veririm."

"Oh," dedi, neredeyse duyulmaz bir şekilde, sestten çok bir nefes. "Bu, ah...oh."

Boşta kalan elimle o karmakarışık saçlarını bulup yumruğumun etrafına doladım, başını öyle sertçe geriye çektim ki nefesi kesildi ve ağzı mükemmel bir pembe gül gibi açıldı. Onun masumiyeti ile karanlık, özlem dolu merakı, aklımı kaçırmak üzereymişim gibi hissettiren sarhoş edici bir kombinasyondur.

"Benimle nasıl başa çıkacağını bilemezsin, küçük kız," diye alay ettim onunla. Safir gözlerinde ateş parladı, dolgun ağzını sıktı.

Bu şımarıklığı ve kıvılcımı görmek beni daha da zorladı. Onunla yeterince uzun süre dalga geçersen ve onu reddedersem, sikimi içine almak için daha çok mücadele edip etmeyeceğini merak etmeme neden oldu.

"Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi ama nefesi çok hızlıydı, yanakları lekelenmişti. "İncinmekten hoşlanmıyorum."

"Dün öyleydin," dedim acımasızca, sırtışı bir silaha dönüşmüştü. "O sopayı tatlı kıkına vurduğumda kıvrıldın ve inledin. Dokunulmadan benim için gelebileceğini bile düşünmüştüm."

"Mümkün değil," diye tersledi, nefesi kesilmişti.

"Bu kulağa tehlikeli bir şekilde meydan okumaya yakın geliyor," dedim karanlık bir şekilde, sırf tıslamasını duymak için saçlarını biraz daha çekiştirdim, sırtının göğüslerini göğsüme sürtecek kadar yükselmesini sağlamak için.

Sert tepeleri göğüs kaslarıma baskı yapıyordu.

"Yapmazdın," dedi ama ikna olmuş gibi görünmüyordu çünkü yetenekli bir yalancı bile bunu doğru yapamazdı. "Annemle çıktın. Bu iğrenç bir şey."

Ağzımı kaplayan sırtış kurtçaydı, tam bir açlık ve açgözlülük. Bileğindeki elimi kullanarak sağ elini kaldırdım ve kendi parmaklarımı gömleğinin ince kumaşının arkasında boncuk boncuk olmuş meme uçlarının üzerinde gezdirdim. "Bana iğrenmiş gibi görünmüyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü ve belki de öyleydi.

Onu Teksas'ın göt deliğinde bildiği her şeyden koparmış, Morellis ve Constantine'lerin büyük, kötü dünyasına getirmiş, bir amaç için araç olarak kullanmışım. Ona kötü davrandım çünkü ilk başta

sadece bir araçtı, belli belirsiz sinir bozucu bir araç. Sonra, farklı nedenlerden dolayı beni rahatsız etti. *Şimdiye kadar* kimse bana sataşmamış, arkamdan konuşmamıştı. Bu şaşırtıcı derecede ferahlatıcı ve şok edici derecede tahrik ediciydi. Bu ukala ağzı dilimle, parmaklarımla ve sikimle susturmak istedim.

"Nefretin çok fazla arzuya benziyor," diye not ettim, dişlerimi çırpınan nabız noktasının üzerinde sürüklemek için eğildim, serbest elim cildin sıcak ve kızarık olduğu ve göğsünün düzensiz nefeslerle sallandığı boynunun altındaki göğsünü avuçluyordu. "Hiç nefret ettiğin birini becerdin mi? Bir düşmanı zevkten dize getirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Güç duygusu, Bianca," diye iç geçirdim, nefesim onun açık, uysal ağzında geziniyordu. "Baş döndürücü."

"Bana asla zevk veremezsin." Oh, ama kelimeler iskambil kâğıtlarından bir ev gibi dayanıksızdı ve benim onları havaya uçurmamı bekliyordu.

Daha da yaklaştım, kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırdım, böylece kalçaları benim cüssem için açılmaya zorlandı, sikim külotla kaplı amının sıcaklığına dayandı. O kadar şiddetli titriyordu ki dişlerinin kancasıyla alt dudağını araladı.

Kan damlacıklarını izledim, dilimde tadına bakmam gerektiğini biliyordum. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, küçük şey? Seni sadece bir kez uyaracağım. Benim demir kontrolüm başkalarının, senin güvenliğin için var. Bir kez koptum mu, tam olarak arzuladığım şeyi elde edene kadar geri dönüş yoktur ve arzularım tamamen siyahtır."

"Siktir *git*," diye hırladı.

Ve bu boğadan önce kırmızı bayraktı.

Cevap vermekten başka seçeneğim, içgüdüm yoktu. Şiddet, bir zamanlar söylediği gibi, bir cevap olarak.

O daha gözünü kırpamadan ağzım onunkinin üzerindeydi, dilim alt dudağında gezinerek kanın o parlak bakır tınısını topladı. Bir inilti, onun ya da benim, vurulmuş bir akort çatalı gibi içimde yankılandı.

Aynı ateşli melodiyi takip eden bir melodi gibi, Bianca'yı bir kolumla kalçalarından tutarak masadan kaldırdım ve nefes alamayana kadar öptüm.

Çünkü itiraz etmesini istemedim.

Süt ve tatlı şekerler gibi aromalı ağzının sıcak, ipeksi sığınağından ayrılma düşüncesine dayanamadı.

Ağzını tekrar tekrar yağmaladım, onu becermek istediğim gibi becerdim, ta ki ıslak et ve karmakarışık sarı saçlardan oluşan kemiksiz bir karmaşaya dönüşene kadar. Sadece kabul etmekle kalmadı, kamburlaşan, titreşen vücudunun her hattıyla bunun için yalvardı; göğüsleri göğsüme yapıştı, elleri aniden başımın arkasındaki kısa saç tellerini büktü, beni daha da yaklaştırmak için boynumu tırmaladı. Böylece dilimi, sikimi emmesini istediğim gibi emebilecekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde babamın ama aynı zamanda annemin sesine benzeyen küçük, dırdırcı bir ses zihnimin arkasında şarkı söyleyerek bana düşmanı öptüğümü hatırlattı.

Onu becererek her şeyi mahvetmek üzere olduğumu hatırlatıyordu.

Kontrolümün son, parçalanmış kalıntılarıyla kaosu sona erdirmek niyetiyle çekip gittim. Ama Bianca uzun, fırırlı kirpiklerle çevrili kadife mavisî gözleriyle bana baktı, bakışları özlemle tamamen kararmıştı, ağzı sert öpücüklerimden dolayı ıslak, kırmızı bir karmaşaydı.

Ve düşündüm *ki, kontrolünü kaybetmek böyle bir şey.*

Şairlerin ve ressamların kelimelerle ve yağlarla resmettikleri şey budur. Özlemin keskin acısının getirdiği delilik.

Onun beni istila ettiğini, içimdeki boşlukları o güzel gözlerle aynı renkte maviyle doldurduğunu, gülümsemesinden bir ışın gibi ışık saçtığını hissedebiliyordum.

Öfke, acizlik ve uğruna çalıştığım her şeyi bu kadar kolay raydan çıkarabileceği için öfke peşinden koştu. Dişlerimi sıktım, elim saçlarında sıkılaştı, o irkildi ve nefesi kesildi ama itiraz etmedi. Ona sahip olabilirdim, bunu yapmama izin verebilirdim ve yine de yapmam gerekeni yapabilirdim.

Ben Tiernan Morelli'ydim, günahın ve gölgenin efendisi.

Saçında halesi ve eski, karmaşık bir hikâye kitabı gibi ruhu olan küçük, tatlı bir şey o adamı dize getiremezdi.

Kimse yapamaz.

Ama Bianca'yı onunkine getirebilirdim... "Dizlerinin üzerine çök," dedim.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Tiernan

"DİZLERİNİN ÜZERİNE" diye tekrar emrettim, hemen itaat etmediğinde, cümlemin sonunu çiğneme arzusu beni ele verdi.

Bianca hâlâ tereddüt ediyor, aletimin etrafına ince bir şekilde germek istediğim pelüş üst dudağıyla şişmiş ağzını yalıyordu.

Bir an için yapmayacağını düşündüm. Çok fazla zorladığımı ve arzusunun ipini sıkılaştırmak yerine kaybettiğimi düşündüm. Kendime mutlu ve tatmin olmuş olmamı söyledim. Benimle başa çıkamazdı ve denemesine izin vermeyi asla düşünmemeliydim.

Ama sonra, masanın kenarından çözülen bir kurdele gibi ayağa kaydı, sonra zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü.

Aletim pantolonumun sınırları içinde sertçe tekmelendi ve precum tükürdü. Kendini ikinci kez sorgulamadan önce onu kafese kapattım.

Kendimi sorgulamadan önce.

Önünde durdum, bacaklarımı hafifçe germiştim, ereksiyonumun üzerindeki kumaş tam yüzüne geliyordu. Ellerimi başının üzerindeki masaya yerleştirmek için öne doğru eğildiğimde, etkili bir şekilde kilitlenmişti, aletim ve arkasındaki masanın çekmeceleri arasında sıkışmıştı.

"Beni dışarı çıkar."

Elleri titriyordu ama bu sinirden değildi. Heyecanlıydı, kemerimi kurcalarken titriyordu, fermuarın her bir dişi dişlerimi sabırsızca gıcırdatmama neden olan yavaş bir çözülüştü. Dudaklarının arasına küçük bir gülümseme yerleşti; gizli, kadınsı bir memnuniyetti bu çünkü kafese kapatılmış olabileceğini, iyi bir şey gibi sikimi emmek üzere olduğunu ama kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. En değerli uzantım karnıma çarptı ve onu açığa çıkardığında gömleğime precum püskürttü.

Küçük elini parmak parmak kalın sikimin köküne dolamadan önce yumuşak, neredeyse anlaşılmaz bir onay, *açlık* mırıltısı.

Yönlendirilmeden, kırmızı uçtaki ıslaklığı kucaklamak için öne doğru eğildi.

Bu seferki uğultusu daha yüksekti.

Dizlerim *titriyordu*. Masayı daha sıkı kavradım ve ayaklarımı daha geniş açtım, başımı eğip sarışın kafanın beni yavaşça yalamasını izledim, bir kedi yavrusu kremayı yalıyordu.

Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Yüzünü sikmek, boğazına girip çıkmak, sesi harap olup günlerce mahvolana kadar onu kullanmak istiyordum.

Ama ben yapmadım.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı, ateşli beynim içine dalmayı reddetti, yumuşak parmakları ve diliyle keşfetmesine izin verdim, ta ki kendi kontrolüm tarafından kafese kapatılmış, terleyen, çılgın bir canavar olana kadar.

Birkaç uzun dakikadan sonra Bianca bakışlarını bana çevirdi ve bu manzara beni neredeyse insansızlaştırdı. Bir canavarın önünde diz çökmüş bir melek, sikimi kutsal bir şeymiş gibi tutuyordu, sanki ona her zaman tapmak için yaratılmış ve doğmuştu. "Yap beni," diye o kadar sessiz fısıldadı ki, eğer

oda bir sunak kadar sessiz değildi. "Ben istiyorum, beni yapacak mısın?"

Bir inilti boğazımı yırtıp geçti. Bilinçli bir tepki veremeden hareket ettim, ellerim ipeksi saçlarına kayarak sıkıca kavradı, kalçalarım çoktan öne doğru eğilmişti. Ağzının o sıcak mağarasına çok derinlemesine daldım, boğazının arkasına sıkışana kadar dilinin üzerinden kaydım. Etrafımda öğürüyordu, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu, ama çekmeye gittiğimde ellerini kalçalarıma doladı ve tırnaklarıyla etimi ısırdı.

Daha fazla.

Daha fazlasını istedi.

Siktir et, küçük bir şeymiş gibi kullanılmak istiyordu. Ve ben kimdim ki bu çağrıya itaatsizlik edecektim?

Bir azizden olabildiğince uzaktım. Ben bir günahkârdım, işaretlenmişim ve cehenneme mahkûmdum.

Ve o anda, bunu hak etmeye karar verdim.

Sikim girip çıkıyor, yüzünü, boğazını uzun uzun yalıyordu. Doldurulmuş pembe ağzının kenarlarından tükürük sızana kadar onu kullandım.

çenesinden aşağı. Ta ki gözyaşları kapalı gözlerinden engelsiz bir şekilde düşene, kirpikleri kızarmış yanaklarında ıslak sivri uçlar oluşturan kadar.

Onu kullanmama izin verdi ve buna bayıldı.

Kendi tepkilerinin farkında olmadan, neredeyse sürekli etrafında inliyor, sanki sikimden yoksun kalmaya dayanamıyormuş gibi dilini her çıkardığımda bana tutunuyordu.

"Evet, çok iyi bir küçük şey," diye tısladım onu daha sıkı kavrarken, sadece öğürmesini ve inlemesini duymak için onu daha sert becerdim. "Bütün sikimi o dar boğazına al."

O zaman yer değiştirdi ve kalçalarının hafifçe sallandığını, bulamadığı sürtünmeyi aradığını fark ettim.

"Eğer amına dokunursam, parmaklarımı ıslatırsın, değil mi?" Kıvrımlarının parmaklarımın etrafında ipeksi bir şekilde kaydığını hayal ederek sertçe sordum. "Orayı da doldurmak için yanıp tutuşuyorsun."

Etrafında inleyerek dilini tepemin hassas kenarının altına soktu.

Bunu düşünmeden duruşumu ayarladım ve sağ bacağımı kalçalarının tepesine bastırdım. Sıcaklığı pantolonumun içinden, iç çamaşırının patından hissedebiliyordum. Saniyeler içinde ıslaklığı kumaştan sızdı ve yapışkan bir şekilde bacağımdan aşağı aktı.

"Boşalmak istiyorsan bir an önce yap," dedim ona, taşaklarım yukarı kalkmış, alt omurgam patlamaya hazır sarmal bir yay gibi gerilmişti. "Ben boğazından aşağı boşalırken yap."

Hiç tereddüt
etmedi. Bir saniye
bile.

Gözlerini öyle sıktı ki, bacağıma doğru sert ve şiddetli bir şekilde sallanmaya başladığında gözyaşları fışkırdı ve yanaklarından aşağı aktı.

Çaresiz ve utanmaz bir şekilde beni becermesini izledim ve hayatımın en zor orgazmının üzerimde belirdiğini hissettim, bir tsunami dalgası çarpıp beni boğmak üzereydi.

Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Ve sonra, beni mahvetmesi yetmezmiş gibi, şişmiş siyah gözlerini açtı ve sikim güzel ağzını fena halde bozarak kasılmakta olan boğazının girişine sıkışmış haldeyken onları bana sabitledi.

Onu
kaybettim.
Kontrolüm
ü.

Benim düşüncelerim.

Otuz yıl boyunca istikrarla sürdürdüğüm hayatımın temeli.

Hepsi, içimde sallanan, zincirleri ve kemikleri kıran, zincirsiz ve yüzen olana kadar çarpan, acımasız zevk dalgası tarafından boşaltıldı. Sona saniyeler kala boğulmak üzere olan bir adamın hava almak için çırpınması gibi tekrar tekrar sarsılarak boğazından aşağı boşaldım.

Tadı diline dolduğunda, bir kısmı gerilmiş geniş dudaklarından dökülürken, tuzlu bir inci tanesi çenesinden aşağı yuvarlanırken belli belirsiz inlediğinin farkındaydım.

Ve sonra gerginlik; titreyen, sıkılan ağzı, kendi doruk noktasına yenik düşüp bacağıma doğru sallanırken uzun, alçak, neredeyse bir cenazedeki borazan sesi gibi kederli bir şekilde inledi. Döl kumaştan sızarak bin dolarlık pantolonumu mahvetti, bacak kıllarıma yapıştı, bacağımdan aşağıya çorabımın kenarına doğru yuvarlandı.

Başıma gelen en ateşli şeydi.

O kadar yakıcıydı ki, Walcott gibi tüm vücudum benek benek etle kaplanmıştı.

Sonrasında ikimiz de nefes nefese kalmış, harap olmuş ciğerlerimize oksijen kovalıyorduk. Ellerim hâlâ saçlarındaydı, şimdi yumuşacıktı, parmaklarımın uçları kafatasını hafifçe kazıyordu. Başını bir kalçasının kenarına yaslamıştı, nefesi ıslak, bitkin sikimin üzerinde serin serin dolaşıyordu.

Odanın sessizliğinde, büyükannem ve büyükbabamın eksantrik seyahatleri boyunca topladıkları kalıntıların arasında, kendime ne kadar yanlış olması gerektiğini söylesem de *doğru* bir şey yaptığımız hissinden kurtulamıyordum.

Önceden belirlenmiş değilse bile kutsal bir şey gibi hissettirdi.

Ruhumun yankılanan, boş alanlarında doğru hissettiren bir şey.

Usulca *evet diye* fısıldayan bir şey.

Benimki daha da sessiz.

Aniden gitmesine izin verdim, haşlanmış gibi uzaklaştım, evcilleşmemiş düşüncelerimin dönüşüyle şok oldum. Kendimi toparlayıp pantolonumun düğmelerini iliklerken ellerim titriyordu.

Bianca şaşkınlıkla bana göz kırptı, karşılaşmamız yüzünden tamamen mahvolmuştu. Yanaklarında, çenesinde ve göğsünde tükürük ve sperm vardı, itaatkâr bir yükseklikten aşağı doğru yüzerken gözleri odaklanmamıştı, saçları sıkın ellerimden dağılmıştı, elmacık kemiklerinde tuz izleri vardı.

O kadar muhteşemdi ki dişlerim ağrıyordu.

Bir adım daha geri attım, sonra bir adım daha, birden kendimi köşeye sıkışmış hissettim, tenim çok sıcak ve çok dardı. Elimdeki melek figürünün üzerine diktiği et, şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Mantıksız bir şekilde, dikişleri söküp ayaklarının dibine atmak istedim.

Odada hiç oksijen yoktu. Bianca küçük bir hırsız gibi onu benden çalmıştı.

"Tebrikler," dedim, sözcükler zorla ağzımdan çıktı, dilimin ucuna gelmeden önce boğazımı tırmalayarak mahvoldular. "Şimdiden annenden daha iyisin."

Bir anda topuklarımın üzerinde döndüm ama sözlerimin onun güzel, gözyaşı ve sperm lekeli yüzünde yarattığı yıkımı kaçırarak kadar hızlı değildim. Kalp atışlarım çok sert, çok yavaştı. Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Yine de ofisimin kapısına doğru yürüdüm, günlerce oradan uzak duracağımı biliyordum, Lucky Charms'ının ve ergen kız dölünün kokusu havadan buharlaşana kadar, gözlerimi kapattığımda onu orada dizlerinin üzerinde ağlarken görmeyene kadar.

Bu sefer gözyaşlarım çirkin olmaktan başka
bir şey değildi. Sözlerim kadar çirkindi.
Kalbim kadar çirkin.

Kapıyı yüzüne kapattığımda, son ve kaderci bir his duydum. Göğsümde yeni doğmuş, hassas ve küçük ama Bianca bu eve girdiğinden beri büyüyen bir şey soldu ve sonra öldü.

Kapalı kapıya doğru sendeledim, bir elimi ofisi çevreleyen aslan heykeline dayadım. Kendime panik ve keder, umutsuzluk ve özlem hissetmek için bir acil durum fişeği kadar kısa, tek bir an verdim.

Bu olaydan sonra doğrulup, Bryant'ın birinci ve ikinci cinayetinden sonra bana hediye ettiği elmas kol düğmelerimi ayarladığımda, koridorda daha önce olduğum gibi yürüdüm.

Ofiste karşılaşmadan önce.

Belcantes'ler Lion Court'u içeriden aydınlatmadan önce.

Bianca'nın acınası evinin kapısını açtığı ve gülümü kabul ettiği o kader gecesinden önce, sanki çok uzun zaman önceydi.

Tiernan Morelli, canavar, adam olan Tiernan Morelli değil.

On Birinci Bölüm

Bianca

İki hafta boyunca konuşmadık.

Suçu tamamen Tiernan'a bile atamıyordum, çünkü o benden nasıl kaçırıorsa ben de ondan aynı titizlikle kaçırıyordum.

On dört gün geçti ve ben hâlâ Tiernan'ın ofisindeki olaydan ne anlam çıkaracağını bilmiyordum.

Otoriter tavrına verdiğim tepkiden çok, bunun *tekrar olmasını ne kadar* arzuladığımı beni şaşırtmıştı. Her zaman karanlık ve kötü düşünceler beslemiştim. Her zaman origami gibi eğilip bükülerek bir erkeğin istediği şekillere sokulmayı hayal etmiştim. Bu beni utandırıyor, çünkü ben akıllı, bağımsız, omurgalı ve kendine saygısı olan genç bir kadındım. Ne tür bir kadın günlerce sesi kısılana kadar gırtlığının sikilmesinden hoşlanırdı? Ne tür bir kadın kalın, muhteşem bir penis için ıslak bir delik gibi kullanılmayı severdi? Ne tür bir kadın kendisine "küçük iyi şey" denmesinin duyabileceği en seksi şey olduğunu düşünürdü?

Ben, sanırım.

Bundan kaçış yoktu.

Doldurulduğumu, sıkıca kavrandığımı ve yüzümden sikildiğimi her hatırladığımda meme uçlarım mücevherli tepeler halinde sertleşti. Sapkınlığımın kimliğimden ayrı olarak var olabileceğini anlamak zordu, ancak kendimi bir dergideki sıkışmış sayfalar gibi ikisini dikkatlice ayırmaya zorladım.

Bu konuda araştırma yaptım, acı oyunu, kaba seks, Hakimiyet ve boyun eğme olarak adlandırıldığını öğrendim.

Sanatta sapkınlık örnekleri buldum, çünkü bu her zaman teselli ve anlayış için başvurduğum bir araçtı. Rembrandt'ın bir mısır tarlasında başka bir adamla yeminini bozan bir keşiş çizimi buldum. En sevdiğim ressam olan Pablo Picasso'nun oldukça şaşırtıcı bir erotik sanat koleksiyonu vardı; *La Doleur adlı*, bir kadını utanmazca tasvir eden bir resim de buna dahildi.

Tiernan'a oral seks yaptığım gibi bir erkeğe oral seks yapmak. Michelangelo'dan Cezanne ve Correggio'ya kadar pek çok sanatçı güzel ölümlü Leda'nın Zeus tarafından bir kuğu şeklinde baştan çıkarıldığı ya da tecavüze uğradığı sahneleri resmetmiştir. *Kanagawa açıklarındaki* ünlü *Büyük Dalga tablosuyla* tanınan aynı Japon sanatçı, çıplak bir kadın ile devasa bir deniz canavarını erotik bir şekilde birbirine dolamıştı.

Bu bana insanlığın her zaman cinselliğin keskin kenarları ve karanlık köşeleriyle büyülendiğini kanıtladı. Eğer ben bir sapkınsam, gençliğimden beri idolüm olan pek çok parlak sanatçının da öyle olduğunu bilmek beni rahatlatı.

Cinsel eğilimlerim yatışmıştı ama kalbimin acı veren, güvenilmez kıpırtıları yatışmamıştı.

Tiernan hakkında ne hissettiğimi araştıramadım çünkü bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum.

Bir anlamda onun tarafından büyülenmişim. Tıpkı bir çocuğun yatağının altındaki canavarlardan korkması ama yatağının altına bakmayı reddetmesi, onları sonsuza dek ışığa sürgün etmesi gibi. Bir yanımlı onu anlayamadığımdan, zalim ve kalpsiz olabildiğinden, sonra da tartışmasız, düzensiz bir şekilde nazik olabildiğinden *hoşlanıyordu*.

Örnek olarak, boğazımı çiğ çiğ siktikten ve bana annemden daha iyi bir fahişe olduğumu söyledikten bir gün sonra Brando'yu New York'taki en iyi nörolojik cerrahla randevuya götürdü. Nöbetlerinin artan sıklığına yardımcı olması için ona yeni bir ilaç rejimi uyguladılar. Ayrıca Ocak ayında, kış tatili için okuldan izinli olduğu dönemde, lazer interstisyel termal terapi için randevu aldılar.

Brando, Tiernan'ın telefonundan arayıp haberi verdiğinde, dördüncü dönem matematik dersimin ortasında ağlamak için kendimi Sacred Heart Akademisi'ndeki bir tuvalet kabinine kilitlemişim.

Ve bugün, sanat muhafazakârlığı alanında üniversiteye gidebilmek için tam puan almam gerektiği için bütün gece uyumadan çalıştığım kimya sınavından yorgun argın okuldan eve döndüğümde, beni yine sarsmıştı.

Eve girmeden önce Tiernan'ı görürsem ve onunla etkileşime geçmek zorunda kalırsam diye soğukkanlılığımı toplarken uzun bir süre aslan başlı kapı tokmağına baktım.

Kaos beni karşıladı.

Ev, çocuk ve yetişkin kahkahaları ve köpek sesine benzeyen belirgin bir sesle kakofoni gibi çınlıyordu.

Derin, uyarıcı bir havlama.

Gözlerim giriş holünün karanlığına alışırken gözlerimi kırptırdım, sonra mutfağa giden koridordan gelen sesle irkildim ve saniyeler sonra bir zırhın bacakları arasından gri bir çizgi salona fırladı.

Beyaz ayaklarıyla kaplı bacaklarının üzerinde bana doğru koşarak geldi, küçük bedeni sallanan kuyruğunun gücüyle titriyordu.

Köpek bana ulaştığında hiç yavaşlamadı, bacaklarıma çarptı, sonra da bir çoban köpeği gibi etraflarından dolandı.

"Ne oluyor lan?" Dilimi tutamadan sordum çünkü Brando'nun ardından salona girdiğini, kısa bir süre sonra da Walcott ve Ezra'nın onu takip ettiğini fark ettim.

"Anca! Kapıda olduğunu duydu ve *çok* heyecanlandı," diye bağırdı Brando, koridoru koşarak geçip yanıma gelirken saf bir sevinçle güldü ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Köpek beni hemen terk etti ve yüzünü yalayabilmek için patilerini Brando'nun omuzlarına koymak üzere zıpladı. Küçük kardeşim kıkırdadı, sesi içime işledi.

Brando her zaman bir köpek istemişti ama veteriner faturaları ve köpek gereçleri bir yana, üç kişilik ailemizi geçindirecek paramız bile yoktu.

"Kimin köpeği bu?" Tiernan boğazımı siktikten sonraki günkü kadar kısık sesle fısıldadım.

Ama kimin köpeği olduğunu çoktan anlamıştım.

"Benim!" Köpek onu sırt üstü yatırıp yüzünü ve ellerini köpek öpücüklerine boğarken Brando ağladı. "Adı Picasso, en sevdiğin ressamın adı gibi. Onu seviyor musun?"

Yıllarca ona köpek alamayacağını söylediğimi bildiği için alamayacağımdan endişeleniyordu. Kıskançlık ve kızgınlık göğsümde minnettarlıkla savaşıyor, kalbimin bataklık zemininde bir çekişme yaşıyordu.

"O çok güzel," diye mırıldandım, ki bu doğrudu.

Büyük mavi gözleri ve şapşal sırtışıyla gümüşü gri bir pitbull karışımı gibi görünüyordu. Picasso'nun adını alacak kadar trajik değildi ama Brando'nun benim de seveceğim bir isim bulmaya çalışmasına bayılmıştım.

İki beyefendi koridoru geçip yanıma gelirken ve Ezra açık kapıyı arkamdan kapatırken Walcott, "O eğitilmiş bir nöbet köpeği," diye açıkladı. "Görünüşe göre Brando'nun aurasının başladığını fark edip bizi uyarabilecek ya da biri gelene kadar onu koruyabilecek. Picasso yalan söyleyecek

Nöbet sırasında sabit kalmasını sağlamak için vücuduna yaslayın ya da kendine zarar vermemesi için etrafındaki dağınıklığı temizleyin."

"Ne?" Belirsiz bir şey boğazımı sıkarken fısıldadım.

Walcott omzumu sıkamak için yaklaştığında nazik gözleri bana sıcacık bakıyordu. "Mutfakta neler olduğunu hepimiz gördük ve hiçbirimiz bunun tekrarlanmasını istemiyoruz. Tiernan, Brando'nun olayından sonraki gece en iyi eğitim tesislerini araştırmaya başladı. Geçen hafta yine aynı şey olunca, bekleme listesini atlamak için para ödedi." Walcott sanki önemli bir şey değilmiş gibi, sanki kalbim göğsümde patlamıyormuş gibi omuz silkti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca hepimiz Picasso'yla nasıl başa çıkacağımızı bildiğimizden emin olmak için eğitim almak zorundayız, ama ondan sonra Brando'nun hayatında gerçek bir fark yaratabilir."

Dizlerimde bir sorun vardı. Kötü ayarlanmış jelatin gibi sallanıyordlardı. Onları sıkıca kilitleyemeden çöktüler ve beni yere düşürdüler. Saniyeler sonra Picasso'nun kendisi üzerimdeydi ve çenemi yalıyordu.

Brando bana gururla, "Senden hoşlanıyor," dedi ve kışının üzerinde kayarak yayılmış bacaklarımın arasına girip göğsüme yaslandı. Picasso'yu yanına çağırdı ve köpek mutlu bir şekilde kucağına kıvrıldı, dilini Brando'nun göğsüne dayadı.

"Onu seviyor musun, Anca?" diye tekrar sordu, başını arkaya eğdi, sonra köpek çenesini yalayınca kıkırdadı. "Onu alabilir miyim? Tiernan bana geç doğum günü hediyem olduğunu söyledi!"

Duygular boğazımı çirkin, şişmiş bir kütle halinde tıkadı ve konuşmak bir yana nefes almayı bile zorlaştırdı, bu yüzden sadece başımı salladım ve küçük kardeşimin kıvrıkcık başının yan tarafını öptüm.

Ezra gözlerimi yakaladı ve yavaşça işaret etti çünkü hala ASL'ye alışmaya çalışıyordum, *eğer onunla konuşmak istersen Tiernan ofisinde.*

Teşekkür etmek isteyip istemediğimi sordu.

Cinsel suçlarıma sahne olan ofisinden bahsedince hafifçe irkildim. Yavaşça başımı salladım ve kardeşime sıkıca sarıldım, sonra bırakıp ayağa fırladım.

"Koşuya çıkacağım," diye ilan ettim, herkesin duyacağı şekilde yıkılmadan önce çaresizce evden çıkmak istiyordum.

Ezra ve Walcott birlikte kaşlarını çattı, ikincisi şöyle dedi: "Tiernan'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. O senin Bishop's Landing'de gezip tozmanı istemez. Orası tehlikeli bir yer olabilir."

Gülüşüm sert ve boştu. "Bishop's Landing ÷lkedeki en zengin arazi şeridi. Kaldırımda soyulacağımı sanmıyorum, Wally."

Yine de endişeli görünüyordu. "Gitmeden önce Tiernan'la konuşmama izin ver."

Omuz silktim ve odama giden sağa kıvrımlı merdiveni koşarak çıktım. Tiernan'ın koşuya çıkma isteğimi "onaylamasını" beklemeye hiç niyetim yoktu. Tanrı aşkına on yedi yaşıındaydım ve hayatımın büyük bölümünde yedi yaşıında bir çocuğa bakmıştım. Koşuya çıkıp kendimi öldürmeyecek kadar sorumluluk sahibiydim.

Üniformamı çabucak çıkardım, siyah tayt şort ve Tilda'nın zorla aldırđıđı spor sütyeniyle değiştirdim çünkü görünüşe göre artık geçici bir McTiernan olduğum için eski püskü tişörtlerim kabul edilebilir değildi. Okul çantamdan kulaklıklarımı aldım ve koridordan geçip merdivenlerden aşağı koştum, Walcott diğer koridorun ağzında belirip arkamdan seslenirken kapıyı ittim.

Kapı isminin üzerine kapandı ve sanki başlangıç çizgisindeki atış gibi fırladım.

Devasa duvarlardaki küçük yaya kapısından hızla geçerken fark ettim ki koruma Aslan Mahkeme o I yapmamıştı. henüz keşfedildi ve Tiernan'ın gotik malikânesinin ötesindeki Bishop's Landing'in mükemmel peyzajlı alanı. Kapıdan sola döndüm ve okyanusun kıvrımı boyunca uzanan yoldan aşağı inmeye başladım; pahalı evlerle, bakımlı çimlerle, tenis kortlarıyla ve serin bahar akşamına sıcak sisler saçan ısıtmalđ havuzlarla dolu devasa arazilerin yanından geçtim.

Kulaklıklarımdan müzik sesi geliyordu; Imogen Heap'in melankolik tınıları kulaklarımı doldururken, duygularım da kalbimde yankılanıyordu.

Tiernan'dan, onun her geçen gün göğsümden söküp attığı duyguların felaketinden kaçıyordum. Son birkaç haftayı Tiernan gibi zalim bir adamın neden iki yetimi evlat edindiğini merak ederek geçirmiştim ve bunun sadece 'kalbinin iyiliğinden' kaynaklanmadığını biliyordum. Temkinli ve kabaydı, açıkça Brando ve benden bir şey almaya çalışıyordu, belki de yapacak bir şey

Aida'yla, ama daha çok babamla ilgili bir şey.

Ama Lane bize bulmamız için bir şey bırakmamıştı.

Para yok, mal yok, sevgi dolu son mektup yok.

Sadece bana verdiği ve Tiernan'ın çaldığı bir madalyon ve zamanın sonuna kadar sevip koruyacağım bir kardeşim vardı.

Kendimi daha da zorladım, alnımda boncuk boncuk ter vardı, göğsüm kabarıyordu.

Tiernan bizim koruyucumuzdu çünkü her ne sebeple olursa olsun öyle olmayı seçmişti ama bunun Aida'nın çocuklarının soğukta kalmasına dayanamadığı için olduğundan şüpheliydim. Annemi hiç sevmediği şimdi daha önce hiç olmadığı kadar açıktı. Onu annem olduğu için sevmiş olmam, ama onu kaybetmenin hayatımın günlerinde acı verici bir şekilde yankılanmaması içimi acıtıyordu. Zaten hayattayken çoğu zaman ortalarda yoktu, bir erkek arkadaşından yeni ayrılmış ya da bize karşı alışılmadık derecede şefkatli hissetmediği sürece aile hayatımıza neredeyse hiç katkıda bulunmuyordu.

Yine de annemin eski erkek arkadaşıyla takılmıştım. Utanç kuduz bir köpek gibi topuklarıma yapıştı.

Bu da bana Picasso'nun Lion Court'ta Brando'yu güldürmesini hatırlattı. Onu *güvende tutuyordu* çünkü Tiernan bulabildiği en iyi hizmet köpeğine bir tomar para vermişti.

Yani kalpsiz değildi, en azından onu tamamen gözden çıkaracak kadar değil, ki bu tehlikeliydi.

Güvenliğim için değil ama kalbim için.

Çok sert koştüğüm için çınılıyordu, Tiernan'ın adı her vuruşta bir soruydu.

Kimdi o?

Canavar mı insan

mı?

İkisi de olabilir

mi?

Onun her iki tarafına da, arada çok az boşluk olan karanlık ve aydınlığa da çekilebilir miydim? O bir spektrumdan çok bir madalyonun arka arkaya basılmış iki yüzü gibiydi, biri ya da diğeri. Hangi tarafa düşeceğini görmek için her gün, her an yazı tura atıyordum.

Ama riski sevdiğimi itiraf edebilirim.

Bu alçaklık kanımı kaydattı ve ısıttı.

Nezaket... nezaket kalbimin etrafındaki duvarları paramparça etti.

Onu bu şekilde istemem tamamen *yanlıştı*. O benim vasımdı, annemin eski erkek arkadaşıydı ve benden on yedi yaş büyüktü. Tabu, ilişkimizi anlatmaya yetmiyordu bile.

Önemli değildi.

Bir ısırik aldıktan sonra, o yasak meyvenin tadını unutmuş gibi görünmüyordum.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, Tiernan'ın yaralı yüzü ve güneşten ağarmış yeşim gözleri zihnimin en ön sırasındaydı, çok geç olana kadar arabanın saray gibi bir araba yoluna girdiğini fark etmedim.

Çarpışma olabileceği kadar korkunç değildi, kapılar açılırken araba ileri doğru sürünüyordu ama vücudumun arabanın kaputundan yukarı yuvarlanıp ön cama *sertçe* çarpmasına yetti.

Nefesim dudaklarımın arasından patladı, ciğerlerim o kadar sıkılmıştı ki dokularda oksijen kalmamıştı. Kıpırdamadan yatıp umutsuzca hava almaya çalışırken vücudumun sağ tarafı zonkluyordu.

Belirsiz sesler kulaklarıma hücum eden kanın uğultusu altında doldu ve sonra biri beni nazikçe ön camdan sıyırarak kaputun üzerine oturmama yardım etti.

"Bianca?" diye bağırdı tanıdık bir ses, yaklaşarak.

Önümdeki kişi, muhtemelen şoför, görüş alanımda yüzdü, sonra yerini yeni gelen kişiye bıraktı.

"Bianca." Gözlerimi sıkarak kapattım, sonra yeniden odaklanmaya çalıştım. Elias'ın yakışıklı yüzü görüş alanımda bir kaleydoskop gibi kendini yeniden düzenledi. "Lanet olsun, iyi misin?"

"Um...." Mırıldandım, çarpan başımı ve zonklayan yanımı değerlendirmeye çalıştım. Çok zarar verici bir şey yoktu, sadece beni morartacak bir darbe ve beynimde şimdiden yumuşamaya başlayan bir çınlama vardı. "Sanırım öyle."

"Ne halt ediyordun sen? Seni öldürebilirdik," diye bağırdı ve beni sarsmak istercesine omuzlarımı sıktı.

"Koşuya çıktım," diye mırıldandım, vücudumu kontrol ederken yavaşça göz kırptım. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Havadan daha fazlasına ihtiyacın var," diye araya girdi soğuk, zarif bir ses. "Nereye gittiğine bakmadan sokaklarda dolanıp duruyorsan, belli ki zerre kadar aklın yok. Eğer daha ciddi bir şekilde yaralanmış olsaydın, bu senin için daha iyi olurdu." Sonra bir duraklama. "Gerçi her tarafını kanatmış olsaydın arabanın bakımını yaptırmak zahmetli olurdu."

"Caroline Teyze, ne oluyor?" Elias neredeyse homurdanarak beni kadından uzak tutmak istercesine hafifçe yanıma doğru adım attı.

İçimdeki her şey durdu.

Nefes, acı, kalp atışı.

Caroline.

Caroline Constantine?

Başımı yavaşça çevirdim, babamın evlendiği kadınla, Aida'yı ne kadar sevdiğini iddia etse de annem için terk etmediği kadınla nihayet göz göze gelmekten neredeyse korkuyordum.

Harap olmuş ciğerlerimde topladığım nefes, bakışlarım Constantine'in anasının buz mavisi gözleriyle buluştuğunda bir delik yarası gibi ağzımdan dışarı sızdı.

Kısacası, son derece mükemmeldi.

Soluk sarı saçları ensesinde şık bir bukle halinde toplanmıştı, tek bir tutamı bile yerinde değildi ve orta yaşına rağmen neredeyse hiç kırışmamış yüksek, zarif alnını sergiliyordu. Bir sanatseverin eğitilmiş gözüyle, klasik güzellikteki yüz hatlarının, bir Rembrandt veya Da Vinci tablosundan bana bakıyor olabilecek oval bir yüz üzerinde mükemmel bir simetriye sahip olduğunu biliyordum. Bakışlarındaki mavinin soluk tonunu ortaya çıkaran fildişi bir takım elbise giymiş, her santimiyle Bishop's Landing'in Kraliçesi gibi görünüyordu.

Onun zarafetine o kadar hayran kalmıştım ki, soğuk yüz ifadesine sıkışmış belli belirsiz alaycılığını görmem bir anımı aldı; gözleri hafifçe kısılmış, ağzı sıkı bir çizgi halinde bastırılmış ama kenarları küçümseyici bir şekilde kıvrılmıştı.

Benim ondan aşağı olduğumu, aptallığımı yüzüme vurmadıkça dikkate alınmaya değmeyeceğimi düşünüyordu.

İçimde bir utanç duygusu alevlendi.

Babamın zamanını tekeline alan, annemin rakibi olan kadın üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmak istemem tuhaf olabilirdi ama öyle yaptım. Lane, karısı hakkında bilgi almak istediğimde her zaman ondan övgüyle söz etmişti, özellikle de ilk tanıştıkları ve aşık oldukları günlerdeki halinden.

O zaman da bana huzur getirmişti, demişti hüznle, beni kendine yakın tutarak. Sanırım bu barışı korumayı o kadar takıntı haline getirdi ki, bir zamanlar bunun ne anlama geldiğini unuttu. Barış güç ve prestij değildir. Mutlulukla ilgilidir. Sevdiklerimizi korumak ve onlara değer vermekle ilgilidir. Dünyamızı.

İçimi bir ürperti kapladı ve çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ettim. Yanaklarımın arasına çarpık bir gülümseme yerleştirerek elimi Caroline'a uzattım. "Merhaba, Bayan Constantine. Sizinle bu şekilde tanışmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ben Bianca, Elias'ın okuldan bir arkadaşıyım."

Gözlerinin donmuş gölcüğünde bir şey titreşti, sonra da söndü. Elias'a, pürüzsüz yüzünü bozmayan hafifçe kalkık bir kaşla baktı.

Alnından. Elimi sıkmadı ve sonunda ben de elimi bıraktım. "Bana bahsettiğin kız bu."

Elias neredeyse irkildi, sonra başını salladı.

Caroline binlerce metrelik bakışlarıyla beni sabitledi, gözleri terden sıırıslıklam olmuş, özensiz bir atkuyruğu yapılmış saçlarımdan, yapış yapış taytın içine sıkışmış vücudumun kıvrımlarına doğru hareket ediyordu. Kendimi aylardır olmadığım Teksaslı bir beyaz çöp gibi hissetmemi sağladı.

"Bianca *Belcante*," diye onayladı sonunda. "Evet, hanımefendi."

Dudaklarında bir titreme fısıldadı ama bunun bir gülümseme mi yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Lütfen, bana 'hanımefendi' demeyin. Böyle bir terimi hak edecek kadar yaşlı değilim, değil mi?"

Hemen başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

Yüzünden bir gülümseme fısıltısı geçti, Tiernan'ın nazik davranmaya çalıştığı zamanki gibi hafif sürünge bir gülümsemeydi.

"Elias bana McTiernan'larla kaldığınızı söyledi."

"Evet, annemiz öldükten sonra kardeşimle beni yanlarına alacak kadar naziktiler," diye açıkladım, şakağımdan aşağı süzülen soğuk bir ter damlasını elimle yoklayarak. Elias diğer elimi tuttu, başparmağı beni rahatlatmak istercesine bileğimi okşadı. İşe yaraması beni şaşırttı.

"Aksanın var," dedi, ama bu işareti olmayan bir soruydu. "Teksaslı," diye açıkladım, daha güçlü olmadığı için mutluydum çünkü Caroline'ın kendi

Sesi berrak ve temizdi, gerçek bir mavi kanlı Amerikalıydı.

"Hey, bu çok güzel iyileşmiş," diye araya girdi Elias, başparmağı güvercin dövmemin kenarına dokunurken. "Sana çok yakışmış."

Caroline onun bakışlarını takip etti, burun delikleri açıldı. Yeğeninin fakir bir taşra yetimiyle takılmasından hoşlanmadığından endişelendim ama bana tekrar baktığında yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Bir yetim, zavallı şey. Seni yakın bir zamanda çay içmeye davet etmeliyiz. Belki yeni çevrenize alışmanıza yardımcı olabilirim," dedi cömertçe.

Elias kaşlarını çatarak teyzesine bakmaya başladı ama ben de ona gülümsedim. Onunla vakit geçirme fikri bir şekilde babamla vakit geçirmek gibi bir şeydi. Babamın saygı duyduğu ve sevdiği bir kadın olan Caroline kadar zarif ve şık olmayı öğrenmek istiyordum. Onun bir sınıfı vardı ve

rafineri, Aida'da eksik olan keskin zekâ ve ben onu her şekilde içime çekmeye hevesliydim.

"Bunu çok isterim," dedim
dürüstçe. Elias bir adım daha
yaklaştı. "Bianca, ben-"

"Takvimimi kontrol edeceğim. Elias, neden arabaya geri dönmüyorsun? Biraz daha oyalanırsak yemeğe geç kalacağız ve konuşacak çok şeyimiz var."

Yüzünü buruşturdu ama Caroline Chanel çantasından telefonunu çıkarırken yanımdan ayrılmadı.

"Caroline ve çocuklarına karışmadığını sanıyordum," diye mırıldandım nefesimin altında.

"İsteyerek değil," diye kabul etti ve elimi sıktı. "Ama Caroline ailedeki herkesin ona hesap vermesi gerektiğini düşünüyor ve ben onun kabul etmediği bazı şeyler yaptım."

"Yoksul yetimlerle takılmak gibi mi?"

Gülüştü keskin ve içi boştu. "Bu en küçüğü, güven bana. Benim için endişelenme. Onun *seninle* neden ilgilendiğini düşün."

"Elias, araba," diye araya girdi Caroline, kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak,

Adam elimi bir kez daha sıktıktan sonra gönülsüzce bırakana kadar gözlerini kırpmadan ona baktı. Adam arabanın kapısını hışımla arkasından kapattığında Caroline bir adım daha yaklaşarak kapitone çantasına uzandı ve bir kartvizit çıkardı. Aida, Brando ve benim bir ay boyunca bakkala harcadığımızdan daha pahalıya mal olduğuna bahse girebileceğim kalın, pahalı bir kart stoğuna yazılmıştı.

"Önümüzdeki hafta beni oldukça meşgul edecek bir etkinliğim var," diye açıkladı kartı bana uzatırken ve çantasının tokasını bir *patırtıyla* kapattı. "Önümüzdeki hafta sonundan sonra programım açılıyor. Sizi çaya götürmekten ve gelecek planlarınız hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Vay canına," dedim içimden gelen dürtüyü dizginleyemeden, kabalığımdan dolayı fena halde kızararak. "Çok naziksin."

Gülümsemesi ince ama güzeldi. "Evet, bir aile dostu için her şeyi yaparım."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve arabanın diğer tarafına geçti. Soför inip ona kapıyı açtı, sonra da bana özür dileyen bir bakış attı.

"Sana vurduğum için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Arabana arptığım için zgnm," diye takıldım, kaputtan kaydım, sonra da hafifçe okşadım. "Bu Şey kesinlikle benden daha değerli."

Bana komik bir surat ifadesi takındı. "Caroline Constantine sana zaman ayırırsaydı, senin değerini kmsemezdim. En azından onun için."

Bu tuhaf ifadesini sorgulayamadan, sürücü koltuğuna geri döndü ve arabayı kapılardan geçirip dolambaçlı tepeden okyanus kıyısındaki görkemli malikaneye doğru çekerek yola ıktı.

Constantine Yerleşkesi'ne göz kırtım, babamın satın alıp saray yaptığı yere, onun tarihi ve anılarıyla dolu bir eve. İçeri girmeyi, duvarlara dokunmayı ve bir zamanlar onun durduğu yerlerde durmayı arzuluyordum.

Bunun yerine Caroline'ın kartını elime aldım, düşen kulaklıklarımı kulağıma geri taktım ve Lion Court'un kasvetli, sıkıntılı koridorlarına doğru yavaş bir yürüyüŐe başladım.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Çabucak karardı.

Bianca

New York'ta Kasım ayının başlarıydı, geceler uzuyor, akşam saat beş buçukta karanlık bir örtü gibi çöküyordu. Bishop's Landing'in sokaklarını süsleyen eski moda demir lamba direkleri vardı ama beni yönlendirmek için pek bir işe yaramıyorlardı. Her blok aynı görünüyordu, büyük evler büyük çitlerin arkasına sıkışmıştı, sanki zenginler dış dünyanın büyüleyici hayatlarını kirleteceğinden endişeleniyorlardı.

Kayboldum

. Korkunç

bir şekilde.

Constantine Yerleşkesi'ndeki kazadan hemen sonra telefonumun şarjı bitmişti, bu yüzden Lion Court'u arayamadım ya da yol tarifine bakamadım. Bunun yerine, bana yol tarif edebilecek birine rastlamayı umarak dolaştım ama karanlık çöktükten sonra tüm kasaba sıkı sıkıya kilitlenmiş gibiydi. Okyanustan soğuk bir rüzgâr esiyordu, tuzlu ve yoğun. Egzersiz kıyafetlerimin içinde titriyordum, ısınmak için koşamıyordum çünkü çok ağrım vardı.

Tam pes edip cadde boyunca uzanan kapılardan birine vızıldayarak yol tarifi ya da telefon için yalvaracaktım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Farkındalık, etime batan iğneler gibi omurgamdan aşağıya, doğrudan kemiğime battı.

Yavaşça omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ve yolun diğer tarafından bana doğru ilerleyen koyu bir leke gördüm.

Hızımı artırdım, köşeyi döndüm.

Dakikalar sonra, her kimse onu kaybettiğimi ya da sadece aptal bir paranoyak kız olduğumu düşünürken, sokağın sonundaki dahili telefona baktım. Göz ucuyla karanlık bir şeyin gölgelerden ayrılıp bana doğru geldiğini fark ettim.

Tereddüt ettim, koşmanın yardım istemekten daha iyi olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Sonunda ikisini de yapmaya karar verdim. Cevabı duymak için kulaklığımı çıkardığımda dahili telefon parmağımın altında vızıldadı.

Karanlık figür yaklaştı, şimdi sadece bir buçuk blok ötedeydi.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi sonunda biri. "Şu anda bir teslimat beklemiyoruz."

"Lütfen, benim adım Bianca Belcante ve bu bölgeye yeni taşındım. Kayboldum ve birinin beni takip ediyor olabileceğini düşünüyorum."

Bir duraklama. "Burada sorun istemiyoruz. Lütfen ilerleyin."

Figür daha hızlı hareket etmeye başlayıp mesafeyi bir bloğa indirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben on yedi yaşındayım. Sacred Heart Akademisi'ne gidiyorum ve burada, Bishop's Landing'de yaşıyorum. Lütfen beni içeri alın, hatta kapıların biraz ötesine geçmeme izin verin ki beni takip eden kişiden uzaklaşabileyim."

"Polisi aramalısın."

"Benim telefonum yok!" Hayal kırıklığı içinde bağırdım. Hat kesildi.

"Siktir!" Dahili telefonun yanındaki duvara vurdum, sonra derin bir nefes aldım ve ağrıyan bedenimi *koşmaya* zorladım.

Caddeden aşağı okyanusa doğru daldım çünkü yarımadanın bir noktasında Lion Court'un Atlantik'e bakan kayalıkların tepesinde tünediğini biliyordum.

Sertçe koşarken göğsüme asit doldu, bacaklar ve kollar pompalanıyor, gövde rüzgârı kesmek için eğiliyordu. Sağ tarafım acıyla parlıyordu ama panik bu hissi bastırdı.

Savaş ya da kaç tepkisiydi.

Arkamda, kulaklarımı zorlayarak, asfalta çarpan ayak seslerini duyabiliyordum.

Biri beni kovalıyordu.

Soğuk okyanus havası ciğerlerimi yardı, yutkunurken boğazımı deldi. Ayaklarım halka açık plaj boyunca kuma çarparak beni bir anlığına yavaşlattı.

Arkamdaki başka bir bedenin üzerinden geçen rüzgârın ıslığını duyabiliyordum. Çalışan bir göğsün içinden geçen havanın sert tükürüğü.

Daha fazla ittim, ama karnımda bir çöküntü vardı, bu yırtıcı hayvandan kaçamayacağımı söyleyen ağır bir önsezi.

Ezra ve Henrik bana dövüşmeyi öğretiyorlardı. Bir yumruğun dinamiklerini, arkadan yakalandığımda ya da doğrudan yaklaşıldığında kendimi savunmanın temel mekaniklerini biliyordum. Ne yazık ki bana yaya olarak bir takipçiden nasıl kaçacağımı öğretmemişlerdi.

Bir an için saklanıp beni geçmelerini sağlamayı düşündüm ama köşeye sıkışmak istemedim.

Endişelenmemeliydim.

Saniyeler sonra, hemen arkamda olduklarını duyabiliyordum, nefesleri çalkalanıyor, etkileyici hızları yüzünden arkamdaki hava yer değiştiriyordu. Kanım kulaklarıma hücum etti, o kadar yüksekti ki içinde boğulabileceğimi düşündüm. Hala sol kulağımda olan kulaklıktan gelen müzik sesi, *koşmam için benimle* alay ediyordu.

Onlar bana ulaşmadan aniden durdum. Durmaları için geçen sürede, yukarı ve etrafımda döndüm, tüm ağırlığımı kullanarak midelerinin olabileceğini hayal ettiğim yere bir yumruk attım.

İri, nasırlı bir el sallanan yumruğumu bileğimden yakaladı ve dengemi bozarak beni öne doğru savurdu. Sert bir göğse çarptım ama çoktan dövüşmeye başlamıştım, topuğumu ayaklarına vuruyor, başımı çenesine çarpıyordum.

Cesedin büyüklüğünden ve ağırlığından bir erkek olduğunu anlayabiliyordum ama hava çok karanlıktı, ay bile yüzünü görmemi engelliyordu. Bakmayı bile düşünmedim. Katıksız panik beni boğazımdan yakaladı. İlkokulumun otoparkında Morelli haydutlarından biri tarafından köşeye sıkıştırılmış, beni arabaya sürüklerken kara gözleri hınzırca bakan bir kız çocuğuna dönmüştüm.

Dudaklarımdan savaş çığlığına benzer bir feryat çıktı ve ağırlığımı onu dengesinden sarsacak kadar sert bir şekilde gövdesine verdim. Düşerken boğuk bir lanet duyuldu, beni de beraberinde götürdü. Göğsünün üzerine düştüm, göğsünden çıkan hava sıcak bir duman halinde sağ kulağımın üzerine yayıldı. Ben daha kaçmaya fırsat bulamadan bizi yuvarladı ve beni iri cüssesinin altında sıkıştırdı.

Korku içimi kemiriyor, beni parçalıyordu.

O kadar zorlandım ki kalbim yerinden çıkacak sandım.

Kıvrılırken sol kulağımdaki kulaklık düştü ve tanıdık bir ses yoğun geceyi bir bıçak gibi kesti. "Bianca, yeter!"

Vücudum, zihnim bunu hesaplayamadan anladı ve hemen dondu. Bir saniye sonra, kafatasımdaki bulanıklığı fark ettim.

Tiernan.

Ona bağırmak, beni neden kovaladığını, beni neden böyle korkuttuğunu öğrenmek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey uzun, alçak bir inilti oldu.

"Bianca," dedi tekrar, bu sefer neredeyse nazikti, sesi kullanılmamaktan paslanmıştı.

Elleri bileklerimin etrafında yumuşadı ve onları başımın üzerinde sabitledi.

"Neden?" Gözyaşlarım gözlerimin önüne akarken fısıldadım. "Beni korkuttun."

Boğazının arkasından yarı hayal kırıklığı, yarı sempati dolu bir ses çıkardı. "Son beş dakikadır adını söylüyorum. Belli ki beni duyamayacak kadar paniklemişsin."

Bu mümkündü, belki, ama beni neden bu kadar çok kovaladığını açıklayamıyordu.

Hepsi.

"Senin aptal halini aramaya çıkmıştım," diye homurdandı, parmakları sıkılaştı

dar kalçaları ve geniş göğsüyle beni soğuk, nemli kuma sabitledi. "Sonra sen kaçmaya başladın ve ben seni tekrar kaybetmek istemedim. Ezra, Walcott ve Henrik de dışarıda seni arıyor."

"Ama Brando?" Otomatik olarak itiraz ettim. "Şef Patsy ona göz kulak olmak için geç saate kadar kaldı."

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş döküldü, soğuk havada hafifçe beyazlaşarak Tiernan'ın iri yüzüne yayıldı. "Beni korkuttun," diye tekrarlardım usulca.

"Güzel," diye homurdandı, üzerimden kalkmak yerine kalçalarını kasıklarına daha da sıkı bastırdı. "İyi bir korkuya ihtiyacın var."

"Senin iznine ihtiyaç duymadan tek başıma koşabilirim," diye karşı çıktım, aksini destekleyecek yeterince kanıt olmasına rağmen.

"Sen inatçı, aptal küçük bir kızsın. Bishop's Landing ya da bu sokaklarda yaşayan canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bryant Morelli ile karşılaşmak mı istiyorsun? Senin gibi küçük ve güzel bir kızın kaybolduğunu ve yalnız kaldığını görüp şansını seni avlamak için kullanacağını düşünen benim gibi bir adamla mı karşılaşmak istiyorsun?"

Birden Tiernan'ın ereksiyonunun kalın, belirgin uzunluğunun göbeğime süründüğünü fark ettim. Beni kovalamak onun içindeki yırtıcıyı uyandırmıştı. Vücudundaki gerginlikten kontrolünü zar zor sağladığını anlayabiliyordum. Halk plajında eşine sahip çıkan bir hayvan gibi bana

saldırmak istiyordu.

Soğuğa rağmen kemiklerim erimeye başladı, bedenim onun gerginliğine karşı uysallaştı, zıtlık için istekli hale geldi. *Onun* için sabırsızlanıyordum.

Duruşumdaki değişikliği doğru okudu ve göğsünden benimkine doğru alçak bir hırıltı yükseldi. "Avlanmak hoşuna mı gidiyor, küçük şey?" diye mırıldandı. "İçimdeki hayvanı ortaya çıkardığını bilmek hoşuna gidiyor mu? Bu dar şortta, sikimin doğrudan ıslak amına girebileceği kadar büyük bir delik açtığımı hayal ederek çelik gibi sertleşmem hoşuna gidiyor mu? Seni hazırlamama bile gerek yok. Muhtemelen benim için çoktan sıırılsıklam olmuşsundur."

Tanrım, haklıydı.

Utanç verici olmalıydı ama ben bunu aşmışım. Belki Tiernan'a olan hislerime sahip çıkamazdım ama vücudumun ona verdiği tepkiye sahip çıkabilirdim. Onun zalimliğine. Bunu *arzuluyordu*.

Bilinçsizce eğildim ve ondan hınzır bir kıkırdama duydum. Her iki bileğimi de geniş ellerinden birinde topladı, diğeri vücudumdan aşağıya indi, sahiplenici bir şekilde kavradığı göbeğime inmeden önce sert bir meme ucunu çimdiklemek için durdu.

"Bu bakire amcığı parçalamamı mı istiyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde, elinin topuğu klitorisime lezzetli bir şekilde giriyordu. "Zaten sahip olmadığım son parçanı da almamı mı istiyorsun?"

Bedenim ve özgür iradem benim diyebileceğim tek şeydi. Peki neden onlara sahip olması için bu kadar hevesliydim?

Bir cevabım yoktu.

Sahip olduğum tek şey, seksimde onun için zonklayan ikinci bir kalp atışıydı. Amım umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, zaten doldurulmaya hevesliydi, zaten şişmişti. Dişlerini tenime, sikini kıvrımlarıma, ellerini uzuvlarıma koymasını ve beni zevkle parçalamasını istiyordum.

"Becer beni," dedim ona cesaretimi kaybetmeden önce. "Becer beni, seni canavar." Bir ay ışığı geceyi bir bıçak gibi delip geçti ve Tiernan'ın gözleri doğal olmayan bir şekilde yeşil parlıyordu. Bir saniye sonra tekrar karanlığa gömülmüştük ve Tiernan hareket ediyor, kulağıma fısıldamak için eğiliyordu.

"Unutma küçük şey, bunu sen istedin," diye uyardı.

Ve sonra dudakları dudaklarımı yakaladı, onları yerlerine kilitledi ve ipeksi dilinin sıcak bir darbesiyle içime girdi. İnledim ve kendimi tenimin içinde kopardığı özlem fırtınasına teslim ettim.

Beni öldürmek ister gibi öptü. Sanki nefesime sahipmiş ve karşılığını talep ediyormuş gibi. Havamı çalmasında ve bedenimi sanki onun hakkıymış gibi sahiplenmesinde romantizm yoktu. Aşk ya da tatlılık yoktu. Sadece hayvani bir ihtiyaç ve itici güç, ikimizi de ateşe veren beni fethetme arzusu vardı.

Altında kıvrandım, beni bırakmasını istediğim için değil, vücudunun benimkinin etrafında oluşturduğu sert kafesi sevdiğim için. Bileklerimi sıkıca tutarken diğer eli cebinde kayboldu. Bir an sonra yumuşak bir *çıtırtı duyuldu* ve karnımın üzerinde bir bıçak belirdi. Sıkıştırılmış bir kelebek gibi titredim ama bıçağın ucunu açıkta kalan karnımdan aşağı, kapalı göğüslerimin altından şortumun bandına doğru çekerken itiraz etmedim. Metalin çıkardığı sıyrık beni ürpertti. Uyluklarımın arasında zaten ıslak olan şortumun yırtmacının üzerinden geçerken bıçağı daha sert bastırdı. Nefesimi tuttum, bıçağın altında çözülen dikişlerin küçük *pat, pat, pat* sesleri, dalgaların uzak çarpışması ve nefesimizin sert törpüsü dışındaki tek sestti.

Şortum baştan aşağı yarıldığında, bıçağı bir elinde katlayıp cebine koydu ve parmaklarını kullanarak amımla gece arasındaki tek barikati benden uzaklaştırdı. İç çamaşırım kalçalarımı kesti ve elinde parçalandı, mavi bir dantel parçasını fırlatıp attı. Havaya karıştı ve sahile doğru süzüldü.

Bana dokunmamıştı bile, gerçekten dokunmamıştı ve ben gergin kaslarımın üzerine gerilmiş, aşırı ısınmış bir deriye sahiptim. Kilidimi açmasına, içimi dolduran uyarılmanın geceye yayılmasına ihtiyacım vardı.

Yalvarmak zorunda değildim.

Eli aniden oradaydı, iki parmağı doğrudan bakire seksime daldı, başparmağı gerginliğin acısını gidermek için klitorisimdeydi. Parmaklarını içime sokarken beni öpmedi, çok daha kalın olan siki için beni germek üzere parmaklarını makasladı. Bunun yerine beni sıkıştırdı, ağızlarımız arasında bir inç vardı, aynı nefesi alıyordu, gözleri karanlıkta bile bana sabitlenmişti.

Onu öpmek, bacaklarımı ona dolamak, kendimi ona *vermek için yanıp tutuşuyordum* ama bana izin vermiyordu.

Almak istiyordu, almak değil.

Ben de ona izin vermeye hevesliydim.

"Çok rahat," diye mırıldandı yapışkan ıslak seksimde oynarken, acıdan inlememe rağmen üçüncü bir parmak ekledi. "Sus, küçük

şey, yanmayı sevdiğini biliyorum."

Kahretsin, sevdim. Doldurulmanın verdiği acıyı seviyordum. Beni korkutacak kadar yüksek bir şeyin içine bloklar gibi inşa edildi. Beni aletinin etrafına boşalttığında kaçınılmaz olarak düşeceğim arzu uçurumuna bakıyordum.

"Becer beni," dedim, kalçalarımı yukarı kaldırarak kendimi onun parmaklarına daha sert çarptım. "Kibarlığa ihtiyacım yok."

"Beni kışkırtma," diye homurdandı, sonunda beni öpmek için eğildi, ağzımı morartacağını bildiğim vahşi, cezalandırıcı bir öpücük. "Bu amcığa öyle bir sahip olacağım ki bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceksin. İstedğin bu mu?"

Evet!

Tek kelime etmedim.

Başımı arkaya atıp acı dolu bir zevkle inleyene kadar elini amıma daha sert soktu.

"Seni kumun içinde becermemi mi istiyorsun? Kendimi boşaltmak için senin dar, ıslak deliğini mi kullanayım?" Onu dinliyordum, bu yüzden kendi önerileri onu daha da yükselttiğinde sesindeki kırılmayı duydum. Parmaklarını içimden çekip ıslaklığımı kalçama bulaştırırken neredeyse bana karşı titreyordu. "Döllerimle dolup taşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?"

Sıktığım dişlerimin arasından "evet" tısladı.

Sonra sikinin yakıcı sıcak başı kalçalarımın arasındaydı. Sert şaftını şişmiş kıvrımlarıma birkaç kez vurdu, sadece açgözlü girişime kendini çentiklemeden önce ıslak şaplağı duymak için.

"Bundan sonra," diye homurdandı güçlkle tanıdığım kudurmuş bir sesle. "Sen benimsin. On sekiz yaşına geldiğinde, üniversiteye gittiğinde, benden kurtulacağını düşündüğünde, kurtulamayacaksın. Bu küçük güzel amcık ve seni ağlattığım gözyaşları her zaman benim olacak. Bundan geri dönüş yok, küçük şey."

Soğuk rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti içimi titretti. Sahipleniciliği beni yiyip bitirdi, kararlılığımın parçalarını kemirdi.

Babam ve annem tarafından ölüme ve ihmale terk edilen küçük, karanlık bir parçam, onun sahipleniciliğiyle kabardı ve neredeyse sevgiyi arzuladığım kadar onu arzuladı.

İkincisini asla alamayacağımı biliyordum ve o anda umurumda değildi.

Tiernan'ın alt dudağını dişlerimin arasına almak için hamle yaptım, derisini parçalayacak kadar sert ısırdım, kanı dilimin üzerinde boncuk boncuk oldu. İnledi, kalçalarını vahşice itip tek bir acımasız hamleyle beni

İçine alırken medeni görünümünün son parçası da kül oldu. Başımı
tekrar kumun içine attım.

bulutlu gökyüzüne haykırdı. Daha derine inebilmek için ellerinden biriyle beni kendine doğru çekmek için kalçalarını eğerek homurdandı.

"Çok büyük," diye nefes nefese kaldım, gözlerim yaşlıydı ve sesim kalın çıkıyordu. "Tanrım."

"Tanrım," diye düzeltti, sertçe sallandı, sonunda en ucuma oturdu, rahmimin girişini pelvisimden kıvılcımlar çıkaracak şekilde öptü. Buna bayılmıştım. "Efendin."

Ben de ona çenesinin kirli kenarını ısırarak cevap verdim ve yara izinin yıpranmış ucuna ulaşana kadar kare uzunluğu boyunca kemirdim. İçime pompalamaya devam etti, tüm uzunluğunu hassas amımın içine ve dışına sürükleyerek, sahip olduğumu hiç bilmediğim her sinir ucunu ateşledi. Kısa bir tereddütten sonra dilimi yara izinin çizgisi üzerinde, ağzından kulağına kadar gezdirdim. Donup kalmadı. Beni azarlamadı. Bunun yerine hınzırca küfretti, üzerime eğildi ve dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere gömdü, beni kullanırken beni yerimde sabitledi.

Gözlerimden kumlara yaşlar döküldü. Acı ve zevk gözyaşları ama aynı zamanda kabulleniş gözyaşları.

Bu.

İstediğim buydu. Sert kenarlı,
dişle ısırılmış aşk.

Bir silah gibi bedenime karşı, bir istila gibi içimde. Doldurulmak ve kullanılmak istiyordum çünkü o doyamıyordu. Kendine engel olamıyordu. Bir centilmen olamadı.

Artık aşkın yumuşak ve sıcak olmadığını anlamıştım. Ateş ve kükürttü ve dikkatli olmazsam beni diri diri yakacaktı.

Ama o soğuk kumsalda, aysız bir gökyüzünün altında tüketilmek *istiyordum*. "Buna ihtiyacım var," dedim ona kırık bir sesle, zevk bir süpernova gibi

içime işledi. "Lütfen Tiernan, sana ihtiyacım var."

Kalçaları kekeledi: hareketleri ilk kez hantaldı.

"Buradayım, küçük şey," diye homurdandı nabzıma karşı, diliyle fiske vurdu, sonra dişleriyle sıyırdı. "Sikimin her yerine boşal ve benim için parçalandığında ne kadar güzel olduğunu göster."

Onun sözleri son kıvılcımı ateşledi.

Gözlerimin arkasında beyaz bir püskürme oldu, çünkü içimde patlayan zevkin yıkımına karşı onları sıktım.

Sikim ve amım, nükleer dalga üstüne nükleer dalga tepeden tırnağa beni dövüyordu.

Ben kasılırken beni tuttu, siki ve elleriyle beni kuma sabitledi, tamamlanma peşindeki bir hayvan gibi anlamsızca içime vurdu. Bu beni sadece daha yükseğe çıkardı, doruk noktam nefesimi, düşüncelerimi, ruhumu çaldı. Ta ki kendimi sadece bir kap, Tiernan'ın boşalması için kutsal bir yer gibi hissedene kadar.

Üzerimde bir aslan gibi k krediğinde, içime fişkıran salgısının sıcaklığıyla haykırdım, horozu şişmiş, çiğ amımın sınırlarına tekme attı. Beni öylesine pompaladı ki, tohumunun içimden sızdığını, kı ımdan kuma damladığını hissedebiliyordum. İçimden bir ses gözyaşlarımın ve d llerimizin kumu lekelemesi, sahile batması ve böylece bu anının ben ayrıldıktan çok sonra bile Bishop's Landing'de yaşıyan bir Şey olması düşüncesini seviyordu.

Oynadığımız berbat oyun sona erdikten ve birimiz galip geldikten çok sonra.

Tiernan uzun bir süre kıpırdamadı, bir dirseğini üzerime dayadı, başı omzumun ve boynumun kıvrımına eğildi, boğazıma dövme olarak yaptırdığını bildiğim morluğun üzerinden nefes alıp verdi. Onu orada seviyordum. Ağırlığını, dengesini. Bunu sağlayacak bir erkek olmamasına rağmen beni rahatlatıyordu.

Sonunda soğuk ve Şüphe iliklerime kadar işledi. Annemin erkek arkadaşıyla yatmam hakkında ne düşüneceğini, babamın neredeyse iki katım yaşında bir adamla yatmam hakkında ne düşüneceğini merak ederek titredim.

"Bu çok yanlış," diye mırıldandım kendimi sans rleyemedem.

Yine de onu üzerimden çekmedim.

Elini bileklerime doladı, sonra nazikçe bıraktı, böylece beklenmedik derecede Şefkatli bir hareketle saçlarımı alnımdan geriye doğru tarayabildi, kalbim boğazıma ka tı.

"İyi Şeylerin çoğu öyledir," diye mırıldandı ve bilmesem sesinin * zg n geldiğini* düşünebilirdim. "Merak etme, uzun s rmezler. İyi Şeyler asla sürmez."

On Üçüncü Bölüm

Tiernan

Lion Court'un pencerelerinin dışında bir sonbahar fırtınası şiddetlenirken, ofisimin gölgelerinde oturdum, ay ışığı bile kalın bulutların arkasında yok oldu.

Bianca Belcante'nin bekaretini yeni almıştım.

Ağrıyan sikimi saran rahat duvarlarının hissi, tatlı, genç amının kokusu ve burnumdaki şekerli parfümü, içimde uyandırdığı... duygu hala büyük bir vazodaki tek bir gül gibi boş göğsümde kalıyor.

Kıyafetlerinde yaptığım enkazı örtmesi için kapüşonumu ona verdikten sonra, sessizce eve doğru yürüdük. Ama kollarımız birbirine değdi, birbirimize çok yaklaştığımızda parmaklarımız parmaklarımıza takıldı, mıknaş gibi tekrar tekrar birbirimize çekildik. Ön holün kasvetli, yankılı odasında yollarımızı ayırdık, bana bakarken yüzü gölgeler içindeydi. O siren gözleriyle bana ne sorduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yoktu.

Bu ne anlama geliyor?

Hala birbirimizden nefret ediyor muyuz?

Söylediklerinde ciddi miydin? Ben gerçekten senin miyim?

Hiçbir cevabım yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, bir korkak ve aptal gibi ofisime çekildim ve karanlıkta oturup kara kara düşündüm.

Bu gece beni korkuttu.

Walcott koşuya çıkmak istediğini söylediğinde kesin bir dille hayır demiştim. Tabii ki küçük velet çoktan yola çıkmıştı. Telefonunu takip etmek için hesabıma girdiğimde, onu Constantine Sitesi'yle aynı sokakta bulduğumda, kalp krizi geçireceğimi sandım. On dakika sonra eve ulaştığımda gitmişti, kapının arkasındaki arazi boş ve hareketsizdi.

Bianca'ya yaptığım yatırımın karşılığını alamazsam bu çok can sıkıcı olurdu. Onu düşmanlarıma karşı bir yıkım aracı olarak kullanamazsam.

Ama onun Bishop's Landing sokaklarında, ölümcül olduğu kadar güzel de olan, kurt sürüsündeki bir kuzu gibi dolaştığını düşünüp paniğe kapılmamın nedeni bu değildi.

Önemsedim.

Gözlerimi o kadife mavisi bakışlara kilitlediğim anda içimdeki eski, körelmiş bir parça canlanmaya başlamıştı; Brando her güldüğünde, Bianca benimle tartışmak için ağzını her açtığında büyüyor ve geriliyordu. Onlar... beni canlandırıyor, on iki yaşında Bryant'ın kemerini avucuma alıp masum bedenime indirmeye zorladığı ve yine on yedi yaşında Grace'in geleceğimi kendisiyle birlikte mezara götürdüğü ölümden beni geri getiriyorlardı.

Kendimi Aslanlı Saray gibi hissediyordum, kimsenin umursamadığı kalıntılar ve anılar dışında eski ve boştu, ama birdenbire iki sarı saçlı Belcante'nin canlı varlığıyla gürültü ve enerjiyle doldu.

Bir elimi yüzümde gezdirdim, başparmağım çirkinleştirici yara izimin buruşuk çizgisine takıldı. Sarah ve Bryant, ben kemerle ağzımı burnumu kestikten sonra özel öğretmenler tutmuşlardı, böyle bir deformasyona sahip bir oğulları olduğu için çok utanmışlardı. Kimse üçüncü Morelli kardeş hakkında bir şey bilmiyordu. Lucian ve Leo gibi, Sophia ve Eva gibi dedikodu paçavralarında ya da gazetelerde yer almıyordum.

Duygusal olarak olduğu kadar toplum için de ölüydüm. Ama burada *hissediyordum*.

Bianca Belcante'yi Lane Constantine'in gayrimeşru çocuğu ve vasim olarak tanıtmak için on yıllardır ilk kez topluma yeniden girme planım varken bir şeyler hissediyordum. En üst çekmecemde DNA testi kanıtı vardı, Lane'in yakmayacak kadar aptal olduğu orijinal doğum belgesi.

Brando doğduğunda Aida'ya mükemmel bir yazıyla yazdığı ve doğdukları andan itibaren hayatlarının geri kalanında onlara bakacağına söz verdiği mektup dışında gizli bir vasiyete dair herhangi bir işaret bulamamıştım. Mektubu Aida'nın Teksas'taki komodininin üzerindeki gümüş bir mücevher kutusunda, Brando'nun sağlık sorunları ya da Bianca'nın üniversite masraflarını karşılamak için satamayacak kadar cimri olduğu Lane'den gelen pahalı hediyelerin altına gizlenmiş olarak bulmuştum. Sayfada gözyaşı lekeleri vardı, onun ya da

Aida'nınkinden emin değildim ve bunun bir önemi yoktu. Mektubun tamamı sevgi ve samimiyet kokuyordu.

Constantine'lerin en kârlı şirketlerinden birini ellerinden almak için o lanet olası vasiyetnameye ihtiyacım vardı ama kendimi onu başka nedenlerle isterken buldum.

Bunu Bianca ve Brando için istedim. Babalarının onları yoksul ve yalnız bırakmaya niyetli olmadığını, onlar için bir planı olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Onlara değer verdiğini.

Her çocuk ailesinin onu sevip sevmediğini bilmeyi hak ediyordu. Bir kez öğrendiğinizde, her iki şekilde de daha kolaydı.

Daha da ötesi, içimde küçük bir parça o düzeltilmiş vasiyeti bulan kişi olmak, bir tür kahraman gibi onlara teslim etmek istiyordu. Böylece Brando bana bugün Picasso'yu verdiğimde baktığı gibi bakacaktı, sanki ayı ve yıldızları ben asmışım gibi. Sanki onun kişisel Süpermen'iymişim gibi. Bianca da bazen benim bakmadığımı düşündüğünde gözlerinde o bakışı görürdü, odasının aşağısındaki koridorda Picasso'yu incelerken gördüğü bakışın aynısını. Hayranlık ve tapınma.

Acınası.

Çok
saçma.

Ne tür bir adam olduğumu biliyordum ve bunun kilitli kulelerdeki prenseslerle ve asil atlarla hiçbir ilgisi yoktu.

New York'un gölge kralıydım.

Başka bir şey olmaya çalışmak tehlikeliydi.

Ama Bianca bana insan olduğumu ve böyle bir zayıflığa kapıldığım için ne kadar aptal olduğumu hissettirdi.

İsviçre'de paravan bir şirket içinde paravan bir şirket altında sakladığım uzak sunucudaki çevrimiçi banka hesabımı açtım. Son on iki yıl boyunca Bryant için, Bryant sayesinde kazandığım milyonlarca doları saklamak için kullandığım hesap.

Onun servetine
ihtiyacım yoktu. Onun
sevgisine ihtiyacım
yoktu.

Ama tüm bu yıllar boyunca korkumdan ve görevimden dolayı onun yanında kaldım, ama daha fazlası vardı. Bianca ve Brando'nun varlığının bana fark ettirdiği bir şey.

Berbat bir şekilde, Bryant'a kardeşlerimden daha yakındım. Onun

infazcısı. Onun emriyle tahtada hareket eden şövalyesi. O olmayabilir

Beni sevdi ya da diğerkleri gibi bana saygı duydu ama bana güvendi.

Bu kadarı yeterliydi.

Kötülüğüne, hayatım boyunca benden çaldığı birçok şeye, önce kardeşlerime, sonra Grace'e ve farklı türde bir adam olarak geleceğıme rağmen onunla kaldım çünkü tek bildiğim oydu.

Carter'a yaptıklarımından ve Grace'e olmasına izin verdiklerimden sonra bunu hak ettiğimi düşündüm.

Tek bir şey için, tek bir amaç için

iyiydim. Yıkım.

"Geç oldu."

Kapı aralığından Henrik'e baktım, şehirdeki bir drag şovundan eve dönüyordu, katılımına dair tek işaret sağ elinden sarkan gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabıları ve alter egosu Henrietta Leone ile dolu pembe spor çantasıydı.

Cevap vermeyince iç geçirdi ve eşyalarını Queen Anne kanepeye bırakıp masanın karşısına oturdu.

"Bunu hafife almışsın," dedi yorgun bir ifadeyle, pembe cilalı parmaklarını kel kafasına sürterek.

"Ne?" Pek havamda olmasam da ona takıldım. "Kim,"

diye düzeltti. "Sen. Onlar."

Alay ettim. "Onlar daha çocuk."

"Evet." Sesi yumuşak, gözleri daha yumuşak. "Onlar *çocuk*, T."

Dişlerimi sıkarken çenemde bir kas kasıldı ve dişlerim gıcırdadı. "Bianca on yedi yaşında ve kırk yaşında bir futbol annesinin kişiliğine sahip."

Bu doğruydı. Sorumluluk sahibiydi, anaçtı, küçük kardeşiyle uğraşmaya cüret edenlere karşı çok sertti. Geri dönüşümü ve gezegeni, Leonardo da Vinci'nin gerçekten her portrenin gözlerine baş harflerini yazıp yazmadığını ve Picasso ile Matisse'in platonik bir arkadaşlıktan daha fazlasına sahip olup olmadıklarını önemsiyordu. Gençlerin saç ve makyajla, trendlerle, popülerlikle ve *erkeklerle ilgilenmesi gerekirdi*.

Ama Bianca'nın elinde benim param vardı ve sırf benimle dalga geçmek için dövme yaptırarak küçük bir isyana harcadı. Eski, büyük boy Greenpeace tişörtleri giymeye devam etmesi bir gösterge ise, modayı veya tasarımcıları umursamıyordu ve erkekler... Hayır. Bianca sivilce izleri ve nemli, beceriksiz elleri olan ergenlik öncesi gençleri umursamıyordu.

Bir erkek istiyordu.

Onu doğru düzgün kullanacak, onu uçurumun kenarına götürecekt ve o güzel gözyaşlarını akıtana ve dikiş yerlerinden ayrılanı kadar ağlarında asılı tutacak kadar emin biri.

Benden nefret ettiğini söyledi, muhtemelen de öyleydi ama ben gerçeğı biliyordum. O da beni istiyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra, neredeyse kendi kendime, "O bir kadın," sonucuna vardım.

Henrik'in gözleri beni delip geçiyordu, algısı işim için bir nimet olduğu kadar kişisel ilişkimiz için de can sıkıcıydı.

"Belki şimdi," diye düşündü. "Belki de onu bir kadın yaptın. Belki o da senin erkek olmak istemeni sağlıyor."

"Bir adam, canavar değil mi?" Şaka yaptım ama sert gülümsememin kenarları kulağa zalimce ve alaycı gelmesine neden oldu.

"Bu her zaman senin kararındı Tiernan," diye hatırlattı en iyi arkadaşım. "Bunca yıldır kontrolün Bryant'ta olduğunu, günahlarının ona ait olduğunu düşünmeyi seviyorsun ama gerçek şu ki, Grace öldüğü ve sen onun ortağı olduğun anda onun kuklası olmayı bıraktın. Morelli servetinin karanlık tarafını *sen yönetiyorsun*. Bryant değil. Sarah değil. Lucian ya da Leo değil. *Sen yönetiyorsun*."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" İki elimi saçlarımdan çekiştirerek Bianca'nın kumda bana sarılırken aynı şeyi yaptığını, beni masum bir kadın gibi değil de bir fahişe gibi gördüğünü hatırlayarak talepte bulundum.

Sikimde hâlâ onun bakire kanı vardı. Ofisime giderken banyoda temizlendiğimde, onu silmeyi kendime yediremedim. Orası hoşuma gitmişti. Onun üzerimdeki izi. İçindeki acıyı hissederek uyuyacağını biliyordum.

"Grace'in intikamını almak için bu çılgın ve karmaşık planı yaptığını söylüyorum ama bence bunu kendin için yaptın."

"Tabii ki yaptım," diye tersledim, dişlerim sertçe ısırılmış kelimelerin üzerinde birbirine çarpıyordu. "Bunu kendim için yapıyorum. Ailem için. Grace için. Constantine'ler için-"

"*Bryant*," diye bağırdı ve kocaman elini masama vurdu. "Bryant! Sana haksızlık eden o. Winston Constantine, Perry ya da lanet olası küçük Tinsley sana ne yaptı? Ne? Tıpkı Bianca ve Brando'nun babalarının günahlarından sorumlu tutulmaması gerektiğı gibi, onlar da Bryant ve Sarah ile bu lanet kavgayı başlatan ebeveynlerinin günahlarından sorumlu değiller."

"Artık çok geç," diye mırıldandım, aniden kendimden, Henrik'ten ve bu evden bıkmıştım. "Balo bu hafta sonu ve ben Bianca'yı götürüyorum. Caroline'ın itibarının başına neler geleceğini anladığında yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum."

Lion Court'un eski haline dönmesini istiyordum, perili ve boş, unutmayı hak etmediğim anılarla yankılanan bir yer. Çok fazla ses vardı, beni izleyen çok fazla insan vardı... benim için endişelenen.

Sinir bozucuydu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye tekrarladı, sonra parmak eklemlerini usulca masaya vurdu. "Bianca'nın spor salonundaki o ilk gün ne dediğini hatırlıyor musun? Bazen şiddet çözüm değildir. Bazen zarafet en iyi yanıtıdır."

"Verecek bir lütfum yok," diye bağırdım. "Ben buyum Henrik. İstesem de istemesem de ben bir Morelli'yim. Ben bir canavarım çünkü öyle doğdum ve öyle yetiştirildim. Benden olmadığım bir şey olmamı isteme."

Henrik patlamam karşısında gözünü bile kırpmadı. Sadece parmaklarımın masamın kenarına yapışmasını izledi. Göğsüm, bana oksijen sağlamak için hiçbir şey yapmıyor gibi görünen havanın etrafında sertçe çalıştı. Uzun bir dakikadan sonra ayağa kalktı, çantasına gitti ve birkaç kâğıt aldı. Onları masanın üzerine fırlattı.

"Sanki Bryant'ın öz baban olup olmaması, olmayı seçtiğin adam için bir fark yaratıyormuş gibi, soyunu sopunu öğrenmek için çırpınan adam söylüyor bunu. Sen yapmadığın sürece kanın bir anlamı yok. Ve ironiyi biliyorsun, beni yanına aldığında bunu bana öğreten adam sendin. Biz dışlanmışları Beyefendiler yaptığında. Saygı ve onurla bağlı bir aile haline getirdiğinde," diye alay etti ve sanki beni görmek onu hasta ediyormuş gibi topuklarının üzerinde döndü. "Onu buldum. Aradığın bağlantıyı. Lane Constantine, Bianca'nın on ikinci doğum gününden bir hafta önce Pablo Picasso'nun bir tablosunu satın almış. Ölmeden bir ay önce."

Kapıdan çıktı, arkasından çarptı, böylece eski evin tüm kemikleri kendi içine yerleşmeden önce gıcırdadı ve inledi.

Başımın altındaki kâğıda baktım ve beklediğim kelimeleri okudum.

Güvercinli Çocuk. 1901. Pablo Picasso.

Lane Constantine tarafından Monako'daki bir sanat simsarından satın alındı ve satış tamamlandıktan üç gün sonra Met'e bağışlandı.

Kalbim öyle bir çarptı ki kaburgalarımı kırmakla tehdit etti. İşte bu kadar.
Beklediğim şey.
Constantines'in ölümünün kilidinin anahtarı. Peki neden kusacak gibi hissettim?

* * *

"GEÇ KALDI."

Bianca'nın Met'teki Lane Constantine Anma Balosu için hazırlanmayı bitirmesini beklerken giriş holünün soğuk zemininde bir ileri bir geri yürüdüm. Gala saat yedide başlıyordu ve saat çoktan dokuza gelmişti. Her zaman oraya şık bir giriş yapmak için geç gitmeyi planlamıştım ama bu biraz zorluyordu.

"O bir kız," dedi Brando bana Picasso'yla halat çekme oyunu oynarken yuvarlandığı yerden bilgece. "Her zaman sonsuza dek sürer."

Henrik, Walcott ve Ezra ile bir arada durduğu yerden kıkırdadı, hepsi de iş konuşuyormuş gibi yapıyordu, oysa Bianca'yı etkinlik için tüm kıyafetleriyle görmeyi beklediklerini biliyordum.

Gerçek şu ki, geç kalmamızdan değil, tam da bundan dolayı tedirgindim.

Planımın aksamadan yürümesi için hazırlanırken son birkaç gündür neredeyse hiç uyumamıştım. Avukatlar, zeki Konstantin piçinin sakladığını tahmin ettiğim yerde bulursam vasiyetnameyi ele almaya hazırdı, bir ulak da elime geçer geçmez Lombardi & Ghorbani ofislerine kurye göndermeye hazırdı. Colombe Enerji Yatırımları'nın vesayetini üstlenmenin saçma bir şekilde kolay olması için Belcantes'in velayetini kesinleştirmek üzere Yargıç Bartley'e gitmiştim.

Buna hazırdım.

Hazır olmadığım şey ise Bianca'nın merdivenlerden indiğini görmektir.

Bishop's Landing sahilindeki ateşli randevumuzu takip eden günlerde onu pek görmemiştim. Ondan uzak durmak daha kolay değilse bile, son derece akıllıca görünüyordu. O pelüş ağzını, omuzlarındaki elleriyle aynı açgözlü tavırla beni kavrayan tatlı, ıslak amını her düşündüğümde derim kaşınıyordu. Yaramı, yavrusunun yarasını tımar eden bir kedi gibi yalayışını. Sanki dokunuşuyla beni iyileştirebilirmiş gibi.

Onun gerçek varlığımdaki cazibesine ihtiyacım yoktu, uyanık ve uyku saatlerime saldıran tüm anılar

Onun benimle aynı odada olduğunu hissetmek.

Onu bir daha almayacağıma yemin etmişim. Bu cinsel bir arzuyu tatmin etmekle ilgili değildi.

Bu intikamla ilgiliydi. Soğukkanlı, öfke dolu bir intikam.

Sonunda teslim edildi.

Açlıktan ölüyordum.

Neredeyse olarak açgözlü olarak I oldu her biri
zaman I düşündüm hakkındahatmi aromalı

öpücükleri.

Bianca'yla ilk tanıştığım gün taktığım Patek Philippe saatimi kontrol ederken dişlerim sıkıldı.

"Bianca!" Kükredim, sesim gotik evimin kuytularını dolduruyordu.

"*Hemen* buraya gel."

"Tanrım, yaşlı adam, bağırmana gerek yok."

Merdivenlerden aşağı süzülen sesini duyunca donakaldım ama derin bir nefes almadan ona doğru bakmadım.

O sadece bir kız, diye kendime hatırlattım.

On yedi yaşında, kendi iyiliği için fazla naif biri.

"Vay canına," diye fısıldadı Brando ani sessizliğe, Picasso bile hâlâ yanındaydı.

Walcott sıcak bir ifadeyle, neredeyse gururla, "Büyüleyici görünüyorsun Bianca," dedi.

Bu kadar büyülenmiş olduğu için onunla alay etmek istedim ama lanet olsun, ben bile ona bakmaktan neredeyse dehşete düşmüşken onu suçlayamazdım.

"Tiernan?" diye seslendi, sesindeki tereddüt kilitli kapının aralığından kalbime ulaştı ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu. "Yapacak mıyım?"

Yavaşça başımı çevirdim, gözlerim sanki doğrudan güneşe bakmaya hazırlanıyormuşum gibi kısıldı.

Ve işte oradaydı.

On yedi yaşında bir kız değil.

Hayır.

Tamamen kadındı, tamamen zarafet ve ince kadınsı güç.

Zayıf vücudunun gür kıvrımlarını sıyıran elbise gülünç olmalıydı. Elbisenin alt kısmı, sanki merdivenlerden inmek yerine süzülüyormuşçasına hareket eden beyaz tüyler gibi etrafında süzülüyordu. Elbisenin bedeni ten renginde bir ağdan oluşuyordu ve elmaslar ile gümüş dantellerin özenle bir araya getirilmesiyle, salonun üzerinde parlayan antik avizenin ışığında

parlıyordu.

Giriş kapısı. Işık saçlarına vurarak, sırtından ve omuzlarından aşağı dökülen saf altın rengi buklelere dönüştürdü ve sol kulağının üzerindeki elmas tokayla bir taraftan tutturdu.

Ama beni asıl etkileyen, irislerinin mavisini aşırı doygun, doğada var olamayacak kadar mavi gösteren koyu kahverengilerle bezenmiş gözleriydi. Koridorun genişliği boyunca gözlerimi aradılar ve göğsüme kazınan basit bir soru sordular.

Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Bence mükemmeldi.

Dünyayı süsleyen en güzel şey.

Kavisli merdivenlerden cehenneme, canavar olduğunu bildiği bir adamın kollarına inen bir melek.

Bunun beni utandırması gerekirdi belki ama karnımın derinliklerinde hissettiğim şey arzuydu. Bu zıtlığa açtım, o güzel boyalı ağzı alıp aletimin başıyla rujunu yanaklarına sürmek, kendimi boğazına zorlarken rimelin kirpiklerinden damlamasını izlemek istiyordum. Her yerini *benim* olarak işaretlemek, onu ruhumun karanlığıyla kirletmek ve onu *benimle* birlikte cehenneme ne kadar sürükleyebileceğimi görmek istiyordum.

Ne yaptığımın farkına varmadan ilerliyordum, uzun bacaklarım aramızdaki merdivenleri hızla aşıyordu. Ona ulaştığımda ne yapacağıma dair kafamda hiçbir fikir yoktu ama bir anda onun mükemmelliğiyle yüz yüze gelince bedenim bir cevap bulmuş gibiydi.

Dövmeli elim boğazında, elmasların yuva yapması gereken yerde, gül mürekkebi onun tek süsü ve sonra ağzım onunkinin üzerinde, dudaklarını ete saplanan bir kılıç gibi ayırıyor.

Avucumun altında titredi.

Onu yedim, içimdeki canavar aç, ağzının her santimini, dişlerinin arkasındaki boşluğu, dilinin arkasını doymak bilmez bir şekilde istiyordu. Ben onu sabit tutup istediğimi alırken o dirseklerime yapıştı.

Sonunda çekip gittiğimde nefes nefese kalmıştı, ruju dökülmüştü ve tıraş etmeye tenezzül etmediğim sakalının kırmızılaştırdığı şiş dudakları ortaya çıkmıştı.

Ben durduramadan göğsümden alçak bir memnuniyet hırıltısı yükseldi.

Ya Bianca?

Sesi duydu ve sahipleniciliğimin ödülü olarak bana küçük, titrek bir gülümseme sundu.

"Hoşuna gitti," diye tahmin etti ve ışıldayan gözlerle bana gülecek kadar küstahlığını geri kazandı.

Ona cevap vermedim çünkü kelimeler beni ele verirdi. Bunun yerine elini tuttum ve onu kabaca merdivenlerden aşağı çektim. Sanki kabalığım bir şekilde çekiciymiş gibi arkamdan kıkırdadı.

Dişlerimi birbirine geçirdim.

Walcott, Ezra, Henrik ve Brando hep birlikte merdivenin dibinde durmuş, sırtıyordular.

Brando bir çocuğun tüm samimi beceriksizliğiyle, "Annemi hiç böyle öpmemiştin," dedi.

Bianca'nın elini kızgın bir kömür gibi bıraktım ve Brando'ya sert bir bakış attım ama o çoktan dikkatini kız kardeşine çevirmiş, onun nasıl Wonder Woman'a, bir Amazon prensesine benzediğini mırıldanıyordu.

"Al," dedi Walcott sessizce, elime bir şey sıkıştırmak için beni birkaç adım uzaklaştırarak.

Bianca'nın gözleriyle aynı koyu safir renginde düz kadife bir kutuydu. "Hayır," dedim hemen, onu geri iterek. "Kesinlikle olmaz."

"Bu gece *sizi* temsil ediyor. McTiernan'ları, Morellis'leri ya da Constantine'leri değil. Balonun en güzel kızı gibi görünmeli T, bir fakir gibi değil. Ver şunu ona," dedi Walcott sessizce ama inatla, sözlerinin Bianca'nın kulaklarına ulaşmaması için.

Genelde Beyefendiler arasında en iyi huylu olan oydu ama bugün inatçıydı, çenesi taştan oyulmuş kelimelerin etrafında gerilmişti.

Sikeyim.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

"Zelda McTiernan'ın elmas madalyonu," dedi ama bunu yapacağını zaten biliyordum.

O elbisenin içinde Bianca için başka bir şey olamazdı. Bianca kolumda.

İlk geldiğinde ondan çaldığım harap madalyon için.

Topuğumun üzerinde dönüp ona doğru giderken ona kaşlarımı çattım ve onu hayranlıkla bakan haydutlarımdan uzaklaştırıp kapıya doğru çektim.

"Paltosu!" Walcott kapıyı açtığımda seslendi, serin rüzgârın bacaklarımızın etrafında dolaşmasına izin verdim, tüylerini sanki almak üzereymiş gibi karıştırdım.

Uçuş.

Onu görmezden geldim, bileğinden tutup kapıya doğru çektim ve kapıyı çarparak kapatırken evin içindeki adamlara kurt gibi gülümsedim. Aslanın kafası tedirgin bir hayvan gibi bana doğru sallandı.

"Bu gece her zamankinden daha öfkeli görünüyorsun," diye cüret etti Bianca, aptal kızdan korkmaktan çok meraklanmıştı.

Homurdandım ve elini tutarak onu merdivenlerden aşağı, bahçeden gelen lamba ışığında koyu renkli kaplaması parıldayan Aston Martin Victor'uma götürdüm. Walcott ve Bianca'nın bu gece için düşündükleri peri masalına yakışır bir şeyden çok Chiron'un Styx'ten geçen hastalıklı teknesine benziyordu.

"Bin," dedim ve onu yolcu tarafındaki kapıyı açmadan bıraktım.

Tereddüt etti, sonra kapıyı açtı ve tüylerini içeriye, aramızdaki küçük boşluğa yayılacak şekilde düzenleyerek dikkatlice oturdu. Kokusu da aynı şekilde istilacıydı, bana o korkunç Lucky Charms'ları yedikten sonra ağzının tadını hatırlatan tatlı bir şeydi.

Arabayı çalıştırıp, patinaj yapan lastiklerden çakıllar saçarak yoldan çıkarken daha fazla sohbet etmeye çalışmadı. Onun yerine, telefonu bağlanana kadar müzik sistemiyle oynadı, kalp atışı gibi yankılanan bir bas çizgisine sahip zengin müzik arabayı doldurdu.

Ellerim direksiyonu çok sert sıktı, ter tutuşumu kayganlaştırdı. O her yerdeydi. Düşüncelerimde, burnumda, beni baştan çıkarmak için dünyaya gönderilmiş bir melek gibi yanımdaydı.

Elbisesini parçalara ayırmak ve onu tüylerin arasında becermek istedim.

Bakışlarım sürekli ona kayıyordu; Bishop's Landing'in sokak lambalarının dönen ışıkları altında profilinin kıvrımlarına, makyajının katmanları altında sahilde bıraktığım bir morluğu belli belirsiz seçebildiğim boğazının zarif çizgisine.

İçimdeki hayvani bir şey ilkel bir tatminle kükredi.

Balodan önce onu becerdiğimi hayal ederken yarı sertleşmişim, böylece onu topluma benim olarak tanıtırken döllerim içinden sızacaktı.

Hayır,

hayır.

Benim

değil.

Lane'in piçi.

Lane'in hatası ve Caroline'ın utancı.

Bianca kıpırdandı, ellerini birbirine doladı. Bileğinin iç tarafındaki, nihayet ortaya çıkarılmış ve iyileşmiş dövmenin parıltısını yakaladım.

Bir elimle parmaklarını tuttum ve daha net görebilmek için ters çevirdim. Bana izin verdi.

Picasso'nun ünlü beyaz kuşu gibi stilize edilmiş bir güvercindi ve barışı temsil ediyordu.

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, New York'a giderken geçtiğimiz caddelerin yansımalarıyla parlayan karanlık gözlerle karşılaştım.

"Babam," diye açıkladı sessizce. "Bana güvercinim derdi."

Elbette öyle derdi.

Güvercinli Çocuk bu bağlamda daha da anlamlı hale geldi.

"Ondan sana iyi davranmış gibi bahsediyorsun," dedim acımasızca, köşeyi çok hızlı dönünce kapı çerçevesine yaslandı. "Yine de sana ve ailene hiçbir şey bırakmadı."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece müzik ve aramızda zonklayan uyumlu bir gerilim vardı.

"Kendince sebepleri vardı."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Birdenbire onun inancına, tüm ebeveynler gibi onu da hayal kırıklığına uğrattığı halde babasına olan sarsılmaz inancına kızarak sordum.

Çıplak omuzlarından birini silkti, elbisesinin uzun kolları gümüş renginde parlıyordu. "Bizi güvende tutmakla meşguldü. Fakir olabilirdik ama sonuçta güvendedeydik."

"Kimden güvende?" Bir kasanın duvarına saplanmış bir levye gibi sırlarını araştırarak bastırdım. Kurnazlıkla işim bitmişti, gizemlerinin elmas gibi kucağıma dökülmesini istiyordum.

Dudağını ısırды, az önceki öpücüğümden dolayı hâlâ kızarıktı. Umarım benim yüzümden yara bere içinde kalmıştır. "O... güçlü bir adamdı. Ben küçükken, New York'un kuzeyinde yaşadığımız zamanlarda, onun iş rakiplerinden biri bizi buldu. *Beni* buldu. Beni okulda köşeye sıkıştırdı, babamın beni görmesi gerektiğini söyledi ama onunla daha önce hiç tanışmamıştım ve gözlerinde o bakış vardı." Durakladı, sanki avucunun içinde yazılıymış gibi kelimeyi aradı. "Bu vahşi çaresizlik. Kendi isteğimle gitmediğimde beni zorla arabasına bindirdi ve bizden bir kasaba ötedeki bir eve götürdü. Telefonda konuştuğunu, birine beni yakaladığını söylediğini hatırlıyorum."

Kör bir öfke içimde yanan bir fitil gibi hızla ilerlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hiç öğrenemedim. Beni iki gün boyunca bir yatak ve içine işeyebileceğim bir tencerenin olduğu bir odada tuttu. Sonunda babam benim için geldi. Geleceğini biliyordum." Pencereden dışarı baktı, eli bir zamanlar madalyonunun bulunduğu boğazının dibine gitti. "O benim kahramanımdı."

Bianca'nın bilinmeyen bir saldırgan tarafından takip edilip kaçırıldığı düşüncesine öfkelenmemiş olsaydım, Lane Constantine'in herhangi birinin kahramanı olması fikrine burun kıvrırdım. O da o ince, altın rengi terbiye örtüsünün altında hepimiz kadar vahşiydi. Bunun yerine direksiyonu öyle sıkı kavradım ki, deri kaplı plastik uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

Henrik'e o orospu çocuğunu bulmasını söyleyecektim, tıpkı Aida'nın eski erkek arkadaşını bulmasını emrettiğim gibi. Sonra da ikisinin de işini kendim bitirirdim.

"Ondan sonra güvende olmak için bizi taşıdı. Bizim için çok para harcamayı bıraktı." Hıçkırık gibi bir tereddüt. "Bizimle çok fazla zaman geçirmeyi bıraktı."

Köprüden vızıldayarak geçip nihayet Manhattan'ın dış halkasına ulaştığımızda, "Bana bir pislik gibi geliyor," diye homurdandım. "Bir hayaleti romantikleştirmişsin, onu hiç olmadığı bir şeye dönüştürmüşsün."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" diye sordu, ses tonuna şüphe karışmıştı. "Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hayır," diye mırıldandım karanlık bir sesle. "Onu tanıımıyordum."

Gerçek şu ki, Lane Constantine'in iyi bir baba olduğuna dair söylentiler duymuştum. Onun çocuklarını sevdiğini, Bryant'ın ise sevmediğini bilmek beni kahrediyordu. Ne yaparsam yapayım, beni gölgesinde yaşamaya zorlamak için benden ne alırsa alsın, babam için asla yeterince iyi olamayacaktım çünkü gerçekten onun değildim.

Artık onun için yeterince iyi olmak istemiyordum.

Kardeşlerim için yeterince iyi olmak istiyordum, hatta kabus gibi geçen on ikinci doğum günümde Carter'a kemer takmaya zorlanmama yetecek kadar uzun süre bizi korumaktan vazgeçen Leo için bile.

Bunu yapmamın nedeni buydu, Bianca'yı aşağılanmaya ve Constantine'leri herkesin önünde utandırmaya itiyordum.

Kardeşlerim ve gerçek babamın adı için.

Eğer onu *taniyabilseydim*, belki de sonunda Bryant'ın boyunduruğunu omuzlarımdan atabilir ve farklı bir adam olabilirdim.

Ondan sonra sessiz kaldık, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. Ancak Met'e yaklaştığımızda mırıldandı: "Sanırım beni kaçıran Morelli'ydi ya da onun adamlarından biri. Bazen beni kaçıran adamın yüzüyle ilgili kâbuslar görüyorum."

Omurgamdan aşağı buzlu su döküldü. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Telefonda konuştuğunda bunu ailesinin iyiliği için yaptığını söyledi. Büyük 'T,' büyük 'F.' Bryant isminden bahsetti."

Başım sanki şakağıma beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi zangırdadı.

Aileden biri Bianca'yı kızken kaçırmaya mı çalışmıştı? Ne amaçla? Lane ve Caroline'ı küçük düşürmek için mi? Para için onlara şantaj yapmak için mi?

O kişi hâlâ orada, Bianca'nın yeniden ortaya çıkmasını bekliyor ve izliyor muydu?

Eğer Bryant olsaydı, bu görev için kime güvenirdi?

Ben mi?

"Sanırım az önce geçtiniz," dedi usulca ve müze sapağının yarım blok ötesinde olduğumuzu fark ettim.

İçimde kopan kasırgayı yatıştıracaklarını umarak kontrollü bir nefes çektim. Bianca'yı topluma ifşa ederek onu tehlikeye mi atıyordum? Sonrasında ne olacağını düşünmeyi reddetmiştim.

Tiernan Morelli olduğumu öğrendikten sonra.

Ailemle böyle bir geçmişi olduğunu, böyle bir korku yaşadığını bilmiyordum. Bundan sonra bana güvenmezdi, bir daha evimde kalmazdı. Brando'yu benden alamazdı, gerçekten alamazdı, ama neredeyse on sekiz yaşındaydı, reşit olmak için başvurabilir ya da kaçabilirdi.

Göğsüm asitle doldu, yandı ve sıkıştı. Yalnız ve benim düşmanlarıma, Constantine'lerin düşmanlarına, Constantine'lerin kendilerine karşı savunmasız olacaktı.

Lane'in piç kızıyla ne yapacaklardı? Lane'in mal varlığının önemli bir kısmına sahip olacak bir kız.

"Tiernan," diye seslendi bir an önce, yumuşak bir el sakalımın çürük örtüsünün altındaki büzülmüş yara izimin uzunluğunu takip etti. O anda ürperdim.

samimiyet, felcimden kurtuldum. "Bu gece beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Sana anlatamayacağım kadar çok şey ifade ediyor."

"Önemli bir şey değil." Sesim paramparça olmuştu.

Eli yanına düştü ama bana gülümsedi, biraz utangaç ama cesur hissediyordu. "Biliyor musun, kendini gösterdiğin kadar canavar olmadığından neredeyse eminim."

Ona hırladım. Neden insanlar bunu ima edip duruyordu?

Hareketimden ya da ipek buklelerini avucumun içinde buruşturmak için uzandığımda irkilmedi. Onu yaklaştırıp aramızdaki konsolun üzerine eğildiğimde, saldırganlığım tahrik kilidinin anahtarıymış gibi dudakları aralandı.

Yine de onu öpmedim. Ayrılmış dudaklarına doğru nefes aldım, içimde çelişkili duygular savaşıırken kıpırdamadan durmanın zorluğuyla nefes nefese kaldım. "Eğer benim şeytandan başka bir şey olduğuma inanıyorsan aptal küçük bir şeysin," diye uyardım onu, çünkü bu doğrudu ama aynı zamanda anlaması için aniden çaresiz kalmıştım. Kendini benim yatağıma yatırdığını bilmesini istiyordum.

ve tek yapmak istediğim karnına bir bıçak saplayarak onu kurban etmekti.

Öne çıkıp alt dudağımy dişlerinin arasına aldığında gözleri gölgeli arabanın içinde simsiyahtı. Gergin bir şekilde çekti, dişlerini hassas etin üzerinde gezdirdi, sonra dilini ağzımın ayrık dikişinde gezdirdi.

"Kötülüğün tadı güzeldir," diye bitirdi sözlerini.

Böylesine masum bir kızıdan gelen yoğun cinsellik içeren bu basit jest kanımı magmaya çevirdi, içimi dışımı kavurdu. Tören yapmadan arabadan indim, ani siren sesinden kaçmak için acelemden neredeyse çırpınıyordum.

Başımı dik tutmam
gerekiyordu. Bu onunla ilgili
değildi.

Bu Bryant'la ilgiliydi.

Doğumum hakkındaki gerçeği öğrenmek
hakkında. Grace için huzura kavuşmak
hakkında.

Ailemin, Morelli kurumunun hayati bir parçası olduğumu görmesi
hakkında. "Tiernan," diye seslendi Bianca ben arabanın etrafında
dönerken, kendi

Kapı.

Onu tören yapmadan dışarı çektim. O kadar geç kalmıştık ki kırmızı halı boştu, paparazziler dağılmıştı, partiye katılanlar içeride

Şampanya. Kapıyı kapattıktan sonra onu arkamdan sürükleyerek Met'in ışıltılı girişindeki sığ basamakları çıktım ve bir adam biletlerimizi almak için bekledi.

"Bekle," dedi ve elimi çekiştirerek merdivenlerin yarısında duraklamamızı sağladı. "Tiernan, neler oluyor?"

"Neler oluyor?" Hırladım, yavaşça aklımı kaybederek onun üzerine doğru eğildim. "Neler oluyor Bianca, beni delirtiyorsun."

Dudaklarını bilinçsizce yaladı, üzerine gelme tehdidimden tahrik olmuştu. "Neden?"

"Çünkü sen onlar gibi değilsin," diye bağırdım, onun babasına, Caroline'a ya da onların sürüsünden herhangi birine benzememesinden nefret ederek. "Sen kimseye benzemiyorsun."

"Ve bu kötü mü?"

"Burası cehennem," diye tersledim. "Planlarım vardı, lanet olsun."

Gözlerinde bir şey değişti, o zeki beyin sonunda ipucu verdi. "Ne için planlar?"

Gözlerim yüzünde gezinirken burnumdan sertçe nefes aldım, sevimliliğine, gözlerindeki şefkate dikkat ettim. Kaba davranıyordum, korkutuyordum, sırf huysuz ve dengesiz olduğum için ona zorbalık ediyordum ama onun umurunda değildi.

Bianca'ya karşı hep en kötü halimi sergiledim ama o yine de bende bir şeyler arıyor, ona umut veren bir şeyler görüyor gibiydi.

Hayır, umut değil.

Benim kaosum ve saldırganlığım ona huzur getirdi.

Farkında olmadan elim bileğini kavradı, başparmağım güvercin dövmesinin kabarık derisinde gezindi.

"Planlarım vardı," diye tekrarladım, boştaki elimle çenesini kavradım, başını eğdim, böylece müzenin ışıkları porselenin üzerindeki bal gibi yüzüne yayıldı. "Ama sen hepsini cehenneme gönderdin."

"Cehennem o kadar da kötü bir yer olmadığını anladım," diye fısıldadı, uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde parmak uçlarında yükselip dudaklarına birkaç santim yaklaşırken bakışları ağzıma kilitlendi. "Seninle değil."

O zaman beni ilk kez öptü.

Ağzımı derin bir kucaklama ile aldı, dilimi onun kiyle karıştırmak için ikna etti, ellerim beni daha derine sokmak için boynuma kilitlendi. O

tadı şeker gibiydi, tatlı ve sıcak ağzımda eriyordu.

Onu istiyordum, bunu inkar edemezdım.

Onu kendime saklamak, hazine saklayan bir ejderha gibi mağara gibi evimde sadece kendi zevkim için istiflemek istedim.

Ama ben bunu hak etmedim.

Onun iyiliği, güzelliği, sıcaklığı.

Yapmış olsam bile, o kadar çok kökü olan bir planım vardı ki, şimdi onu kendimden çıkarmayı hayal etmek imkansızdı.

Kendimi ondan uzaklaştırdım, o açılmış gözlerde, o açık, şişmiş dudaklarda kaybolmamak için omzunun üzerinden baktım.

"Gel."

Geldi, ben onu merdivenlerden yukarı, ana lobiye ve partinin gürültüsünü takip ederek daha fazla merdiven çıkmaya götürürken peşimden geldi. Israrcı bir sunucunun bana doğru ittiği bir kadeh şampanyayı kabul ettim ama kalabalık salona doğru onu takip etmedim. Bianca onu koridorda sol yerine sağa, etkinliğe doğru çektiğinde tereddüt etti ama tek kelime etmedi.

Onun güveni beni yaktı.

Picasso'nun asılı olduğu odaya girdiğimizde yanımda gerildi ve tabloyu daha önce gördüğünü anladım. Doğruca resme yöneldim, Lane Constantine'in adı çerçevenin üstünden gelen ışıktaki parlıyordu. Benim el değmemiş şampanya kadehimi uyuşukça kabul etti ve kendi kadehiyle birlikte yanıımızdaki yere koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cebimden bıçağımı çıkardım ve çevirerek açtım. Çerçeveyi duvardan kaldırırsam alarm çalacaktı, bu yüzden bir elimle çerçeveyi tuttum, diğer elimle de kenarındaki tuvale sapladım.

"Tiernan!" diye bağırarak kolumu çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun lan sen? O benim-" Tereddüt etti, ortaya çıkmadan önce kendini yakaladı.

"Babanın tablosu mu?" Sağ üst kenarı kaldırırken sessizce sordum, sonra dikişi dikkatlice sağ alt köşeye kadar takip ettim. Geri sıyırdığımda onu gördüm.

Vasiyet değil.

Bu çok kolay olurdu.

Ancak boyalı tuval ile çerçeve desteği arasındaki astar kumaşına bantlanmış küçük bir anahtar.

"Ne oluyor be?" Bianca fısıldadı, gevşek elleri kolumdan düştü.

Anahtarı banttan çıkardım ve yüzümü ona dönmeden önce cebime attım. Kalbim hızla çarpıyordu, damarlarımda aşırı dozda uyuşturucu gibi adrenalin vardı.

"Baban sana bir şey bıraktı Bianca," diye açıkladım, bir adım uzaklaştığında omuzlarını tutmak için uzandım. "Lane Constantine sana ve Brandon'a çok para bıraktı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, sestten çok nefesi vardı. "Babamı nereden tanıyorsun?"

"O orospu çocuğunu tanıyor çünkü bir zamanlar tüm ailemizi yok etmeye çalışmıştı."

O ses.

Yerde açılan bir krater beni yutmak üzereymiş gibi geliyordu.

Bianca'yla olan bu maskaralığın, kendi babama karşı oynadığım oyunun sonunu işaret ediyordu.

Bryant gelmişti.

Bianca onunla yüzleşmek için döndü, sonra içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi, ondan uzaklaştı ve sanki onu koruyacakmışım gibi bana doğru döndü.

Acı mizah boğazımı tıkadı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona açıkça sordum.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş smokinlerinden birini giymiş olan Bryant, her yönüyle bir iş adamı, örnek bir beyefendi gibi görünüyordu. Onu ele veren ağzıydı; ahlakı kadar çarpık bir sırtıyla bir yanından çengel atmıştı.

Bundan zevk alacaktı.

Constantine'lere saldırırken aynı zamanda beni de aşağı çekiyor.

Grace Constantine'i yanımdan uzaklaştırdığından beri hayatımda anlamlı bir şekilde sahip olduğum tek kadını elimden alıyordu.

"Bryant Morelli," diye nefes aldı Bianca, elimi tutmak için geriye uzandı ve sanki birleşik bir cepheymişiz gibi parmaklarımızı birbirine doladı. "Bence gitmelisin. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

Gülüşi parlak ve kırıllandı, yüksek bir alevin çatırtısı gibiydi. Onun ötesinde, kapının dışında, gölgeli bir figür koridorda bekliyordu. Babam korumasız hiçbir yere gitmezdi. Normalde benim varlığım yeterli olurdu ama bu sefer olası bir düşmandım.

"Kendi adına konuş, küçük piç." Bana doğru eliyle işaret ederken gözleri *dans ediyordu*. "Arkadaki yaralı adam benim oğlum."

Bianca kış mevsimi boyunca donan bir göletin zaman atlaması gibi hareketsiz kaldı, kısa formundaki her bir atom tamamen sertleşti. Kendini ele geçirilemez bir insan kalkanı haline getiriyordu.

İşe yaramaz.

Tecrübelerimden biliyordum.

Bu çok acıtacaktı.

"Bianca," dedim usulca, hâlâ benimkilerle iç içe geçmiş olan donuk parmaklarından tutup yüzüme doğru çektim. Gözlerimin içine bakmayı reddettiğinde, narin çenesini kavradım ve başını bana doğru eğmeye zorladım. Yine de bakışları sağ kulağımın hemen üzerinde sabitlenmişti. "Bana bak."

"Bir Morelli," diye fısıldadı, ağzı zar zor hareket ediyordu, bir cadının laneti gibi bir büyü aramızda yayılıyordu. "Bunca zamandır bir Morelli miydin?"

Panik içime işledi ama sakinliğimi korumak ve bu boktan gösteriden mümkün olduğunca az hasarla kurtulmak için paniğimi bastırdım. "Ben de anne tarafından McTiernan'ım."

"Ama sen Bryant Morelli'nin oğlusun." Bir ürperti zayıf bedenini öyle şiddetli sarstı ki kemikleri kırılacak sandım.

"Sadece oğlum değil," diye seslendi şerefsiz babam, ellerini ceplerine sokmuş, sanki rahat bir sohbet için dünya kadar zamanı varmış gibi. "Benim sağ kolum."

Koyu mavi gözlerindeki acıyı görebilecek kadar yakındım, gece yarısı gökyüzünde kayan bir yıldız gibi.

"Görüyorum ki Morelli'nin ünü benden önce gelmiş," dedi Bryant, sesi memnun görünüyordu. "Teksas'ın Hiçbir Yeri'ne kadar bile. Benim hakkımda bir şeyler duydun mu, küçük kız? Sana söz veriyorum, tüm o kötü söylentiler gerçeğe dayanıyor. Bilmediğin şey ise şu anda elini tutan adamın o vahşetlerin çoğunu gerçekleştirmiş olması."

"Kapa çeneni," diye tersledim onu, tehditkâr bir şekilde öne çıkmadan önce Bianca'yı arkamdan sürükledim. "Bir vahşet mi istiyorsun baba? Sana ne kadar gaddar olabileceğimi göstermekten mutluluk duyarım."

Bryant dilini şaklattı. "Köşeye sıkışmış bir hayvan, Tiernan, asla çok akıllı değildir. Hazırlıksız geleceğimi mi sandın?"

Gölgelerin arasından uzun boylu bir adam çıktı. Benden daha zayıftı, sadece bir iki santim daha kısaydı, ama bunun dışında neredeyse aynı yapıya, aynı koyu renk saçlara ve zengin bronz tene sahiptik.

Elinde bana doğrultulmuş bir silahla ışığa doğru adım atan Carter'a göz kırptım.

"Carter," diye nefes aldım, yıllar sonra onu gördüğümde kalbimden vurulmuşa döndüm, eski kederler açılıp ağlarken göğsümün içi kanıyordu. "Ne oluyor lan?"

"Doğru olan ne lan?" diye alay etti, silahı tutuşunu ayarlarken. "Aileye sadakate ne oldu?"

Sert, kırık bir kakhaha boğazımı parçaladı. "Suratıma lanet olası bir silah dayamışken sadakatten mi bahsetmek istiyorsun?"

"Bunu hak ediyorsun," dedi basitçe, gözleri koyu ve tehlikeli bir Morelli kahverengisiydi.

Ama silahını tekrar ayarladı, elleri kaygan metale karşı terlemişti. Orada durup hem Bryant'a hem de bana bir katil olduğunu kanıtlamaya çalışırken pek de rahat görünmüyordu.

O değildi.

Leo'nun Bryant'ın yumruklarından ve öfkesinden kurtarmak için çok uğraştığı dördüncü oğlu. Lucian'ın gençliği boyunca polislik yaptığı, doğru yoldan ayrılmamasını sağladığı kişi. Carter büyük işler yapmasını, dünyada gerçek bir fark yaratmasını beklediğimiz kişiydi.

Yine de elinde lanet bir silah vardı çünkü Bryant ona asla zarar veremeyeceğimi biliyordu.

Yine mi?

"Carter," diye denedim, ağabeyim silahı bana doğru sallayarak uyarsa da bir adım öne çıktım. "Kardeşim, bunu yapma. Nefretini hak ettiğimi biliyorum ama dikkatli olmazsan Bianca'ya zarar verebilirsin."

"O Lane Constantine'in piçi," diye alay etti Bryant. "Bize verebilecekleri dışında hiçbir değeri yok. Vasiyeti aldın mı?"

İyi, piç kurusu tablonun arkasından bir şey aldığımı görmemişti.

"Orada değildi."

"Saçmalık," diye homurdanarak bir adım öne çıktı.

Artık yakındık, aramızda dört adım vardı. Eğer hamle yaparsam, yüzüne hasar verebilecek kadar yakın olacaktım. Altmış beş yaşındaki bir adamı etkisiz hale getirmek için silaha ihtiyacım yoktu, sağlığı mükemmel olsa bile. Bedenim bir bıçak, zihnim ise taktiksel bir füzeydi.

Bianca'nın saçının teline dokunmalarına izin vermeden önce ikisini de iyi bir şekilde kullanırdım.

Bir omzumu silktim ve ellerimi rahatça ceplerime soktum, parmaklarım bıçağımın kenarına kıvrıldı. "Gerçek bu."

"Öyle," diye araya girdi Bianca, Lane'den miras kalmış olması gereken o doğal mağrur eğimiyle çenesini dik tutarak. "Babam sizin gibiler için fazla zekiydi Morellis."

"Dikkatli ol," diye uyardı Carter. "Babamı daha fazla kızdırmadan önce çeneni kapatmanı öneririm."

"Yap beni," diye karşı çıktı Bianca.

Bryant yeni haydutuna başını sallayarak, "Tiernan'ın şimdiye kadar iradesi olmadıysa," diye düşündü. "Kızı biz alacağız."

Carter bir adım öne çıktı ve ben aklımı kaybettim.

O benim kardeşimdi. Çocukken çok büyük haksızlık yaptığım kişi. Bryant'ın kemerinin ağırlığını hâlâ elimde hissedebiliyordum, tokası yüzüme vurduktan sonra kendi kanımla damlıyordu. Yanağımdaki kör edici acıdan sıcaklık ve yanan gözlerimden tuz akıyor, gözyaşları yırtık etime yerleştikçe acıyordu.

Yap, dedi Bryant, eliyle enseme öyle bir sıktı ki omurgamı kırabileceğini düşündüm. *Cezalandır onu.*

Ama Carter'a kemerle vurmak onun için bir ceza değildi. Benim içindi.

Sen bir hiçsin. Benim çatım altında yaşamana izin verdiğim için şanslısın, Bryant bana bunu hatırlatmayı severdi. *Eğer bir Morelli olmak istiyorsan*, bunu hak etmelisin.

Bunu kazanmak, Carter'ı babamıza karşı konuştuğu için dövmek anlamına geliyordu.

Reddettiğimde, Bryant kemeri bana kendisi götürdü ve emrettiği şeyi yapana kadar başımda durdu.

Geçmiş gözümün önünden geçti, Carter yalvarıyor, bir köşeye kıvrılmış ağlıyordu. Avucumdaki derinin kalınlığı, Carter'ın açıkta kalan sırtında kırıdığım kırıma şekli. Olabildiğince sert vurmamıştım. On iki yaşında bile yaşıma göre iriydim. Ama yapmıştım. Ona bir, iki, üç kez vurmuştum, hıçkırarak ağlıyor ve her darbede içim parçalanıyordu.

Bryant durmama izin verdi, yüzünde zalim bir gülümseme vardı, cılgınca bir memnuniyet.

Yapmıştı.

Ailemi bana düşman etti ve canavar olma yolunda ilerlemeye başladım.

Sonrasında geri dönüş yoktu, bana izin vermedi. Ne zaman kardeşlerimle bağlantı kurmaya çalışsam, araya girdi.

Sonra Grace'le tanıştım ve onu da benden aldı.

Ve şimdi de Bianca'yı alıyordu.

Bana öğrettiği ve benden aldığı her şeyin damarlarımda dolaşmasına izin verdim, tüm o ekili öfke ve şiddet içimde zikzaklar çizdi.

Carter bir adım daha attı, silahının siyah gözü Bianca'nın üzerindeydi. Düşünmeden hareket ettim.

Bir adımla Carter ve Bianca'nın arasına girdim, silah yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Kardeşimin gözlerinde bir an şaşkınlık, ardından da hafif bir korku belirdi ama ben çoktan harekete geçmişim. Sol elim namluyu kavrarken sağ elim silahın üzerindeki ellerinin altına geldi. Tetiği çekme ihtimaline karşı gövdeyi doğrudan ateş hattının dışına doğru eğerek silahı sağa doğru çektim ve tutuşundan kurtardım.

O kendini toparlayamadan, çaldığım silahı Carter'ın şakağına hızlı ve sert bir vuruşla indirdim.

Yere yığıldı, bir ışık gibi söndü.

"Bianca," diye seslendim, takım elbisesinin altındaki kılıfından hızla kendi silahını çıkaran Bryant'a doğru yürürken. "Defol git buradan."

Kısa bir tereddüt ve ardından topukların yere hızlıca *vurulması duyuldu*.

Onu bir daha asla göremeyebileceğim, yaklaşan bir fırtınanın gölgesi gibi aklımdan geçti. Sırrım, açıklayacak zamanım olmadan acımasızca ifşa edilmişti. Aldatmacam açıkça görülüyordu. Yaşadığımız her an, iyi bir adam olabileceğime dair beslediği tüm umutlar bir anda buharlaşmıştı. Acı kalbimi kanlı, zonklayan parçalara ayırdı.

Odaklandım.

Silahım bir anda Bryant'ın göğsüne dayanmıştı.

Ama onunki de gövdemin sol tarafına, kalbimin hemen üzerine bastırılmıştı. Bir çıkmaz.

Birbirimize baktık, Morelli'nin yapışkan siyah gözleri beni karanlığın içine çekmekle tehdit ediyordu.

"Şimdi ne olacak, evlat?" diye alay etti.

"Bianca Belcante'yi rahat bırakacağına söz ver," diye mırıldandım, kalbim yavaş ve sabit atıyordu.

Sayılamayacak kadar çok kez fiçinin ucuna gelmişim. Bu bir şey değildi.

Bryant başını yana eğdi. "Hiç sanmıyorum. Onda istediğim bir şey var. Constantine imparatorluğunu yıkmamanın anahtarı onda. Lane'in saygınlığı çamura bulanacak ve onunla birlikte Caroline ve yavrusu da."

"Ne pahasına?" Soğuk metali sertçe göğsüne saplayarak talep ettim. "*Carter'ı* bu işe sen sürükledin. Bunu kabul etmesi için ne yapman gerekiyordu? İntikam gerçekten de kendi aileden daha mı önemli?"

Yüzüne yavaş, sıvı bir gülümseme yayıldı. "Evet."

Kendi sorum kafatasımda yankılandı.

İntikam ailemden daha mı önemliydi?

İlk başta, bunu onlar *için yaptığımı* inanmışım. Morelliler için.

Ama beni dışlamaktan ve kullanmaktan başka bir şey yapmadıkları halde neden onları ailem olarak görüyordum?

Teknik olarak, damarlarımda Morelli kanı bile akıyordu. Ezra, Walcott ya da Henrik'te de yoktu.

Belcante'ler de öyle.

Ama onlar... beni önemsiyorlardı.

Bunu düşünmeme izin verdiğimde çok açıktı.

Beni olduğum gibi kabul edecek kadar

önemsiyorlardı. İnsan ya da canavar.

Ve işte her şeyi tehlikeye atıyordum çünkü bu lanet olası pislik beni, onun övgüsünü kazanmadığım takdirde hiçbir değerim olmadığına inanmaya programlamıştı.

"Ne yapacaksın evlat? Constantine'in bir fahişesinin senin beynini yıkayarak ona ait olduğuna inanmanı sağlamasına izin mi vereceksin? Hepsi yalan. Sen bir Morelli'sin. Bana aitsin," diye alay etti Bryant yumuşak bir sesle. "Kendi babanı vuracak kadar ileri mi gittin?"

Brando'nun yüzü aklıma geldi, sarı bukleler ve eksik diş gülümsemesi ne zaman yakınımda olsa genişçe çatlıyordu çünkü onun hayranlığını ve sevgisini kazanmışım.

Bianca.

Gecenin karanlığında kumsaldaki yüzü ona verdiğim zevkle harap olmuştu.

Benimle birlikte savaşırken, zorluklarla korkusuzca yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu bana tekrar tekrar gösterirken o gözlerin rengi.

Yaramı nasıl da şefkatle yalamıştı, sanki yaşadığım her yarayı iyileştirmek istiyormuş gibi.

Evet, çılgınca düşündüm, hayatımın gidişatını bir anda değiştirdim.

Bryant'a "Evet," dedim, bu kelime korumaya yemin ettiğim aileme karşı bir savaş ilanıydı.

Ve sonra tetiği çektim.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bianca

Met'in koridorlarında cehennemden çıkmış bir yarasa gibi koştum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Gözlerim etrafımı görmüyor, Bryant'ın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmasıyla Tiernan'ın yüzünün ikiye ayrıldığı zihinsel görüntüye odaklanmıştı.

A Morelli.

Bir cenaze törenindeki trompet sesi gibi bir hıçkırık koptu. Öyle hissettirdi. Bir ölüm.

Bryant Morelli'nin acımasız elleri tarafından benden koparılan kadar beslediğimi bile bilmediğim bir rüyanın ölümü.

Düşünmüştüm ki.

Tiernan'ın aileden biri olacağını düşünmüştüm.

Ezra, Henrik, Walcott, Brando ve Picasso ile birlikte Lion Court'un o büyük, sinir bozucu evinde birbirimize bağlı bir şey haline geliyorduk. Aida ile sahip olduğumdan daha güçlü bir şey çünkü birimizle ilgilenen tek kişi ben değildim. Henrik bana dövüşmeyi öğretti ve Ezra da Brando'ya ikinci bir gölge gibi göz kulak oldu. Walcott ev ve araziyle ilgileniyordu ama aynı zamanda ruhlarımızla da ilgileniyor, ne zaman birinin bir şeye ihtiyacı olsa sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıkıyordu.

Ve Tiernan, hepimizin efendisi.

Eğer Brando ve beni babamızın anısını çarmıha germek için kullanacaksa, o zaman neden bu kadar yıkıcı bir şekilde nazik davranmıştı?

Neden Hulk aksiyon figürü, doktor randevuları ve Brando için Picasso?

Fırtınalı bir gökyüzündeki güneş gibi ruhumu delip geçen öpücükler neden?

Neden zahmet ediyorsunuz?

Morelliler hakkında anlatılan hikâyelerdeki kadar zalim, maksimum zararı vermek isteyecek kadar kalpsiz değilse tabii.

Onu sevmeye başlamamızı sağla ve sonra hepsini kopar.

Ciğerlerime hava çektim, sonra tüylü elbisemin kenarına takıldım ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Sanki gözyaşlarımı toplayabilirmişim gibi yüzümü ellerimin arasına alarak orada kaldım. Sanki bir amaçları varmış gibi. Bir değeri varmış gibi.

Ama kimse için bir şey ifade etmiyorlardı. Bir kez daha yalnızdım.

Belli belirsiz, topukların mermere vuruşunu ve partinin ortasındaki gürültülü mırıltıyı fark ettim.

Ancak aniden önümde bir varlık hissettiğimde bulanık, yanan gözlerimi açtım ve ince kadife mavisi bir çift gök yüksekliğinde topuklu ayakkabı gördüm. Pürüzsüz bacakları, ince kıvrımları saran beyaz ipek bir kılıf elbisenin eteklerine, ince omuzların üst kısımlarına ve bir Titan tablosu kadar güzel bir yüze kadar takip ettim.

Caroline Constantine, kalp kırıklığımın ve çöküşümün tanığı.

Kışın el değmemiş buz tabakaları kadar boş gözlerle bana baktı.

Nefes alamıyordum, bir hıçkırık boğazıma takılmıştı ve şiştiği için çöken ciğerlerime nefes çekemiyordum.

Gözlerimde bir soru, bir hayır dua olmalıydı. Bir yardım çağlığı.

Kaçacak hiçbir yerim ve kaçacak her şeyim vardı.

Babamla bilinen son bağlantım olan Caroline Constantine'in bana teselli ya da koruma sunması ancak en çılgın rüyalarımda mümkün olabilirdi.

Yine de...

Bana ulaşmak için hafifçe eğilmesini, iki parmağını çenemin altına sokup gözyaşlarıyla harap olmuş yüzüme bakmasını sessizce izledim.

"Bianca Belcante," dedi, adım dilinin ucunda inci gibi yuvarlanıyordu.

"Bu ne sürpriz."

Hıçkırdım.

"Bianca," Caroline'in arkasından gelen erkeksi bir ses, uzun boylu, güzel giyimli sarışın bir adamın Caroline'in yanına gelmesinden bir an önce konuştu.

Beynim biraz tanıdık gelen yüzü bulmakta zorlanırken gözlerimdeki ıslaklığı kırptım. Hatırlamam sadece bir anımı aldı, belki de annemin öldüğü günden beri bu kadar güçlü bir keder yaşamadığım içindir.

Aida'nın cenazesinde, Tiernan bizi götürmek için gelene kadar bana yaklaşmak ister gibi görünen kırmızı atkılı adamdı.

"Onu tanıyor musun?" Caroline kaşlarını kaldırarak sordu.

Bana bakarken tereddüt etti, gözlerinde sempati, ama ağzında hoşnutsuzluk vardı. "Amcası benim eski bir arkadaşımды."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım, çünkü burada ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyler oluyordu. Amcamı küçüklüğümünden beri, Teksas'a taşınmamızdan çok önce görmemiştim ve bu adamla hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Oh," dedi Caroline kedi gibi sırtarak. "Elias'la arkadaş olduğu için olduğunu düşünmüştüm."

"O da var," diye kolayca kabul etti. "Ama Bianca, The Met'in ortasında seni gözyaşlarına boğan şey nedir?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Onlara güvenmiyordum, onları *tanımıyordum*, babam karısından her zaman iyi söz etmiş olsa da. İstesem de kalbimin kırık döküklüğünü anlatacak doğru kelimeleri bulamazdım.

"Erkek sorunu mu?" Caroline soğukkanlılıkla sordu. "Ne de olsa o bir ergen." Zayıfça güldüm ve başımı salladım, çünkü bu bir bakıma doğrudu.

Tiernan bir *çocuk* değildi, ama bir erkekti.

Tıpkı beni uyardığı gibi korkunç biriydi.

"Özür dilerim," dedi adam göz hizamızda olacak şekilde çömelerek. Babama çok benziyordu, bu da neden uzanıp ellerimden birini sıcak bir şekilde tutmasına izin verdiğimi açıklıyor olabilirdi. "Elias burada benimle birlikte, neden sen de benimle gelmiyorsun, onu buluruz. Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Kalacak bir yer işime yarayabilir," diye ağzımdan kaçırđım, burnumdan sümükler akıyordu. "Hmm. Sanırım senin için Yerleşke'de bir yer bulabiliriz." Bana baktı

omzunun üzerinden, sessiz iletişimleri karşısında yorgun bir şekilde iç çeken Caroline'e baktı.

Beni keskin gözlerle inceledi, bir neşter gibi içimi kesti, bin dolarlık bir elbiseyle Met'in zemininde otururken beni parçalara ayırdı. Ne aradığını, bu kadar güzellik ve zarafet dolu bir kadına ne kadar acınası görünebileceğimi bilmiyordum. İçimden utanç ve titreyen bir keder akıyordu ama bunu görmesine izin verdim. Hepsini ve tüm benliğimi. Konstantin'e secde ettim.

ve başrahibinin bana acıyacağını umdum. Sırf babam iyi bir kadın olduğunu söyledi diye, ailemin kim olduğunu bilse benden nefret edecek bir kadına yönelmek kötü bir seçimdi. Ama iyi seçeneklerim tükenmişti.

Tanıdığım ya da tanımadığım şeytandı.

Bu noktada, tanıdığım şeytan Tiernan *Morelli* cehenneme geri dönebilir.

"Pekâlâ," dedi Caroline sonunda. "Kalkıp benimle gelsen iyi olur. Eğer seni kibar bir topluluğa sunacaksak, kırık bir güvercin gibi görünmene izin veremem."

Bu gönderme karşısında irkildim, ama o bana sadece bir kaşını kaldırdı, anlayışsız ama yardımseverdi.

"I..." Derin bir nefes aldım, sesimin mideme düştüğü yerde kök salmaya çalıştım. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Saçmalama," dedi Caroline, çömelmiş adamın yanına gelirken gözleri parlıyordu ve ayağa kalkmama yardım etmek için manikürlü elini uzatmaya tenezzül etti. "Sen bu ailenin bir dostusun Bianca. Benimle geleceksin."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeylerin genellikle gerçek olduğunu zor yoldan öğrenmişim.

Başını iki yana eğdi ve gülümsedi, bu kez bembeyaz dişleri görülebilecek kadar büyüktü. "Çünkü canım, Constantine ailesinin hiçbir dostu asla soğukta bırakılmayacak. Ben bu ailenin başındayken asla."

Sözleri içimde yankılandı, yeni bir umutla dolana kadar akor üstüne akor vurdu.

Tereddüt ettim ve elimi onun elinin içine koydum. Gülümsemesi genişledi.

Hayatımda üçüncü kez rotamı değiştiriyordum. Caroline'ın yardımını kabul edersem Tiernan'ı bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Brando'yu yakalamama yardım edecek ve Lion Court'u temelli terk edecektik. Perili ev bir canavarın yankılanan evi olmaya geri dönecek ve Brando ile ben ait olduğumuz yerde olacaktık.

Babamın ailesiyle.

Her zaman umut ettiğim her şey parmaklarımın ucundaydı.

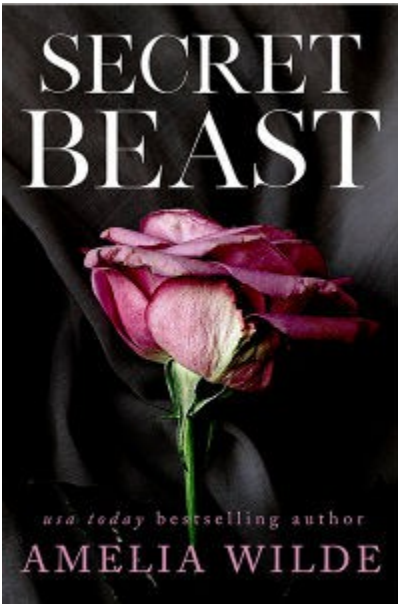
Öyleyse neden elimi Caroline'ın elinin içine soktuğumda ve o da elimi sıkıca kavradığında kalp kırıklığı gibi hissetmişim?

* * *

TEHLİKELİ BAŞTAN ÇIKARMA'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Giana Darling'in Karanlık Rüya düetinin ilk kitabı olan bu yasak aşkı seveceğinizi umuyoruz...

Bianca sonunda güçlü Constantineler arasında hak ettiği yeri bulmuştur. Ama bu ışıltılı yeni dünyada her şey görüldüğü gibi değildir. Ve Tiernan Morelli ondan vazgeçmeyi reddediyor...

[GÜZEL KABUS'U ŞİMDİ SİPARİŞ EDİN >](#)

Ve Tiernan'ın ağabeyi Leo Morelli'nin destansı bir aşkı var!

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta vücudunu onunkiyile takas eder.

Hayat. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

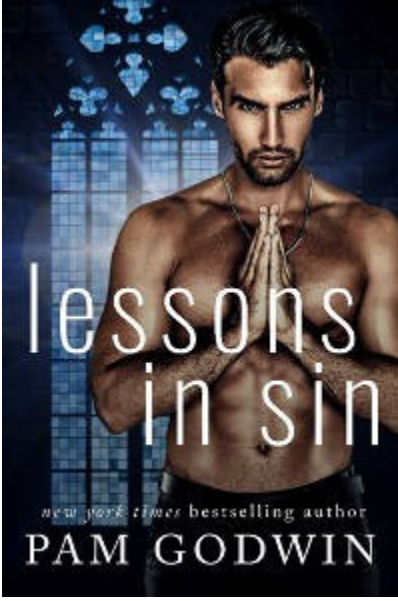
Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

Midnight Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Yaş farkı olan yasak bir romantizmi mi seviyorsunuz?

Peder Magnus Falke olarak, arzularımı bastırıyorum. Yatılı bir Katolik okulunun başöğretmeni olarak, hiçbir öğrencim tarafından baştan çıkarılmadım. Ta ki o...

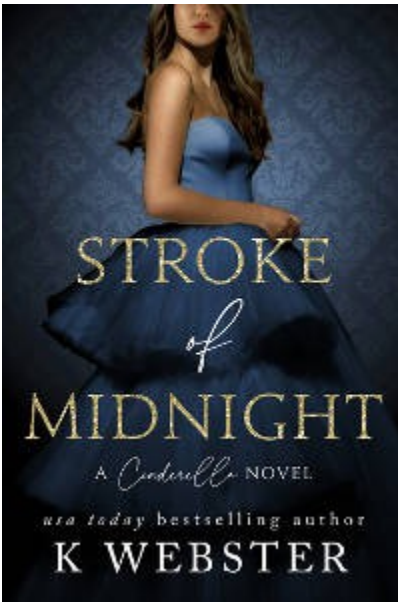
Dürtülerimi kontrol etmek için rahip oldum. Sonra Tinsley Constantine ile tanıştım.

[GÜNAH DERSLERİ OKUYUN >](#)

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Onun hayatı için bedenini bile feda edebilir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Onu aşağılayıcı yollarla özgürlüğünü kazanmaya zorlayacak, ama sonunda

onu özgür bırakması için ona ihtiyacı var.

Bu seriler artık okumanız için hazır! Geceyarısı Hanedanı dünyasında daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken
"Geceyarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap!
Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür
dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

İşıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçi olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaştan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çoksatan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

OceanofPDF.com

Giana Darling Hakkında

Giana Darling, Wall Street Journal, USA Today ve Amazon'un en çok satan 40 yazarı arasında yer alan, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone ve golden retriever cinsi köpeği Romeo'ya sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir. Okurlarından haber almayı çok seviyor, bu nedenle herhangi bir sorunuz veya yorumunuz varsa lütfen gianadarling@gmail.com adresinden onunla iletişime geçin.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

TEHLİKELİ TEMAYÜL © 2021 by Giana Darling Kobo

Baskısı

Kapak tasarımı: Kitap Güzel

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

